

Sủng Em Đến Nghiện

Contents

Sủng Em Đến Nghiện	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14: Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	24
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	38
25. Chương 25	41
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	52
32. Chương 32	53
33. Chương 33	55
34. Chương 34	59
35. Chương 35	61
36. Chương 36: Hồi Cuối	63

Sủng Em Đến Nghiện

Giới thiệu

Xoay quanh những tình tiết cô nàng bị anh chàng thiếu gia nhà họ Lăng lừa gạt và cả đến lúc ăn sặc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-em-den-nghien>

1. Chương 1

Tôi là quản gia nhà họ Lăng, ở nhà họ Lăng đã nhiều năm, nhiệm vụ chủ yếu nhất của tôi chính là chăm sóc thiếu gia duy nhất của nhà họ Lăng, Lăng Thiệu; Lăng thiếu gia thuở nhỏ thân thể yếu ớt, bệnh nặng, bệnh vặt liên tục, bởi vì quanh năm ngã bệnh, thân thể của anh rất gầy yếu, cũng rất ít ra khỏi cửa.

Sắc mặt của anh tái nhợt, trên môi gần như không có huyết sắc; hành động của anh vô cùng bất tiện, khi hơi đi được hơn một đoạn, sẽ mệt mỏi, trừ khi không thể không xuất hiện ở công ty, phần lớn anh sẽ ở trong nhà, ngồi trên xe lăn đọc sách, ngắm người.

Thiếu gia không có bạn bè, người thân duy nhất, mẹ của anh, cũng ở nước ngoài, cho nên cũng gần như không có đối tượng có thể trò chuyện; mỗi lần nhìn thấy anh ngơ ngác nhìn phương xa, trên mặt lúc nào cũng lộ ra thần sắc mê man khiến tôi luôn cảm thấy rất đau lòng; nhưng khi anh nổi giận thì rất cáu kỉnh, vẻ mặt âm u sẽ làm cả đám người hầu nhà họ Lăng đều không dám nói một câu.

Cho mãi đến một ngày, thiếu gia đột nhiên hỏi tôi: “Hôm nay Lô Nguyệt Nguyệt có đến không?”

Tôi chợt nhớ tới, cô gái nhỏ lúc nào cũng cười đó, vẻ mặt tôi hoảng hốt nhìn thiếu gia, “Chẳng lẽ cô ấy lại làm sai chuyện gì?”

Thiếu gia nhẹ nhàng giật giật môi, dường như đang nói thầm tên của cô ấy, nhanh quá khiến tôi suýt nữa nhìn không rõ.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, thiếu gia cũng sẽ ở một chỗ ngồi một lát, thời gian cũng lâu, tôi cũng hiểu được, chắc chắn, là thiếu gia thích nụ cười của Lô Nguyệt Nguyệt! Đây là góc tối nở hoa trong nội tâm của thiếu gia; hoặc có thể là, thiếu gia thích cô gái kia chăng, nếu không thì vì sao hắn luôn lưu luyến cái chỗ này?

Thân là quản gia nhà họ Lăng, tôi tất yếu phải khiến thiếu gia tự mình lưu lại đóa hoa tinh khiết này, nhẹ vuốt nụ cười thuần lương này; điều này không chỉ là chức trách của một quản gia, cũng là kiêu ngạo lớn nhất của tôi; chỉ cần có thể thấy nụ cười vui vẻ của thiếu gia, tất cả đều đáng giá. . . .

2. Chương 2

Hiện nay tuy là quản gia riêng của tổng giám đốc trẻ tuổi - người thần bí nhất trong giới kinh doanh, tuổi không qua ba mươi tuổi có ý không muốn nói chuyện, áp lực rất lớn! Mặc dù ông nhìn thiếu gia Lăng Thiệu

lớn lên, mặc dù tiền lương ông hàng năm vẫn tăng lên, mặc dù ông vô cùng thỏa mãn cuộc sống hiện tại . . . Nhưng, gần đây ông thật sự có chút bận tâm sợ hãi!

Gần đây, tính khí Lăng Thiệu gia rất kém, động một chút là mặt sẽ đen thui, không nói tiếng nào, nhưng không biết là vì nguyên nhân gì.

Quản gia đẩy ghế cho Lăng Thiệu tới trước bàn ăn, ngay lập tức có một ly nước trái cây tươi, một phần sandwich kẹp, bữa ăn sáng vô cùng đơn giản đặt ở trên bàn ăn gỗ hồ đào đen, khăn ăn trắng như tuyết chiết khấu giảm giá 30%, an tĩnh nằm ở bên tay phải của hắn; trên bàn ăn không có bình hoa, cũng không có hoa tươi làm đẹp, lại càng không có loại khăn trải bàn quê mùa kia; quản gia kiểm tra thêm một lần nữa, hài lòng mở miệng: “Thiếu gia, xin dùng cơm.”

Gần đây, tâm tình Lăng Thiệu thật không tốt, cho nên ông làm việc so với bình thường càng thêm cẩn thận; mỗi sáng sớm, cũng nhắc nhở với người giúp việc dưới trướng ông, tránh cho ai không cẩn thận chọc giận Lăng Thiệu.

Bởi vì thân thể Lăng Thiệu không tốt, dường như rất ít khi xuất hiện ở công ty, phần lớn ở nhà xử lý tài liệu; mỗi ngày sau khi xử lý tài liệu xong, anh sẽ nghỉ ngơi một chút, đọc sách một lát, hoặc là lên giường ngủ; anh làm việc và nghỉ ngơi hết sức quy luật, theo lý mà nói, chủ nhân như vậy, người hầu hạ anh sẽ rất khỏe.

Nhưng, phàm là người làm việc ở nhà họ Lăng, hoàn toàn không dám lười biếng, chỉ cần Lăng Thiệu ở nhà, tinh thần mỗi người cũng phải xốc lại mười hai vạn lần, trong lòng lo lắng không yên, lo lắng hôm nay có thể bị điểm danh hay không!

Những thứ này tất cả bởi vì, Lăng Thiệu đối với sự vật bên người thích sạch sẽ khá nghiêm trọng! Không biết có phải vì nguyên nhân hàng năm tiếp xúc với bác sĩ hay không, mà anh không có cách nào chịu được nếu để cho anh thấy đồ gì “bẩn”; ở trong mắt người khác là rất bình thường, không có chuyện gì nghiêm trọng, chỉ cần là anh cảm thấy “Bẩn” , nhưng liếc mắt nhìn một cái lại thấy không thuận mắt.

Từ những đồ trang trí lớn bày biện trong nhà họ Lăng, cho đến những thứ nhỏ như cái khăn giấy, cũng có quy định, ai cũng không được tự tiện phá vỡ quy định; tất cả nhân viên phục vụ đều từng học qua lớp đào tạo chuyên môn, chính là vì tránh vi phạm quy củ của anh, nếu không, chỉ có một kết quả, đó chính là ra đi.

Khẩu vị Lăng Thiệu hôm nay không tốt cho lắm, nhúu mày về phía thức ăn, tùy ý nói: “Tôi muốn đi ra ngoài, bác chuẩn bị một chút.”

Trên mặt quản gia hiện lên một tia vui mừng, hắn cũng thường khuyên giải Lăng Thiệu nên ra ngoài nhiều hơn, cũng không biết nguyên nhân gì, thiếu gia luôn không muốn ra cửa; ông đáp một tiếng: “Dạ, thiếu gia.”

Quản gia đang cho là sáng sớm hôm nay sẽ vượt qua báo động đỏ thì đột nhiên Lăng Thiệu đem gờ nước trái cây lên trước mặt, nghiêm túc nhìn một chút, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, nhả lại mày hỏi: “Ai giải thích cho tôi một chút, tại sao trong ly lại có một viên kẹo?”

Một viên bị nhai biến dạng, rõ ràng chỉ còn lại nửa viên kẹo mềm, đang lẳng lặng mà nằm dưới đáy ly.

Chuyện này. Quản gia khóc không ra nước mắt, mỗi ngày trước khi ông bưng bữa ăn sáng lên, đều tiến hành kiểm tra 360 độ, còn lấy khăn ăn chuyên dụng lau bên ngoài khay ly, ngay cả dấu vân tay cũng chưa từng để sót một vết, nhưng lúc này ở bên trong lại có một viên kẹo ăn dở!

Nhưng, phụ trách thiếu gia dùng cơm là thím Lan, bà ấy đã làm ở đây được hai năm, không thể phạm loại này sai lầm này được.

“Thật xin lỗi, thiếu gia! Tôi lập tức.” lời quản gia còn chưa dứt, Lăng Thiệu đã ném khăn ăn trong tay xuống, để người hầu bên cạnh đẩy hắn đi.

Trong phòng bếp, thím Lan vô cùng ủy khuất giải thích với quản gia: “Không phải là của tôi! Trừ phi là tôi không muốn đi làm nữa, nếu không tại sao lại động tay động chân ở trong bữa sáng của thiếu gia chứ? Cho tôi mượn mười lá gan tôi cũng không dám!”

Quản gia nhướn đầu hỏi: “Vậy có thể là ai?”

“Chuyện này.” thím Lan khổ não suy tư một hồi, cuối cùng nghĩ tới điều gì, “Đúng rồi! Sau khi tôi làm xong bữa sáng, chỉ có con gái nữ đầu bếp đã tới. Nhất định là cô bé ấy! Tôi liền nói quái lạ, cô ấy lại là loại người ấy sao.” thím Lan không nỡ bỏ công việc tốt này, vội vàng cung cấp thêm một “Nghị phạm”.

Quản gia còn phải chuẩn bị chuyện ra ngoài của Lăng Thiệu, không để ý hỏi nữa, đuổi theo đưa thiếu gia ra ngoài; Lăng Thiệu nhìn ông, lại một lần nữa nghĩ đến những thứ đồ không sạch sẽ vào buổi sáng kia, sắc mặt càng thêm thúi, còn liếc ông thêm một cái.

3. Chương 3

Lăng Thiệu không thích đi ra khỏi cửa, nhưng hôm nay có hội nghị của công ty, buộc anh phải rời khỏi nhà; hai chân của anh có chút không vững, bước đi có một ngoặt, không được lịch sự cho lắm, Lăng Thiệu không muốn người ta nhìn dáng đi của hắn, cho nên mỗi lần tham gia loại hội nghị, anh sẽ nói trước tới hay là không.

Sau hội nghị, còn có một tiệc rượu, Lăng Thiệu chưa bao giờ tham gia loại tiệc này, tính toán sẽ đi thẳng về nhà; hôm nay Lăng Thiệu không có ăn sáng, dạ dày có chút co rút đau đớn, làm anh cảm giác khó chịu, nhưng anh vẫn nhất quyết không ăn ở ngoài, bữa trưa bento (3T: Chắc là cơm hộp) còn nằm ở trên bàn làm việc, dường như chưa ai đụng tới.

Bởi vì hai bữa không có ăn uống gì nên môi của anh trắng bệch, người đã trở nên yếu ớt, nhưng vào lúc này, cửa phòng làm việc bỗng mở, một người phụ nữ bước vào, không biết là vô tình hay cố ý mà dùng bộ ngực đầy đặn của cô ta cọ vào cánh tay của Lăng Thiệu, cô cúi đầu, “Lăng tổng, anh định thế nào đây? Có muốn tham gia tiệc rượu không? Nhân viên công ty chúng ta rất muốn ngài đi đó!”

Lăng Thiệu nhíu mày, anh rất chán ghét mùi nước hoa của người phụ nữ này, không nhận được mà muốn nhảy mũi.(3T: hắt xì đấy)

“Lăng tổng.” Sau khi vào công ty, đây là lần thứ hai Lâm Mạt Nhi nhìn thấy Lăng Thiệu, cô đối với Lăng Thiệu là vừa thấy đã yêu, cô thích gương mặt của anh, cũng thích tiền của anh; cô nhận thấy mình là người có sắc đẹp, vóc người thuộc loại tốt, rất xứng đôi với Lăng Thiệu.

“Đi ra ngoài.” Lăng Thiệu lạnh nhạt nói, thấy cô bất động, bèn gọi điện thoại gọi bảo vệ, lạnh lùng chỉ vào Lâm Mạt Nhi, “Đem cô ta xuống, bảo họ trả tiền lương đầy đủ cho cô ta, rồi lập tức đuổi.” Rồi nói tiếp: “Tìm cho tôi một bộ quần áo khác, tôi không thích mùi của cô ta bám trên người, còn nữa, lập tức quét dọn phòng sạch sẽ.”

Sắc mặt Lâm Mạt Nhi thoáng chốc tái nhợt, lúc ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, thì nghe được tiếng thở dài của người bảo vệ, “Hình như cô là người phụ nữ bốn mươi ba thì phải? Nói không thể tiếp cận Lăng Thiệu, các cô thật không để vào tai.”

Lăng Thiệu không thể chờ được nữa rồi ! Anh muốn trở về tắm, anh không thích bị người khác đụng vào, chỉ cần vừa chạm vào, trên người của anh liền có vi khuẩn.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên Lăng Thiệu làm là tắm rửa sạch sẽ, bởi vì bụng rỗng suốt một ngày, giờ phút này lại tắm rửa sạch sẽ, cả người càng thêm suy yếu, như muốn ngất đi; Ở trạng thái này, hắn nhỏ giọng nói: “Quản gia, cho tôi một ly sữa nóng.”

Lô Nguyệt Nguyệt đang ở ghế sa lon trong phòng khách bên cạnh, nghe được chỉ thị của anh, vội vàng chạy vào phòng bếp rót một ly sữa tươi, trên mặt mang một nụ cười lấy lòng; nhớ tới ánh mắt của quản gia cùng thím Lan, cùng với sự uy hiếp của bọn họ, trong lòng thấp thỏm không dứt, dường như vị chủ nhân này rất nghiêm nghị!

Trong lúc vô tình, cô làm rớt một viên kẹo vào trong nước trái cây, cũng không quá nghiêm trọng, tại sao mọi người đều thay cô thương tiếc? Nhà cô rất nghèo, mẹ cô làm đầu bếp của nhà họ Lăng, cô không thể khiến mẹ vứt bỏ phần công việc này, không thể làm gì khác hơn là nhận lỗi với Lăng thiếu gia.

Lúc này Lăng Thiệu rất yếu ớt, nhận lấy ly sữa trong tay Lô Nguyệt Nguyệt rồi uống hết, làm cô sưng sốt một chút, đem cái ly không để qua một bên, cúi đầu nói: “Lăng thiếu gia, thật xin lỗi! Tôi thật sự vô cùng xin lỗi về chuyện buổi sáng, xin người đừng đuổi việc mẹ của tôi, tôi thề sẽ không tái phạm nữa.” Cô thành tâm thành ý xin lỗi, nhưng không nhận được câu trả lời, làm cô phải ngẩng đầu lên, quan sát Lăng Thiệu.

Lăng Thiệu uống sữa xong, không biết là đã hôn mê hay là đã ngủ, bởi vì vừa mới tắm xong, tóc của anh vẫn là ướt sũng, bởi vì uống sữa tươi, môi của anh còn vương chút sữa; nhưng sắc mặt của anh tái nhợt, bộ dáng yếu ớt, làm Lô Nguyệt Nguyệt nhìn anh chằm chằm.

Hai chân thon dài của anh, lông mày nhíu thật chặt, mặt anh tuấn, khiến Lô Nguyệt Nguyệt len lén quan sát mà tim đập nhanh, đây là lần đầu tiên cô thấy đàn ông đẹp trai đến như vậy a! Lô Nguyệt Nguyệt theo dõi anh một hồi lâu, cũng không thấy anh mở mắt ra, “Ừm” một tiếng, đoán chừng anh ngủ thiếp đi?

Nhưng mà, để như vậy mà ngủ sẽ bị cảm lạnh. Cô cầm một cái khăn lông, nhẹ nhàng lau tóc cho anh, tóc của anh vừa đen vừa mượt, cô lau thật lâu, nhưng lau không được khô cho lắm.

4. Chương 4

Không biết đã trải qua bao lâu, ánh mắt của Lăng Thiệu chậm rãi mở ra, liền nhìn thấy một người con gái đang đứng trước mặt anh, đang thay anh lau tóc.

Anh nhíu mày, phát ra âm thanh lạnh lùng: “Cô đang làm gì?”

“Lăng thiếu gia, ngài đã tỉnh?” Lô Nguyệt Nguyệt nở nụ cười nhìn hắn, lúc Lăng Thiệu nhìn thấy nụ cười của cô, cảm thấy đó là nụ cười sáng lạn, như ánh mặt trời xóa tan lo lắng của anh, anh cảm thấy trái tim của mình đập hồi hộp, nhưng rất nhanh liền đem tầm mắt của mình chuyển dời đi, “Cô là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ừm. Thật xin lỗi! Cái đó.” Động tác tay của Lô Nguyệt Nguyệt không ngừng, nụ cười trên mặt không giảm, nhưng âm thanh lại lấp lắ lấp bắp, nhận lỗi cô đã nhận, xin lỗi cô đã xin, nhưng bây giờ muốn cô lặp lại lần nữa, cô có chút sợ, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng của Lăng Thiệu bây giờ, cô thật không biết làm sao để thẳng thắn nhận sai lầm của mình, ánh mắt của anh vừa đen vừa sáng, trên môi vẫn còn chút sữa.

“Tôi....bây giờ tôi bụng đói ăn cho ngài! Ngài chưa ăn cơm.” Lô Nguyệt Nguyệt xoay người, đi được mấy bước, không cẩn thận đụng ngã khay trà, tất cả trái cây đều rớt xuống, cái ly cũng bị rớt bể.

Lô Nguyệt Nguyệt trợn to hai mắt, chợt xoay người trở lại, vội vàng cúi đầu nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Lăng thiếu gia, tôi...tôi không phải cố ý.” Lần này cô thật muốn khóc a.

Tô Tô nói những ngày tiếp theo cô có số đào hoa, nhưng hoa đào không có một đóa, vận rủi lại cuộn cuộn, đây là vì sao a? Lô Nguyệt Nguyệt gào khóc trong lòng.

Về mặt Lô Nguyệt Nguyệt ngơ ngác nhìn Lăng Thiệu, hai mắt nhắm lại, nghĩ thầm, có trừng phạt gì thì mau lên đi a!

Bây giờ cô thật sự vô lực. ánh mắt thâm thúy của Lăng Thiệu, đẹp trai hơn nhiều so với lúc anh nhắm hai mắt, nhưng cũng để cho cô cảm thấy nguy hiểm, tim Lô Nguyệt Nguyệt đập bịch bịch, lúc cô tưởng trái tim mình sẽ nhảy ra ngoài thì Lăng Thiệu chậm rãi hỏi “Cô là ai? Tại sao ở đây?”

“Tôi...tôi tới là nói xin lỗi.” Lô Nguyệt Nguyệt cúi đầu trả lời.

“Nói xin lỗi?”

“Đúng , đúng a!” Lô Nguyệt Nguyệt cúi đầu dọn dẹp mảnh vụn, sau khi xử lý xong mảnh vụn, rồi đem tay của mình rửa sạch sẽ, sau đó mới ngồi vào chỗ của mình, “Là như vậy, chính là sáng sớm hôm nay. . . .” Lô Nguyệt Nguyệt run lấy lấy mà đem chuyện đã xảy ra vào buổi sáng kể từ đầu đến đuôi, sau đó mới chậm rãi nói: “Lăng thiếu gia, người sẽ không trách tôi, sẽ không đuổi việc mẹ của tôi chứ?”

Đột nhiên Lăng Thiệu mỉm cười, bình thường anh rất ít cười, hôm nay cười có chút mất tự nhiên, nhưng đối với Lô Nguyệt Nguyệt, là anh đã tha thứ cho cô; anh vẫy vẫy tay với cô, “Cô tới đây, đến gần một chút.”

Lô Nguyệt Nguyệt đi tới trước mặt của anh, cúi đầu xuống, âm thanh của anh thật thấp: “Thật rất thơm.”

Lăng Thiệu cũng không biết được anh đang làm gì, chẳng qua anh cảm thấy rất kỳ quái, mình không bài xích cô, mùi hương của cô không giống với mùi hương khó ngửi của mấy người phụ nữ khác, trên người của cô có mùi sữa nhân nhật mà ngọt ngào, cực kỳ giống với mùi của trên người bà vú khi còn bé mà anh nghe được.

Anh vươn tay ra ôm lấy thân thể mềm mại của cô, hương thơm, hơi thở phả nữ tràn đầy chóp mũi, đột nhiên Lăng Thiệu cảm thấy mình điên rồi, bởi vì một nụ cười mà mê muội, cư nhiên làm chuyện kỳ quái; rất nhanh, anh buông Lô Nguyệt Nguyệt ra, nói ra một câu ngay cả anh cũng không thể nào tin nổi: “Cô không cần sợ, tôi không phải Lăng thiếu gia.”

“Hả?”

“Tôi họ Thiệu, Thiệu Lăng, là bạn của Lăng thiếu gia, hôm nay không có chỗ ở, nên tôi đây ở nhờ một đêm.”
(3T: * mờ hôi-ing* anh đang lừa gạt a!)

“Thiệu Lăng?”

Lăng Thiệu cũng không biết mình tại sao mình nói dối, cũng không biết lời nói dối này khi nào thì bị vạch trần, nhưng anh hi vọng mình có thể lấy thân phận là một người bình thường để đối mặt cô, bởi vì trong nháy mắt, anh yêu thích nụ cười của cô, hơn nữa anh không muốn thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô.

Sau một hồi khiếp sợ, Lô Nguyệt Nguyệt liền thở phào nhẹ nhõm, “Anh nên nói sớm một chút cho tôi biết, thật là hù chết tôi!” Cô tùy ý ngồi vào ghế sa lon bên cạnh, lột một quả quýt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh, “Tôi có thể ăn không? Tôi rất đói a. . . .”

Cô làm bộ đáng thương, khiến Lăng Thiệu cảm thấy rất đáng yêu, anh gật đầu một cái, “Chia cho tôi phân nửa.” Anh nhận lấy những múi quýt trong tay cô, từ từ nhét vào trong miệng, rất ngọt.

Sau đó, anh lại hỏi: “Cô rất sợ Lăng thiếu gia sao?”

Lô Nguyệt Nguyệt dùng sức gật đầu, “Sợ, rất sợ nha! Sáng sớm hôm nay tôi đắc tội hần, làm tôi sợ cả ngày hôm nay! Mẹ tôi rất cần công việc này, nơi này rất tốt, tiền lương cao, lại không mệt; thân thể mẹ của tôi không được tốt, nếu như bị sa thải, tôi không biết tới chỗ nào mới có thể tìm được một công việc tốt như vậy.”

“Đó. . . .”

“Cho nên, Thiệu tiên sinh, nhìn thấy anh là người tốt, thế nên sau khi Lăng thiếu gia trở về, giúp tôi nói tốt vài lời được không?”

“Tại sao tôi phải giúp cô?”

“Ừm. . . . Tại sao vậy nhỉ?”

Lăng Thiệu thấy dáng vẻ ảo não của Lô Nguyệt Nguyệt, cười khẽ một tiếng, “Được, tôi giúp cô, để cho hần không trách cô, cũng không trách mẹ của cô; còn yêu cầu gì nữa không? Tôi giúp cô chuyển lời.”

“Ừm, còn nữa, còn có. . . . cuối tuần tôi đều rảnh, có thể tới chỗ này làm được không?” Lúc Lô Nguyệt Nguyệt nói đến chuyện này, mặt có chút đỏ.

Lăng Thiệu nhấp nhẹ môi, “Cô biết làm cái gì?”

“Rất nhiều a! Tôi biết làm rau, còn có nghề làm vườn, quét dọn. . . .”

“Cô có thể trồng hoa trong vườn.”

“Cám ơn anh, Thiệu tiên sinh!” Lô Nguyệt Nguyệt kích động đến đôi môi run run, cũng không biết nên nói cái gì mới phải, đứng lên cúi đầu với anh, kích động đi qua, mới phát giác được một nhọc, chậm rãi ngáp một cái, “Thiệu tiên sinh, vậy tôi đi trước, anh cũng đi ngủ sớm một chút, sau này tắm xong nhớ lau khô tóc đó!”

Lăng Thiệu nhìn bóng lưng của Lô Nguyệt Nguyệt, môi nở nụ cười nhàn nhạt, cầm điện thoại gọi cho quản gia, “Về sau ở trước mặt Lô Nguyệt Nguyệt, tên tôi là Thiệu Lăng, gọi Thiệu tiên sinh; thuận tiện buông lời đi ra ngoài, Lăng thiếu gia đã đi du lịch ở nước ngoài.” (3T: Bộ mặt sói xám của anh bắt đầu xuất hiện)

“Hà?Được, thiếu gia!” Quản gia không rõ chân tướng, cũng chỉ có thể theo phân phó của anh mà làm việc.

5. Chương 5

Có lẽ là lời cầu nguyện của quản gia có tác dụng, có một người con gái nhỏ nhún bước nhanh từ bên ngoài chạy tới, váy màu trắng tung bay trong gió, như một cánh bướm xinh đẹp.

Lô Nguyệt Nguyệt còn đang học, bởi vì mẹ làm đầu bếp ở nhà họ Lăng, nên Chủ nhật cô đều tới thăm hoặc mang quần áo tới ẹ; nhưng vì quá vội vã, cô bị lạc đường.

Nhà họ Lăng có diện tích rất lớn, ngay cả phòng của mẹ cô cũng rất lớn! Nhưng rất an tĩnh, mấy lần cô tới, rất ít nhìn thấy người nào khác, vườn cũng chiếm diện tích không nhỏ nhưng trống trải; nhưng hôm nay không giống nhau, đây là chỗ làm việc mới của cô, mỗi tuần cô tới đây nghỉ ngơi một chút, rồi chăm sóc cẩn thận mấy bụi hoa Tường Vi.

Cô không biết Lăng thiếu gia có thích hoa Tường Vi hay không, nhưng nếu không có ai nói cho cô, nên cô cứ trồng, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Đến nhà họ Lăng, việc thứ nhất cô cần làm là đổi quần áo, tiếp theo là đến vườn hoa, đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện trước mặt cô, là Thiệu Lăng; lần trước cô cũng không dám nhìn thẳng anh, vậy mà hôm nay đột nhiên anh đứng ở trước mặt của cô, làm cô không thể không ngẩng đầu lên nhìn anh.

Dáng dấp anh thật là đẹp mắt, da rất tốt, dưới ánh mặt trời trắng nõn, sáng bóng, ánh mắt của anh rất đẹp, dịu dàng mà bình tĩnh, mũi cao lớn, nhưng môi mỏng có vẻ vô cùng tái nhợt; lúc Lô Nguyệt Nguyệt hoàn hồn, mới ý thức tới mình đã quan sát Thiệu Lăng đã lâu rồi, bỗng chốc sắc mặt trở nên hồng, ngượng ngùng quay trở về.

Cô đang muốn rời đi, đột nhiên liếc về phía anh đang chậm rãi ngã xuống, ngã trên một bãi cỏ xộp mềm; Lô Nguyệt Nguyệt ức chế không được mà kêu lên một tiếng, vội vàng đi tới, ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhẹ nhàng đẩy anh một cái, rất khẩn trương, “Thiệu tiên sinh, Thiệu tiên sinh! Anh làm sao vậy? Không sao chứ?”

Lô Nguyệt Nguyệt khẩn trương không dứt, đang muốn đi tìm người, mà quản gia núp trong bóng tối cũng nóng nảy không dứt, mắt của Lăng Thiệu chậm rãi mở ra, lông mi dài ở trong gió khẽ run, hần ho nhẹ một tiếng, âm thanh trầm thấp, trong âm thanh có một phần khẩn cầu: “Xin hỏi, có thể đỡ tôi lên được không?”

“À? Được!” Lô Nguyệt Nguyệt thấy hần tỉnh lại, mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm, thoát nhìn Thiệu Lăng rất gầy yếu, nhưng cô không có sức đỡ anh lên, đành phải lấy đôi tay vòng ở hai bờ vai của anh, dùng sức nâng anh đứng lên; sau đó, Lăng Thiệu để sức nặng toàn thân của mình, đè lên người của cô, dựa vào cô từ từ đứng lên.

Quản gia đứng tại chỗ, lấy ra khăn tay xoa xoa mồ hôi trên mặt mình, thở dài một hơi thật sâu, thiếu gia, không nghĩ tới người là người vô sỉ như vậy, lại dùng phương pháp này lừa gạt người ta, tôi cũng bị người hù chết!

Lô Nguyệt Nguyệt cố gắng hết sức đỡ Lăng Thiệu đi về phía trước, không nghe được anh nói chuyện, chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh, quanh quẩn ở bên tai của cô, làm cô nhìn không được mà hỏi “Anh không thoải mái sao?”

“Ừ, thân thể không được tốt, nên mới ngất xỉu trong thời gian ngắn.” Lăng Thiệu lạnh nhạt nói, không có tiết lộ tâm tình hiện giờ của mình; mặc dù, dùng phương pháp này để đến gần cô, có vô sỉ một chút (3T: 1 chút hồi nào, là QUÁ vô sỉ), nhưng. . . . Anh rất thích cô a! Nhìn cô cúi đầu, cảm thấy mình gần cô, đột nhiên cảm thấy việc mình ra ngoài, rất đúng.

“Thiệu tiên sinh, đã lâu không gặp! Trong khoảng thời gian này, tôi rất muốn tìm cơ hội cảm ơn anh, nhưng không gặp được, tôi lại không dám đi quấy rầy anh. . . .” Lô Nguyệt Nguyệt là một cô gái hoạt bát, luôn nhiệt tình, hào phóng với người khác, nụ cười ngọt ngào trên môi làm người ta thấy thoải mái, “Trong khoảng thời gian này, tôi trồng rất nhiều hoa Tường Vi xinh đẹp đó nha! Anh xem, có phải rất đẹp hay không?”

“Ừ, rất đẹp.”

“Anh thích hoa gì? Lần sau tôi sẽ trồng rồi tặng cho anh, được không?”

“Ừ, cô thích, tôi đều thích.” Lăng Thiệu từ tốn mà nói một câu.

Lô Nguyệt Nguyệt cười “Hắc hắc” một tiếng, đột nhiên hỏi ngược lại: “Thiệu Lăng, tại sao anh tới nơi này? Anh chờ ai sao? Đợi bao lâu rồi?”

“Bởi vì. . . . Tôi là bạn của Lăng thiếu gia, trong thời gian ngắn, tôi sẽ ở nơi này.”

“Như vậy a. . . .” Lô Nguyệt Nguyệt dừng một chút, lại cảm thấy có chút kỳ quái, “Vậy bây giờ anh muốn đi đâu đây? Tôi đỡ anh đi! Thân thể anh không khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều.”

Lăng Thiệu chần chờ một chút, âm thanh có chút buồn buồn, “Ừ. . . .”

Đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt nhớ ra cái gì đó, vội vàng mở miệng: “Như vậy cũng không được a! Tôi cảm thấy, người ngã bệnh nên đi ra phơi nắng nhiều một chút, còn nữa, làm một số động tác, vận động đơn giản, ví dụ như là tản bộ. . . . Như vậy, đối với thân thể sẽ tốt hơn!”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Cho nên, anh nên đi tìm người cùng đi ra ngoài với anh đi!” Lô Nguyệt Nguyệt cảm giác mình thật tài giỏi, vui vẻ cười, “Anh nói có đúng không?”

“Không có ai theo tôi.” Lăng Thiệu nhẹ nhàng nói một câu, hơi cúi đầu, trong mắt xuất hiện một tia sáng cô độc, “Làm thế nào đây?” (3T: *gào thét* lửa gặt, lại bắt đầu lửa gặt a!!! Nguyệt tỷ đừng mắc mưu.)

“Vậy. . . . Nếu như anh không ghét bỏ, tôi có thể đi cùng anh, được không?” Lô Nguyệt Nguyệt tính giúp người làm niềm vui, hướng chỉ, Thiệu Lăng vốn là người đã từng giúp đỡ mình; hôm nay, về mặt anh như vậy, làm cho cô nổi lên lòng thương hại, cô không muốn thấy vẻ mặt bất lực của anh.

Lô Nguyệt Nguyệt thấy anh đang rất buồn, liền an ủi anh, nói: “Trước kia thân thể mẹ tôi cũng không được khỏe, tôi thường dẫn bà ấy ra ngoài phơi nắng, vận động nhiều. . . . Anh có biết mẹ tôi không? Bà ấy là đầu bếp ở đây, thức ăn bà ấy làm rất ngon a! Thân thể mẹ tôi hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Được, tôi nghe theo cô.” Lăng Thiệu thừa dịp cô còn chưa đổi ý, nhanh chóng đồng ý, khóe môi cong lên thành nụ cười nhàn nhạt, đột nhiên anh quên mất, lần cuối mình vui vẻ là khi nào? Không nhớ rõ.

Nếu như nói, lúc đầu anh thích nụ cười ngọt ngào của Lô Nguyệt Nguyệt, nhưng mà, vào lúc này, hình như anh đã hiểu, không chỉ là nụ cười, anh còn thích giọng nói của cô, thích từng biểu hiện cảm xúc trên gương mặt cô.

Cái người ngu ngốc này, đối với ai cũng không hề phòng bị, thiện lương như vậy. . . . Chỉ là, nói không chừng, bởi vì, anh đối với cô mà nói....rất đặc biệt!

6. Chương 6

Lăng Thiệu đang ngồi ở bên cạnh hồ nước, cho cá chép trong hồ ăn, quần gia đứng bên cạnh; ngón tay thon dài của Lăng Thiệu tái nhợt, thỉnh thoảng vờ một chút thức ăn cho cá rắc vào trong hồ, sau đó nhìn những con cá kia bơi tới tranh đoạt thức ăn.

Anh rũ mặt xuống, lông mi dài, gió nhẹ khẽ vuốt ve sợi tóc của anh, đột nhiên anh có chút mệt mỏi, có chút không nhin được nữa, đem thức ăn cá đổ hết vào trong hồ; anh ngẩng đầu lên, ánh mắt yên tĩnh nhìn nơi xa, môi mím thật chặt, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Thiếu gia, gió nổi lên rồi, trở về đi thôi!” Quần gia đứng ở sau lưng anh, đem cái áo khoác đắp lên trên người của anh, thấy anh gật đầu một cái, liền đẩy xe lăn trở về.

“Thiếu gia, gần đây người có tâm sự sao?” Quần gia cùng anh chung sống nhiều năm như vậy, đối với tính khí của Lăng Thiệu rõ như ban ngày, trong mắt ông, Lăng Thiệu là người trầm ổn, ông từng thấy hấn nóng nảy, không nói lời nào, không động khí; nhưng gần đây không giống nhau, như vừa rồi anh đem thức ăn cho cá đổ hết vào trong ao, rất giống trẻ con đang giận dỗi.

Lăng Thiệu không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên, liếc ông một cái, hai mắt trong suốt có mấy phần không giống là đang tức giận; trong nháy mắt, quần gia trầm mặc xuống không nói thêm gì nữa, chỉ ngẩng đầu lên nhìn không trung, rõ ràng là có tâm sự, còn không dám thừa nhận!

Ông vốn không chắc chắn, nhưng thiếu gia có nhiều hành động kì lạ, hình như là từ lần trước, Lô Nguyệt Nguyệt nói xin lỗi với anh, vì vậy quần gia lớn mật suy đoán: “Thiếu gia, bởi vì Lô tiểu thư sao?”

Lăng Thiệu như cũ không nói lời nào, nhưng tay bị áo khoác bao lấy khẽ run lên, đợi đến khi vẻ mặt hoàn toàn bình tĩnh lại, Lăng Thiệu ho nhẹ mấy tiếng, mím môi, “Sao ông nhiều chuyện vậy?”

Quần gia trong nháy mắt mà chân chó (lấy lòng), cười mị mị nói: “Thiếu gia, cuối tuần Lô tiểu thư mới xuất hiện ở nhà họ Lăng, hôm nay là thứ bảy, cho nên. Tôi đoán lát nữa cô ấy sẽ tới đây.”

“Tôi mệt mỏi.” Trong mắt Lăng Thiệu lóe lên tâm tình phức tạp, thậm chí còn có một tia vui sướng, nhưng anh vẫn lạnh nhạt như cũ nói : “Tôi muốn trở về.”

“Vâng!” Mặc dù ông ở bên cạnh thiếu gia đã lâu, nhưng có lúc ông không thể hiểu nổi suy nghĩ của anh, cảm thấy rất khó đoán.

Thiếu gia rất ít khi ra khỏi nhà, giờ phút này trên mặt của anh rất mệt mỏi. Quần gia đẩy Lăng Thiệu trở về, đỡ anh nằm lên giường, lại đem một cái chăn êm ái đắp lên trên người của anh; lúc Lăng Thiệu ngủ không thích có kẻ nào quấy rầy, ông liền nhẹ nhàng từ trong phòng lui ra ngoài.

Đợi đến quần gia đi khỏi, ánh mắt của Lăng Thiệu chậm rãi mở ra, nhìn chằm chằm trần nhà, trong mắt trong suốt có sự phức tạp; giờ phút này, trong lòng anh có chút ảo não, hoặc là nói có chút mâu thuẫn, anh rất muốn gặp Lô Nguyệt Nguyệt, còn muốn nói chuyện với cô.

Lô Nguyệt Nguyệt....Lại một tuần đã qua. Nếu như bỏ qua cơ hội lần này, thì phải đợi thêm một tuần lễ.

Lăng Thiệu nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng lại không có nửa điểm buồn ngủ, trong đầu của anh tràn đầy ý nghĩ, đến lúc ba giờ, anh quả quyết rời giường, từ từ đi ra ngoài; trong ngày hấn rất ít tự mình đi trong nhà, đi vài bước phải cố hết sức, nhưng anh vẫn cố gắng đi đứng thẳng tắp, kiêu căng ngược cổ.

Lúc anh từ trong phòng đi ra, quần gia đứng ở chỗ tối có chút giật mình, muốn đi ra ngoài giúp một tay, lại thấy đôi tay Lăng Thiệu vịn vào tường, nhẹ nhàng thở hỗn hển mấy cái, dáng vẻ anh nhếch nhác như vậy, nhất định là không muốn cho người khác nhìn thấy, vì vậy quần gia bình tĩnh lại, đứng nguyên tại chỗ.

Lúc Lăng Thiệu bước ra khỏi cửa lớn nhà họ Lăng, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi thật mỏng, một tay anh vịn vào tường, để inh ổn định lại hơi thở một chút, anh nghỉ ngơi một hồi rồi đi về phía con đường Lô Nguyệt Nguyệt thường đi.

Quần gia ở phía sau nhìn, trong lòng thầm nghĩ, có lúc thiếu gia rất cố chấp! Chỉ là, thiếu gia luôn người cô độc, đột nhiên xuất hiện người con gái tinh khiết như Lô Nguyệt Nguyệt, sẽ không phải là chuyện vừa

thấy đã yêu trong truyền thuyết chứ? Ừ. Tình yêu đầu tiên, thiếu gia sẽ thay đổi chứ? Chỉ hy vọng Lô tiểu thư có thể đến nhanh một chút, như vậy, có người đỡ thiếu gia rồi.

7. Chương 7

Có lẽ là lời cầu nguyện của quần gia có tác dụng, có một người con gái nhỏ nhún bước nhanh từ bên ngoài chạy tới, váy màu trắng tung bay trong gió, như một cánh bướm xinh đẹp.

Lô Nguyệt Nguyệt còn đang học, bởi vì mẹ làm đầu bếp ở nhà họ Lăng, nên Chủ nhật cô đều tới thăm hoặc mang quần áo tới ẹ; nhưng vì quá vội vã, cô bị lạc đường.

Nhà họ Lăng có diện tích rất lớn, ngay cả phòng của mẹ cô cũng rất lớn! Nhưng rất an tĩnh, mấy lần cô tới, rất ít nhìn thấy người nào khác, vườn cũng chiếm diện tích không nhỏ nhưng trống trải; nhưng hôm nay không giống nhau, đây là chỗ làm việc mới của cô, mỗi tuần cô tới đây nghỉ ngơi một chút, rồi chăm sóc cẩn thận mấy bụi hoa Tường Vi.

Cô không biết Lăng thiếu gia có thích hoa Tường Vi hay không, nhưng nếu không có ai nói cho cô, nên cô cứ trồng, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Đến nhà họ Lăng, việc thứ nhất cô cần làm là đổi quần áo, tiếp theo là đến vườn hoa, đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện trước mặt cô, là Thiệu Lăng; lần trước cô cũng không dám nhìn thẳng anh, vậy mà hôm nay đột nhiên anh đứng ở trước mặt của cô, làm cô không thể không ngẩng đầu lên nhìn anh.

Dáng dấp anh thật là đẹp mắt, da rất tốt, dưới ánh mặt trời trắng nõn, sáng bóng, ánh mắt của anh rất đẹp, dịu dàng mà bình tĩnh, mũi cao lớn, nhưng môi mỏng có vẻ vô cùng tái nhợt; lúc Lô Nguyệt Nguyệt hoàn hồn, mới ý thức tới mình đã quan sát Thiệu Lăng đã lâu rồi, bỗng chốc sắc mặt trở nên hồng, ngượng ngùng quay trở về.

Cô đang muốn rời đi, đột nhiên liếc về phía anh đang chậm rãi ngã xuống, ngã trên một bãi cỏ xốp mềm; Lô Nguyệt Nguyệt ức chế không được mà kêu lên một tiếng, vội vàng đi tới, ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhẹ nhàng đẩy anh một cái, rất khẩn trương, “Thiệu tiên sinh, Thiệu tiên sinh! Anh làm sao vậy? Không sao chứ?”

Lô Nguyệt Nguyệt khẩn trương không dứt, đang muốn đi tìm người, mà quần gia núp trong bóng tối cũng nóng nảy không dứt, mắt của Lăng Thiệu chậm rãi mở ra, lông mi dài ở trong gió khẽ run, hấn ho nhẹ một tiếng, âm thanh trầm thấp, trong âm thanh có một phần khẩn cầu: “Xin hỏi, có thể đỡ tôi lên được không?”

“À? Được!” Lô Nguyệt Nguyệt thấy hấn tỉnh lại, mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm, thoát nhìn Thiệu Lăng rất gầy yếu, nhưng cô không có sức đỡ anh lên, đành phải lấy đôi tay vòng ở hai bờ vai của anh, dùng sức nâng anh đứng lên; sau đó, Lăng Thiệu để sức nặng toàn thân của mình, đè lên người của cô, dựa vào cô từ từ đứng lên.

Quần gia đứng tại chỗ, lấy ra khăn tay xoa xoa mồ hôi trên mặt mình, thở dài một hơi thật sâu, thiếu gia, không nghĩ tới người là người vô sỉ như vậy, lại dùng phương pháp này lừa gạt người ta, tôi cũng bị người hù chết!

Lô Nguyệt Nguyệt cố gắng hết sức đỡ Lăng Thiệu đi về phía trước, không nghe được anh nói chuyện, chỉ nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh, quanh quẩn ở bên tai của cô, làm cô nhìn không được mà hỏi “Anh không thoải mái sao?”

“Ừ, thân thể không được tốt, [nên mới ngắt xiu trong thời gian ngắn.]” Lăng Thiệu lạnh nhạt nói, không có tiết lộ tâm tình hiện giờ của mình; mặc dù, dùng phương pháp này để đến gần cô, có vô sỉ một chút (3T: 1 chút hồi nào, là QUÁ vô sỉ), nhưng. Anh rất thích cô a! Nhìn cô cúi đầu, cảm thấy mình gần cô, đột nhiên cảm thấy việc mình ra ngoài, rất đúng.

“Thiệu tiên sinh, đã lâu không gặp! Trong khoảng thời gian này, tôi rất muốn tìm cơ hội cảm ơn anh, nhưng không gặp được, tôi lại không dám đi quấy rầy anh.” Lô Nguyệt Nguyệt là một cô gái hoạt bát, luôn nhiệt tình, hào phóng với người khác, nụ cười ngọt ngào trên môi làm người ta thấy thoải mái, “Trong khoảng thời gian này, tôi trồng rất nhiều hoa Tường Vi xinh đẹp đó nha! Anh xem, có phải rất đẹp hay không?”

“Ừ, rất đẹp.”

“Anh thích hoa gì? Lần sau tôi sẽ trồng rồi tặng cho anh, được không?”

“Ừ, cô thích, tôi đều thích.” Lăng Thiệu từ tốn mà nói một câu.

Lô Nguyệt Nguyệt cười “Hắc hắc” một tiếng, đột nhiên hỏi ngược lại: “Thiệu Lăng, tại sao anh tới nơi này? Anh chờ ai sao? Đợi bao lâu rồi?”

“Bởi vì. Tôi là bạn của Lăng thiếu gia, trong thời gian ngắn, tôi sẽ ở nơi này.”

“Như vậy a.” Lô Nguyệt Nguyệt dừng một chút, lại cảm thấy có chút kỳ quái, “Vậy bây giờ anh muốn đi đâu đây? Tôi đỡ anh đi! Thân thể anh không khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều.”

Lăng Thiệu chần chờ một chút, âm thanh có chút buồn buồn, “Ừ.”

Đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt nhớ ra cái gì đó, vội vàng mở miệng: “Như vậy cũng không được a! Tôi cảm thấy, người ngã bệnh nên đi ra phơi nắng nhiều một chút, còn nữa, làm một số động tác, vận động đơn giản, ví dụ như là tản bộ. Như vậy, đối với thân thể sẽ tốt hơn!”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Cho nên, anh nên đi tìm người cùng đi ra ngoài với anh đi!” Lô Nguyệt Nguyệt cảm giác mình thật tài giỏi, vui vẻ cười, “Anh nói có đúng không?”

“Không có ai theo tôi.” Lăng Thiệu nhẹ nhàng nói một câu, hơi cúi đầu, trong mắt xuất hiện một tia sáng cô độc, “Làm thế nào đây?” (3T: *gào thét* lửa gát, lại bắt đầu lửa gát a!!! Nguyệt tỷ đừng mắc mưu.)

“Vậy. Nếu như anh không ghét bỏ, tôi có thể đi cùng anh, được không?” Lô Nguyệt Nguyệt tính giúp người làm niềm vui, hướng chỉ, Thiệu Lăng vốn là người đã từng giúp đỡ mình; hôm nay, về mặt anh như vậy, làm cho cô nổi lên lòng thương hại, cô không muốn thấy vẻ mặt bất lực của anh.

Lô Nguyệt Nguyệt thấy anh đang rất buồn, liền an ủi anh, nói: “Trước kia thân thể mẹ tôi cũng không được khỏe, [tôi thường dẫn bà ấy ra ngoài phơi nắng, vận động nhiều, Anh có biết mẹ tôi không? Bà ấy là đầu bếp ở đây, thức ăn bà ấy làm rất ngon a! Thân thể mẹ tôi hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Được, tôi nghe theo cô.” Lăng Thiệu thừa dịp cô còn chưa đổi ý, nhanh chóng đồng ý, [khóe môi cong lên thành nụ cười nhàn nhạt, đột nhiên anh quên mất, lần cuối mình vui vẻ, là khi nào? Không nhớ rõ.

Nếu như nói, lúc đầu anh thích nụ cười ngọt ngào của Lô Nguyệt Nguyệt, nhưng mà, vào lúc này, hình như anh đã hiểu, không chỉ là nụ cười, anh còn thích giọng nói của cô, thích từng cảm xúc trên gương mặt cô.

Tên ngu ngốc này, đối với người nào cũng không hề phòng bị, thiện lương như vậy. Chỉ là, nói không chừng, bởi vì, anh đối với cô mà nói.....rất đặc biệt!

8. Chương 8

Sau khi Lô Nguyệt Nguyệt tạm biệt Lăng Thiệu, liền nhanh chóng chạy đi gặp mẹ, gần đây thời tiết có chút lạnh, cô mua cho bà một cái khăn quàng cổ, mẹ nhất định sẽ rất thích; sau khi vào đại học, cô làm việc ngoài giờ, dành dụm được ít tiền, cuối cùng cũng có thể tặng mẹ một món quà.

Mẹ một thân một mình nuôi nấng cô lớn lên, công việc rất vất vả, vì để cho cô có thể học đại học, còn nhận thêm vài phần công việc; hôm nay vào nhà họ Lăng làm đầu bếp, tiền lương không những cao, còn không cần phải cực khổ làm việc.

Đi tới khu người giúp việc ở, Lô Nguyệt Nguyệt quét dọn phòng một chút, đem quần áo đã được ủi xếp vào trong tủ quần áo, rồi đem quần áo bẩn đi giặt, Lô Nguyệt Nguyệt muốn chia sẻ công việc với bà; sau khi cô dọn dẹp xong, thì mẹ vào phòng, thấy con gái bảo bối, thì vô cùng vui vẻ.

Bà lôi kéo tay con gái, nói với cô một ít chuyện, hỏi việc học gần đây của cô như thế nào, nghe được câu trả lời của Lô Nguyệt Nguyệt, rất yên tâm, cũng rất thỏa mãn; thấy cô dọn dẹp xong phòng, có chút đau lòng, “Nguyệt Nguyệt, con cực khổ rồi, làm việc ở đây, còn phải giúp mẹ.”

“Mẹ mới khổ cực! Công việc này có mệt lắm không?” Lô Nguyệt Nguyệt cười, ngồi ở bên cạnh mẹ, lấy khăn tay ra thay bà lau mồ hôi.

“Không mệt, không mệt! Làm đầu bếp rất dễ dàng, hơn nữa, tất cả mọi người rất thích món ăn mẹ làm.” Lúc nói xong câu này, vẻ mặt bà rất là tự hào.

“Đó là đương nhiên, món ăn mẹ làm là ngon nhất!” Lô Nguyệt Nguyệt gục đầu vào bả vai mẹ, như khi còn bé rúc vào trong lòng bà làm nũng.

“Mẹ đi phòng bếp xem một chút, mới vừa chưng bánh Quế Hoa Cao con thích ăn nhất! Không biết chín chưa nữa?”

Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy thật hạnh phúc, trong mắt nén lệ, gật đầu một cái, “Mẹ.”

Mỗi lần mẹ đều làm đồ ăn cô thích nhất, Lô Nguyệt Nguyệt hít vào một hơi, cô phải tốt nghiệp sớm, sau đó kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền, chăm sóc chu đáo ẹ, không để cho bà khổ cực như vậy nữa.

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt rời khỏi, trong lòng có chút lưu luyến, mẹ cười đảm bảo với cô, ở nơi này mình sống rất tốt, thân thể cũng rất khỏe mạnh, cuối cùng cô mới yên lòng, rừng rưng tạm biệt mẹ.

Trở lại túc xá, Tô Tô gấp không thể chờ được mà hỏi cô: “Hôm nay mẹ của cậu làm gì cho cậu ăn vậy?”

Lô Nguyệt Nguyệt lấy ra bánh Quế Hoa Cao mà mẹ làm, chia cho Tô Tô, từ nhỏ Lô Nguyệt Nguyệt cùng Tô Tô là bạn tốt, gần bó như keo như sơn; hôm nay học cùng Trường Đại Học, quan hệ tốt như cũ, còn ở chung phòng kí túc xá.

Lô Nguyệt Nguyệt có chuyện gì, đều nói cho Tô Tô biết, vì vậy liền đem chuyện gặp Lăng Thiệu ở nhà họ Lăng kể cho Tô Tô nghe; Tô Tô vừa nghe xong, cặp mắt liền sáng lên, “Oa! Anh ta khẳng định chính là chân mệnh thiên tử của cậu a!”

“Đừng nói lung tung! Thiệu tiên sinh là người tốt, lần trước còn giúp đỡ tớ, bây giờ tớ không biết làm sao để cảm tạ anh ta đây.”

“Đúng đúng, lấy thân báo đáp đi!” Tô Tô vui mừng kêu lên, ngay sau đó thì dừng lại, “Cậu nói thân thể anh ta không tốt? Chắc, không được rồi. Nếu lúc lên giường làm cái chuyện kia, chỉ sợ anh ta hôn mê bất tỉnh, vậy phải làm sao đây a?” (3T: Đó cũng là điều em lo sợ a!!!!)

“Cậu nói cái gì đó?” Lô Nguyệt Nguyệt cũng không biết nên nói cái gì với Tô Tô! Tô Tô là một cô gái tốt, ở trong mắt người ngoài, Tô Tô có vóc người đẹp, cử chỉ ưu nhã, hào phóng; nhưng ở trước mặt cô, những lời vừa nói ra khiến người ta kinh ngạc đến chết thì sẽ không buông tha a, nói cái gì cũng dám nói! Cũng như lúc này, cô cùng Thiệu Lăng koóng có cái gì cả, Tô Tô lại nghĩ đến việc lên giường làm cái chuyện kia.... thật là.....

“Ha ha, có người đổ mặt a!” Tô Tô nhìn gò má mềm mại của cô, tay để ở bả vai cô, ” Nguyệt Nguyệt ngoan, đang suy nghĩ cái gì vậy ?”

Lô Nguyệt Nguyệt xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tô Tô, chọn một ít sách, nói, “Đi, chúng ta đi thư viện đọc sách!”

“Ừm!” Tô Tô cười he he, trong lòng nghĩ, lời tiên tri của mình, một ngày nào đó sẽ đúng!

9. Chương 9

“Nguyệt Nguyệt, cậu làm gì mà nhìn chăm chăm vào điện thoại di động vậy?” Tô Tô ngẩng đầu lên hoạt động cái cổ mỗi nhừ, thì thấy Lô Nguyệt Nguyệt đang ngây ngô nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, còn ngây người một đoạn thời gian rất dài.

“À? Không có.....không có gì.” Lô Nguyệt Nguyệt cúi đầu, tiếp tục xem sách.

Ngược lại Tô Tô nghĩ đến cái gì đó, dùng bút chọc chọc tay của cô, “Ai, Nguyệt Nguyệt, cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Làm gì có!” Nguyệt Nguyệt chẳng hề để ý đáp trả, sắc mặt cũng từ từ đỏ.

“Có phải đang suy nghĩ. về cái người đụng phải ở nhà họ Lăng, có đúng hay không?” Tô Tô cười he he nhìn cô, Nguyệt Nguyệt xấu hổ! Mặt rất đỏ a!

“Không có!” Lô Nguyệt Nguyệt hừ một tiếng phủ nhận.

“Có phải đang suy nghĩ. Lúc nào thì anh ta gọi điện thoại cho cậu, có đúng hay không?”

“Tô Tô!”

“Hừm, tức giận rồi a! Ăn ở hai lòng.” Tô Tô ha ha mà cười, tiếp tục giữ vững vẻ mặt mập mờ, từ trong túi móc ra một xấp bài, “Tớ xem một chút được không? Tính toán khi nào thì anh ta gọi điện tìm cậu.”

“Tô Tô, đọc sách đi!”

“Tớ nói rồi, nghỉ đông sắp đến rồi, cậu nghĩ sẽ tới nơi nào làm việc?” Đột nhiên Tô Tô chuyển đề tài.

“Không biết, vẫn còn tìm.” Lô Nguyệt Nguyệt chần chờ một chút, chân mày cũng nhíu lại; vừa lúc đó, điện thoại di động bắt đầu rung lên, Lô Nguyệt Nguyệt thấy dây số xa lạ, do dự một chút mới nhận: “Alô?”

Hình như lúc cô vô ý đụng phải, sau đó liền thật sâu in dấu vào trong đầu cô.

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt bắt máy, trong đầu liền xuất hiện gương mặt của Lăng Thiệu; lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô nhầm anh với Lăng thiếu gia, trong lòng có chút khủng hoảng, nhưng vẫn quyết định thay anh lau tóc; lần thứ hai nhìn thấy anh, thân thể anh mềm nhũn tựa vào trên người của mình.

Nhìn anh là một người không thích cùng người khác tiếp xúc, nhưng Lô Nguyệt Nguyệt cũng không biết tại sao, dung mạo của anh cứ như vậy mà in dấu vào trong đầu của cô, khảm vào trong lòng của cô, trong lòng cũng bắt đầu kỳ vọng, có thể nghe được âm thanh của anh; mà sự thật chứng minh, cú điện thoại này thật sự là Lăng Thiệu.

Lô Nguyệt Nguyệt đứng lên nhanh chóng, chạy ra ngoài thư viện, tìm một chỗ nói chuyện điện thoại cùng anh.

“Cô đang làm gì thế?” Giọng nói của Lăng Thiệu từ trong điện thoại truyền đến, trong giọng nói mang theo sự vui vẻ.

“Đọc sách.” Lô Nguyệt Nguyệt nói thật.

“Đang đọc sách gì?”

“Kinh tế học của Tây Phương.” Lô Nguyệt Nguyệt trả lời, trong lòng run lên một cái, có chút ngọt ngào, cô cẩn thận từng li từng tí hỏi một tiếng: “Vậy còn anh, anh đang làm gì?”

“Tôi cũng đang đọc sách.”

“Là sách gì vậy?”

“Sách giải trí thôi.” Lúc này Lăng Thiệu đang ngồi ở trên xe lăn, nhìn ngoài cửa sổ, nắm di động trong tay, trong mắt bao hàm nụ cười.

Quản gia lui sang một bên, cười gượng một tiếng, trong lòng suy nghĩ, về sau nhất định phải đối tốt với Lô tiểu thư, đối tốt với Lô tiểu thư, chính là đối tốt với thiếu gia tốt! Người nhất định dễ vui vẻ.

Đồng thời, ông cũng nghĩ, thì ra thiếu gia cũng có thể dịu dàng, hơn nữa, về chuyện nam nữ, thiếu gia không hẳn là không biết gì!

Trừ công việc ở ngoài, ông rất ít thấy thiếu gia nói chuyện điện thoại cùng người khác, thiếu gia không thích dùng di động, nói là phóng xạ mạnh, nhưng hôm nay hẳn cầm điện thoại di động, cùng Lô tiểu thư nói chuyện, thời gian có chút dài!

Hai người hàn huyên rất lâu, sau đó, cuối cùng Lăng Thiệu mới nói ra trọng điểm: “Lúc nào thì có thể theo tôi ra ngoài?”

Lăng Thiệu thấy quản gia ở bên cạnh, cố ý nghiêm mặt, có chút tức giận trừng mắt liếc ông một cái, ý bảo ông đi ra ngoài, quản gia hiểu ý, sau đó vội ra khỏi phòng; mặt Lăng Thiệu có chút đỏ, cảm thấy có chút xấu hổ, nghe được cô “Ừm” một tiếng, lại lớn mật hỏi một câu: “Cô đang ở nơi nào? Tôi sẽ đến.”

“Không...không nên, một mình anh ra ngoài thì không tiện.” Lô Nguyệt Nguyệt vội vàng lắc đầu, cô rất sợ, lỡ anh đang đi trên đường mà gặp xui, vậy phải làm thế nào? Nhớ tới ngày hôm qua anh đột nhiên té xui, hôm nay lại không có ai bên cạnh. Cô càng nghĩ càng nhiều, thì càng sợ.

“Tôi có thể bảo tài xế nhà họ Lăng chở tôi tới.” Lăng Thiệu cười một tiếng, hình như trừ quản gia ở ngoài, có rất ít người thật lòng quan tâm anh.

“Vây. Được rồi, xế chiều sau khi tan học, tôi có một chút thời gian rảnh, nếu như anh rảnh rồi, thì đến đại học S tìm tôi đi!”

“Được, ngày mai gặp.” Lăng Thiệu để điện thoại di động xuống, khoe môi nâng lên cao.

“Thiếu gia, người là thật lòng sao?” Quản gia bưng trà chiều tới, thấy Lăng Thiệu nắm thật chặt điện thoại ở trong tay, trên mặt còn hơi đỏ; ông rất ít thấy Lăng Thiệu như vậy, suy tư một chút về hành động, biểu hiện của thiếu gia trong đoạn đoạn thời gian trước, đột nhiên liền lớn mật hỏi những lời này.

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Ông từng nghe qua chuyện vừa thấy đã yêu không? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, tôi hi vọng cô ấy luôn mỉm cười với tôi.”

“Thiếu gia, có lẽ người cũng nên yêu một lần, Lô Nguyệt Nguyệt là một cô gái tốt.” Những thứ khác còn chưa ra khỏi miệng, quản gia nhìn nụ cười trên mặt Lăng Thiệu, thiếu gia cười như thế, thật sự là thật lâu, thật lâu cũng không có thấy.

Đột nhiên Lăng Thiệu đổi lại vẻ mặt lạnh lùng, “Sao ông nhiều chuyện vậy?”

“Dạ, là tôi nhiều chuyện.” Quản gia xoa xoa mồ hôi trên mặt.

10. Chương 10

Không biết có phải là tâm tình đang tốt hay không mà Lăng Thiệu cảm giác tinh thần mình rất tốt, lúc giữa trưa vào ngày thứ hai, anh chọn một bộ quần áo, thậm chí không cho quản gia nhúng tay vào; anh đổi rất nhiều bộ quần áo nhưng đều bất mãn, nên mất nhiều thời gian và tinh lực.

“Thiếu gia, người mặc cái gì đều đẹp mất!” Quản gia thật sự không nhìn nổi nữa, vội vàng nói.

“Tôi mặc bộ này đi! Trẻ lại vài tuổi.” Lăng Thiệu lại đổi một cái áo T shirt màu trắng, mặc vào, soi gương.

Quản gia liếc mắt nhìn, bình thường, trừ lúc cần thiết, tham gia hội nghị trong công ty hoặc bên ngoài, Lăng Thiệu cũng đợi tại nhà, vì vậy, sắc mặt của anh quanh năm trắng nõn; hôm nay thấy anh mặc một cái áo T shirt màu trắng, làm ông có một loại ảo giác, trông anh trẻ lại như hồi còn học đại học! Không biết là vì nguyên nhân gì, trên mặt Lăng Thiệu hôm nay có hai rặng mây hồng, nhìn anh như vậy, càng có thêm sức sống.

Buổi chiều hôm nay Lô Nguyệt Nguyệt không có học, vốn muốn đi nhà họ Lăng tìm Thiệu Lăng, mang anh đi ra ngoài một chút, nhưng cảm thấy không thích hợp; hơn nữa, đó còn là chỗ làm việc của mẹ, nếu đi tới nhà họ Lăng thường xuyên, sợ rằng sẽ ảnh hưởng không tốt đến mẹ. . . . Nghĩ như thế, cô đến thư viện nghiêm túc học tập.

Lúc học được giữa chừng, cô hơi đói, tiếp đó nhận được điện thoại của Lăng Thiệu, anh đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Nguyệt Nguyệt, cô ở nơi nào?”

“Tôi...tôi ở thư viện.” Lô Nguyệt Nguyệt nghe được giọng nói quen thuộc, không khỏi sửng sốt một chút.

“Hiện tại có rảnh không?”

Khóe môi Lô Nguyệt Nguyệt không tự chủ được mà cong lên, chính cô cũng không biết tại sao, cảm giác như là ăn mật đường, rất vui vẻ, “Có!”

“Tôi đang ở trước cổng trường cô, cô có thể ra không?” Một câu hỏi thăm trong miệng của anh lại biến thành câu trần thuật, nhưng Lô Nguyệt Nguyệt không suy nghĩ nhiều như thế, ngay cả sách còn quên dọn dẹp, cầm điện thoại di động chạy thật nhanh xuống lầu.

Lúc Tô Tô đi ra từ trong nhà vệ sinh, thì nhìn thấy Lô Nguyệt Nguyệt đang cười, chạy trốn thật nhanh, không khỏi khe khẽ thở dài một hơi, “Tại sao nhanh như vậy liền lâm vào bể tình? Chẳng lẽ đây chính là vừa thấy đã yêu?”

Lô Nguyệt Nguyệt vội vàng chạy đến trước cổng trường, thì gặp được Lăng Thiệu đang đứng ở đó, anh mặc một cái áo T shirt màu trắng, quần jean màu sáng, dưới ánh mặt trời, nụ cười trên mặt anh rất ấm áp.

Không biết có phải đứng đã lâu hay không, hai chân của anh có chút cứng ngắc, cô vội vàng tiến lên đỡ tay của anh, “Chỉ một mình anh?”

“Ừ, tôi bảo tài xế đi về rồi.” Lăng Thiệu cười nhẹ một tiếng, từ trong túi quần móc ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán cô, “Đừng chạy gấp như vậy.”

Từ trước đến, Lăng Thiệu không có nghĩ qua, anh sẽ cho cô gái khác sử dụng chung khăn tay của mình, nhưng Lăng Thiệu của hôm nay, cùng với Lăng Thiệu của ngày xưa, không giống nhau.

“Ừ.” Lô Nguyệt Nguyệt le lưỡi một cái, khi anh lau xong mồ hôi trên trán cô, sắc mặt cô lại đỏ một mảng lớn, “Anh ăn cơm chưa? Có đói bụng không? Nếu đói. . . .tôi mời anh một bữa?”

“Được.” Lăng Thiệu trả lời, tay nắm chặt khăn tay đã lau mồ hôi của cô, nhưng anh không cảm thấy bài xích hoặc chán ghét.

Anh và cô đi về phía phòng ăn, phòng ăn có chút xa, hai người đi thật lâu, trên đường đi, hai người bắt gặp không ít ánh mắt trêu chọc, có kinh ngạc, có tò mò; dáng dấp Lăng Thiệu rất đẹp mắt, bởi vì đi lại đã lâu, nên trên mặt có thêm một tầng màu hồng, cả người càng thêm thu hút.

Trên nửa đường, Lô Nguyệt Nguyệt đang muốn nói với anh thứ gì đó, ngẩng đầu lên nhìn anh, lại bị vẻ mặt hiện giờ của anh làm cho cô thần hồn điên đảo, đợi cô lấy lại tinh thần, thì thấy anh mỉm cười nhìn mình, cô cúi đầu thật thấp, đỏ mặt không nói thêm gì nữa.

Lăng Thiệu cho cũng biết, mình có sức hút lớn đối với con gái, phụ nữ, mỗi lần anh đi tới công ty, luôn có nhiều loại phụ nữ nhìn chăm chăm anh, dính lấy anh, nhưng ngoại trừ cảm giác bài xích thì không còn cảm giác gì cả; hôm nay được Lô Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm, trong lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác vui sướng.

“Anh thích ăn cái gì?” Lúc Lô Nguyệt Nguyệt hỏi Lăng Thiệu, anh cũng không cho cô câu trả lời rõ ràng, anh chỉ trả lời: “Cô thích, tôi đều thích.”

Lô Nguyệt Nguyệt lại một lần nữa đỏ mặt, tìm một bàn sạch sẽ, móc khăn giấy ra lau cẩn thận, mới để cho anh ngồi xuống, “Anh chờ một chút, tôi bưng thức ăn giúp anh.”

“Cám ơn.” Anh nói, trong mắt có mấy phần xin lỗi, loại chuyện như vậy, nên để đàn ông con trai đi làm mới phải, anh nghĩ thầm, nhất định đi ra ngoài phơi nắng thật nhiều, muốn cho thân thể tốt hơn một chút, chuyện này nếu xảy ra lần nữa, anh sẽ đi!

Bình thường, anh không muốn ra cửa, bởi vì anh sợ mọi người sẽ khinh miệt thân thể của anh, nhưng hôm nay anh lại phát hiện, thật ra cũng không có gì nghiêm trọng, ít nhất là Lô Nguyệt Nguyệt không để ý.

Hình như đến giờ ăn cơm, mọi người đến phòng ăn càng nhiều, phòng ăn bây giờ rất chật chội, Lô Nguyệt Nguyệt đem món ăn trở lại, ngồi xuống, nhẹ nhàng thở một hơi, lấy những món ăn cô thích đẩy ra trước mặt anh, xấu hổ nở nụ cười, tròn mắt tràn đầy chân thành, “Tôi không biết anh có thích ăn hay không. Nếu như không thích, lần sau tôi sẽ gọi thứ khác.”

“Thích, em thích, tôi đều thích.” Anh díp mắt lại cười, trong mắt mang theo nụ cười xán lạn, nghe được hai chữ “Lần sau” này, cảm thấy vô cùng tốt đẹp. (Tiểu Tiểu: Đối xứng hô nhé mn! Mấy chap trước LT gọi LNN là người=> cô, sau này gọi nàng=> em nhé)

Anh rất gầy, khẩu vị của anh không lớn, mỗi lần đối mặt với thức ăn ngon, đều chỉ ăn được một chút xíu, thức ăn đối với anh mà nói, chỉ là để lấp đầy bụng; nhưng không biết vì sao, hiện tại anh cảm thấy khẩu vị rất tốt, thậm chí ăn hơn nửa chén cơm.

“Anh ăn ít quá!” Lô Nguyệt Nguyệt thấy anh ăn một nửa thì để xuống, có chút khó tin, nhưng không miễn cưỡng anh, chỉ sợ anh mất hứng.

Nhưng lúc ngẩng đầu nhìn anh lần nữa, thì thấy cơm trong chén anh đã sạch sẽ, anh cười dịu dàng với cô, giống như một đứa bé ở đời thường, “Hôm nay so với bình thường, tôi ăn rất nhiều, ăn cùng với em, khẩu vị cũng tốt hơn rất nhiều.”

“Vậy sau này, mỗi ngày, tôi đều ăn cơm với anh.” Lô Nguyệt Nguyệt thốt lên, ngay sau đó lại cảm thấy có chút mập mờ, cúi đầu tiếp tục ăn phần của mình.

Lăng Thiệu nhìn cô cúi đầu ăn, lại nhìn mái tóc của cô, kim lòng không được mà vươn tay ra, nhưng đưa đến một nửa, thì thu hồi tay lại, trong lòng cảm thấy ảm áp.

11. Chương 11

Khi hai người ăn cơm xong, Lô Nguyệt Nguyệt đỡ anh đi dạo quanh sân tập.

“Đây là lần đầu tiên tôi đi dạo.” Lăng Thiệu cúi đầu lẩm bẩm một câu.

“Ừm.Trước kia, anh chưa từng ra ngoài sao?”

“Rất ít đi ra ngoài, hơn nữa, trừ khi đi học, thời gian còn lại, tôi đều ở trong nhà.” Lăng Thiệu nói không có sai, anh không thích đi lại, đi học, tan lớp đều có xe riêng đưa đón, trừ thời gian lên lớp, anh rất ít sẽ xuất hiện trong mắt mọi người.

“Như vậy không tốt rồi! Phải đi lại thật nhiều, thân thể mới có thể khỏe hơn một chút!” Lô Nguyệt Nguyệt thấy anh quay đầu nhìn đám con trai đang đá banh, trời chiều rơi vào trên mặt của anh, phủ lên một tầng hào quang óng ánh, trên mặt của anh có vẻ mặt mà cô chưa từng thấy qua, Lô Nguyệt Nguyệt biết, cảm giác trong anh bây giờ, là “Hâm mộ” .

Lô Nguyệt Nguyệt kim lòng không được mà nổi lên lòng thương hại anh.

Cô mang anh đi dạo thật lâu, cho đến khi anh mệt mỏi, cô mới đỡ anh đi về phía khán đài, ngồi trên ghế dựa.

Mặt trời đang lặn xuống, dần dần có chút lạnh, Lô Nguyệt Nguyệt tỉ mỉ cầm tay của anh, “Gió nổi lên rồi, có lạnh hay không?”

“Có một chút.” Lăng Thiệu đáp một tiếng, cầm tay cô, ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn về nơi khác, “Em nắm tay tôi...một chút cũng không lạnh.”

“Ách, cái này. . . .” Vừa mới bắt đầu, cô không phản ứng kịp, sau một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ lên, nhưng mà không rút tay về; tay của anh lạnh lẽo mà tái nhợt, nhưng khi anh nắm tay cô, cô có một loại cảm giác an tâm, được che chở.

Hai người không nói gì, chỉ yên tĩnh mà ngồi đó, thật ra Lô Nguyệt Nguyệt không muốn nói nhiều, vì cô thấy Lăng Thiệu không nói lời nào, cứ ngồi yên lặng, giống như một bức tranh an tĩnh; cô không muốn quấy rầy anh, thỉnh thoảng liếc anh một cái.

Cho đến khi trời sắp tối, đến lúc anh cần phải về nhà, cô tiễn anh ra khỏi trường.

Quản gia lái xe tới đón Lăng Thiệu, anh tạm biệt Lô Nguyệt Nguyệt bằng một cái phất tay rồi mỉm cười, Lô Nguyệt Nguyệt có chút phiền muộn, nhìn xe anh đi xa, không bỏ được, rất muốn nói với anh mấy câu nữa.

Trên xe, quản gia cười he he nói: “Thiếu gia, tôi cho rằng cậu dùng cảm trong sự nghiệp rất, nhưng không nghĩ tới, trong việc theo đuổi con gái, cũng dùng cảm như thế.”

Lăng Thiệu đắm chìm trong niềm vui sướng của mình, căn bản không nghe được quản gia đang nói cái gì, chờ anh phản ứng kịp, lạnh nhạt nói: “Ông có cảm thấy gần đây ông rất nhiều chuyện không?”

Quản gia vội vàng cầm miệng, gương mặt uất ức, ông không phải là quan tâm thiếu gia sao?

Qua hồi lâu, Lăng Thiệu nghĩ tới cái gì đó, lầm bầm lầu bầu rồi chậm rãi nói: “Làm sao để cô ấy nở nụ cười? Tôi hi vọng cô ấy vui vẻ.”

“Chẳng lẽ cô ấy không vui sao?” Quản gia rất là tò mò, Lô Nguyệt Nguyệt trong mắt của ông, luôn luôn là một người con gái trong sáng, mỗi ngày đều cười hì hì.

“Không, tôi hi vọng bởi vì tôi mà cô ấy vui vẻ.” Trong mắt Lăng Thiệu có một vẻ phức tạp thoáng qua, anh rất muốn nhìn cô vui vẻ, nhưng chỉ cần hai người ở chung một chỗ, cô luôn là người chăm sóc mình.

“Thiếu gia, lần sau người tới đây, tặng Lô tiểu thư hoa tươi đi? Con gái mà, ai mà không thích hoa.” Quản gia trầm ngâm hạ xuống, cho ra đề nghị.

“Thật sao?” Lăng Thiệu ngẩng đầu lên, hồi lâu, trên mặt lại xuất hiện sự ảo não, “Cô ấy thích hoa gì? Màu gì?”

“Thiếu gia, chỉ cần là người tự tay chọn, Lô Nguyệt Nguyệt sẽ thích.” Quản gia tìm chỗ thích hợp để nịnh bợ.

“Vây. Bây giờ chúng ta đi tiệm bán hoa xem một chút đi!”

“Thiếu gia, đừng mua sớm, hoa sẽ héo.” Quản gia nhất thời im lặng, sao thiếu gia lại hồ đồ như vậy?

“Mua trước một bó, ngày mai mua nữa.”

“Phải.” Quản gia chưa bao giờ biết, có đôi khi thiếu gia rất cố chấp, hơn nữa còn ngu dần.

Đêm hôm đó, Lăng Thiệu không cho quản gia vào phòng phục vụ anh, quản gia đứng ở trước cửa, nghe được lời tặng hoa của Lăng Thiệu, làm ông đứng ở bên ngoài cố nén cười.

Chỉ là, con người sắt đá đựng phải tình yêu, cũng hóa thành dòng nước mềm mại, hướng hồ là thiếu gia? Thật ra thì, trừ thỉnh thoảng tính khí thiếu gia rất nóng nảy, trong ngày thường rất hòa ái.

Lăng Thiệu ở trong phòng tập lời tặng hoa, cảm giác không đủ, anh rất ít giao tiếp với người khác phái, cũng không hiểu phải làm thế nào để dỗ con gái vui vẻ, mỗi lần đối mặt với một cô gái, anh luôn lạnh nhạt; bởi vì chưa trải qua, cho nên anh cũng không biết mình nên dùng vẻ mặt nào để đối mặt với Lô Nguyệt Nguyệt thì mới tốt.

Anh soi gương, khoe môi khê cong, bộ dáng như vậy, có được chưa?

12. Chương 12

Ngày thứ hai, Lăng Thiệu cầm hoa tươi đi gặp Lô Nguyệt Nguyệt, nhìn cô, lại cảm thấy chuyện tặng hoa này có chút ngượng ngùng, nên chậm chạp không tặng cho cô, trên khuôn mặt tái nhợt cũng hiện ra một tầng màu đỏ khả nghi.

Lô Nguyệt Nguyệt thấy Thiệu Lăng không nói chuyện, trong lòng cũng không yên, thỉnh thoảng nhìn bó hoa trên tay anh, thú vị hỏi: “Hoa này rất đẹp, tặng cho bạn gái sao?”

“Không phải, là tặng cho em.” Lăng Thiệu râm rì một tiếng, không nói thêm gì nữa, trực tiếp đem hoa bỏ vào trong ngực của cô, tỉnh táo nhìn về phía nơi khác, sắc mặt hơi hồng, “Em thích không?”

“Thích, cảm ơn anh.” Lô Nguyệt Nguyệt vui vẻ đem bó hoa ôm vào trong ngực, trong lòng ấm áp, vui vẻ, nhưng trong chốc lát, cô bắt đầu nhảy mũi, nước mũi, nước mắt chảy ra không thôi.

“Em thế nào?”

Lô Nguyệt Nguyệt thấy không gạt được, mới á một tiếng, “Lỗ mũi của tôi đối với mùi thơm quá nặng của hoa. Sẽ có chút dị ứng, ưm, chỉ có một chút xiu! Không có gì đáng ngại.”

“Nhưng em trồng hoa ở nhà họ Lăng. . . .” Lăng Thiệu mới nói ra một nửa, Lô Nguyệt Nguyệt liền giải thích: “Đều là hoa Tường Vi! Mùi thơm không nồng .”

Lăng Thiệu bắt đầu ảo não, lần đầu tiên anh tặng đồ cho con gái, lại đụng phải tình huống như thế này, vừa bắt đầu anh nên hỏi rõ ràng mới đúng; trong lòng Lăng Thiệu khó chịu, lại đem chuyện này đổ hết vào người quản gia, đều là ý kiến tồi tệ của ông! (3T: *Mồ hôi-ing* cái làm gọi là làm ơn mắc oán?)

Nghĩ tới đây, anh muốn đem bó hoa trong tay cô vứt bỏ, nhưng Lô Nguyệt Nguyệt lại ôm thật chặt, trên mặt là nụ cười vui sướng, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi nhận được hoa nha! Tôi rất thích, tôi trở về đem nó cắm vào bình hoa, không đụng tới nó là tốt; Thiệu tiên sinh, cảm ơn anh!”

Lăng Thiệu ho nhẹ một tiếng, trên mặt vui vẻ, nhưng vẫn không được tự nhiên nói: “Em thích là tốt rồi, lần sau tôi sẽ tặng thứ khác!”

“Không nên a. Quá lãng phí.” Lô Nguyệt Nguyệt lắc đầu một cái, một bó hoa như vậy, có thể đủ cho cô ăn vài bữa cơm.(3T: Hoa j mắc thế?)

Từ nhỏ đến lớn, Lăng Thiệu rất ít nghe được từ miệng người khác một chữ “Không” này, nhìn vẻ mặt của cô, dần dần thấy cổ quái, tiếp theo có chút không vui; cô không muốn nhận đồ anh tặng. Có phải ghét anh rồi, không muốn làm bạn với anh? Nghĩ như vậy, một chút tinh thần anh cũng không có, có chút nản lòng, nản chí.

“Thiệu tiên sinh, không phải vừa rồi anh rất vui vẻ sao?” Lô Nguyệt Nguyệt thấy Thiệu Lăng mất hứng, liền mở miệng hỏi.

“Em gọi tôi là Thiệu tiên sinh, chẳng lẽ quan hệ giữa chúng ta.” Lăng Thiệu nói đến đây thì dừng lại, đúng vậy, quan hệ giữa hai người bọn họ là gì? Cái gì cũng không có, tại sao mình lại tức giận?

Lô Nguyệt Nguyệt ngơ ngác nhìn anh thật lâu, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, “Bởi vì tôi gọi anh là Thiệu tiên sinh, cho nên anh mới không vui sao? Ừ. Chúng ta coi như là bạn đi, vậy kêu anh là Thiệu Lăng, có được không?”

“Tốt.” Buồn bực tích tụ trong lòng anh vơi đi một chút, không lâu lại bắt đầu rối rắm; bạn a, đây là người bạn đầu tiên trong cuộc đời của anh, nhưng anh cảm thấy không đủ! Cái anh muốn không chỉ là một người bạn, mà là một người phụ nữ, theo như bây giờ phát triển, cô muốn trở thành bạn gái của anh mới đúng chứ?

13. Chương 13

“Thiếu gia, hình như hôm nay người không được vui vẻ?” Quản gia từ phía sau nhìn về mặt của Lăng Thiệu trong gương, nhìn anh không vui vẻ, khẽ cau mày, “Có chuyện gì xảy ra giữa người với Lô Nguyệt Nguyệt sao?”

“Làm thế nào để con gái vui vẻ? Không cần tặng hoa, cô ấy dị ứng với mùi hương quá nồng của hoa, cô ấy cũng không để tôi tặng những thứ khác, nói là lãng phí.” Đột nhiên Lăng Thiệu nghĩ đến cái gì đó, hung hăng trừng mắt nhìn quản gia một cái.

Thân thể quản gia run lên, sau đó nở nụ cười, “Thiếu gia, con gái nói lời khách khí như vậy, sao người lại coi là thật? Người cứ tặng thứ khác cho Lô Nguyệt Nguyệt đi, nếu như cô ấy nhận, thì chứng minh cô ấy thích người.”

Trong mắt Lăng Thiệu lóe lên một tia sáng, hôm nay cô nhận hoa của anh, có phải muốn nói cho anh biết, cô cũng có ý với anh?

“Thiếu gia, con gái cũng thích trang sức, bằng không, hôm nay chúng ta đi cửa hàng trang sức xem một chút đi?” Quản gia chưa từng yêu, chỉ cho là đúng mà đưa “kế sách” cho anh; những ngày qua, vì muốn “hiển kế” cho anh, mà quản gia mượn tiểu thuyết ngôn tình từ em gái ông, trong sách đều nói những thứ này! (3T: Mô phật, quản gia, ông “hi sinh” quá lớn, “đắt nước” sẽ nhớ tên ông a!!!)

“Cũng được.” Khóe môi Lăng Thiệu nâng lên thành nụ cười nhạt.

Vào cửa hàng trang sức, Lăng Thiệu muốn mua trang sức lộng lẫy nhất, xinh đẹp nhất, tặng cho cô; anh nghĩ, anh rất thích cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của cô, từ khi cô đỡ anh đứng lên từ mặt đất, từ khi cô bưng đồ ăn cho anh, từ khi cô cùng anh nói chuyện phiếm.

Lăng Thiệu chưa từng mua trang sức, nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều, trời sinh anh có khiếu thẩm mỹ, anh đứng ở trước quầy, cẩn thận chọn quà tặng cô; anh nhìn kỹ, sau đó nở nụ cười.

Cuối cùng, anh chọn được một dây chuyền thiên sứ, kèm theo đó là một chiếc nhẫn; anh vẫn không nghĩ ra cảm giác của mình khi gặp cô, hôm nay anh đã hiểu, là thiên sứ.

Căn cứ theo lời của quản gia cách, chiếc nhẫn này có ý nghĩa là “Bất nhốt” trái tim của đối phương, mặc dù Lăng Thiệu đã tính toán như vậy, nhưng anh ngại chuyện này quá đường đột; anh tính đưa dây chuyền trước, về phần chiếc nhẫn, đợi quan hệ hai người vững chắc hơn thì mới tặng, cũng không muộn.

Tối nay, anh ngủ rất trẻ, có lẽ vì quá hưng phấn, dẫn đến không ngủ được, anh không tự chủ được mà vuốt ve dây chuyền trong tay, mong đợi ngày mai Lô Nguyệt Nguyệt nhận quà tặng của anh, vậy thì cho anh biết, cô cũng thích anh?

Lăng Thiệu vui vẻ nghĩ, rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, anh cầm quà tặng cho Lô Nguyệt Nguyệt, nhưng Lô Nguyệt Nguyệt lại không nhận; thứ quý giá như thế, làm sao cô dám nhận? Lô Nguyệt Nguyệt lắc đầu một cái, giọng nói kiên quyết: “Thật xin lỗi, Thiệu Lăng, cái này, tôi không thể nhận.” (3T: Há há, sự thật tàn khốc)

Vì bị cự tuyệt, mà lập tức, sắc mặt Lăng Thiệu liền trầm xuống, buồn bực hỏi “Tại sao?”

“Quá quý giá, tôi không thể nhận.” Lô Nguyệt Nguyệt vội vàng lắc đầu.

“Không phải em nói chúng ta là bạn sao?” Sắc mặt Lăng Thiệu vốn là rất nhạt, nhưng màu sắc của nó lúc này, như không còn huyết sắc, tay của anh khẽ động, cố gắng thuyết phục cô.

“Bạn cũng không nhận được món quà quý giá như vậy!” Từ nhỏ, Lô Nguyệt Nguyệt đã là một cô gái có giáo dục, cô biết đồ gì có thể nhận, thứ gì không thể nhận, khi cô thấy quà của Thiệu Lăng, mặc dù rất vui vẻ, nhưng cô không thể nhận.

Anh tặng hoa cho cô, anh có thể mời cô ăn, hoặc đi dạo với anh nhiều một chút, nhưng cái nhãn hiệu của đồ trang sức này, đối với cô mà nói, có thể là giá trên trời! Nếu là cô nhận, cho dù bán cô đi cũng không thể có đủ số tiền kia.

Sắc mặt của Lăng Thiệu cơ hồ là màu đen, rất khó coi, lúc tới đây, tinh thần rất tốt, vào lúc này lại biến mất không còn, cả người anh mệt mỏi, đột nhiên, trước mắt là một màn tối đen, choáng váng trong một lúc, mới phục hồi tinh thần, giọng anh trở nên lạnh nhạt, “Có lẽ tôi là người bạn yếu đuối, làm cho em mất thể diện.”

Lô Nguyệt Nguyệt ngó ngán, trong lòng rất khó chịu, theo bản năng, cô kéo tay của hắn, gương mặt kiên định, “Không phải như thế!”

“Nếu như em coi tôi là bạn, thì hãy nhận lấy sợi dây chuyền này.” Lăng Thiệu lặp lại lần thứ nhất, nhưng trên mặt là sự lạnh lùng.

Lúc này, Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy anh làm người khác khó chịu, nhưng cô không thể nhận; lắc đầu một cái, cũng lặp lại lần thứ nhất, “Thiệu Lăng, thật sự tôi không thể nhận.”

Lăng Thiệu nghe vậy, trong mắt có sự mất mát, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong miệng tràn ngập một cổ mùi máu tanh, “Thì ra là. . . .” Anh xoay người rời đi, đi rất nhanh, thân thể có chút không vững.

Lô Nguyệt Nguyệt không biết anh lại trẻ con như vậy, trong một lúc sững sờ tại chỗ, có chút tức giận, mắt thấy anh sắp ngã xuống, vội vàng chạy tới, vịn cánh tay của anh, “Thiệu Lăng, anh đang làm gì vậy?”

“Nếu như em không coi tôi là bạn, vậy thì tôi sẽ cách xa em.” Anh hất tay của cô ra, sau khi nói xong câu đó, hít một hơi thật dài.

Lô Nguyệt Nguyệt cho là anh đang đùa giỡn cô, nhưng không nghĩ tới anh đang nghiêm túc như vậy, thậm chí trong mắt còn có sự bi thương; cô thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Đối với cô gái nào, anh cũng như vậy sao? Tùy tiện tặng một dây chuyền quý giá đến vậy.”

“Ngày hôm qua, đó là lần đầu tiên tôi tặng hoa ột cô gái, mà hôm nay, cũng là lần đầu tiên tôi tặng quà ột cô gái.” Giọng nói Lăng Thiệu lạnh lùng, cố gắng làm cho giọng của mình dịu dàng một chút, “Tôi hi vọng em nhận lấy nó, dù gì cũng không để tôi mất thể diện như vậy.”

Lô Nguyệt Nguyệt gãi gãi đầu của mình, cố gắng để cho giọng của mình có vẻ thành khẩn một chút, “Thiệu thiếu gia, anh không nên vô lý như vậy! Không phải là tôi không muốn nhận, thật sự là quá đắt giá, tôi không thể nhận! Anh có biết sợi dây chuyền này đối với tôi đắt giá như thế nào không?”

Thấy Thiệu Lăng không nói lời nào, cô tiếp tục nói: “Tôi chỉ là một đứa bé nhà nghèo, mỗi ngày tôi đều suy tính, về tiền học phí cùng tiền sinh hoạt, thậm chí tôi còn nghĩ làm thế nào để mẹ tôi có cuộc sống tốt hơn; đối với tôi mà nói, sợi dây chuyền này rất quý giá, là thứ rất xa vời, nói cách khác, tôi không dám tưởng tượng đến những thứ quý giá như vậy, nếu như tôi nhận dợi dây chuyền này, tôi nghĩ, có lẽ tôi sẽ bán nó cho thực tế một chút, như vậy, tôi cùng mẹ tôi cũng ít khổ cực một chút.”

Lô Nguyệt Nguyệt thấy Thiệu Lăng cau mày suy tư, lại nhẹ nhàng tăng thêm một câu: “Không phải người nào cũng giống anh, không cần ăn thể nào mới tiết kiệm tiền, loại chuyện như vậy rất phiền não.” Nói xong, Lô Nguyệt Nguyệt cười xin lỗi với anh một tiếng, “Thật xin lỗi, có lẽ tôi nói quá nhiều, nhưng mà, thật sự là tôi không thể nhận sợi dây chuyền của anh.”

Lăng Thiệu đem dây chuyền bỏ vào trong túi quần của mình, “Tôi hiểu.”

Về mặt anh lạnh nhạt, hình như không còn tức giận, lại đi về phía trước, Lô Nguyệt Nguyệt đi bên cạnh anh, sợ anh không cẩn thận mà té, cho đến khi đưa anh lên xe, mới nhẹ nhàng thở ra, chào tạm biệt anh.

Lô Nguyệt Nguyệt lăm bầm lâu bầu trên đường trở về, anh nghĩ cái gì vậy? Mua một cái dây chuyền gần trăm vạn đưa cho người ta, trong lòng người ta cũng rất muốn thu nha, đột nhiên có cảm giác mình chính là công chúa! Nhưng mình cũng không phải là người có tiền, cho dù mang dây chuyền đắt giá như vậy, cũng chỉ có cảm giác mình là kẻ trộm dây chuyền? Đem ý nghĩ trong đầu mình vứt đi, đột nhiên cô có chút lo lắng, hôm nay Thiệu Lăng tức giận sao?

“Thiếu gia, đã tặng chưa?” Quán gia vừa thấy Lăng Thiệu, thì đánh hơi được một cỗ hơi thở không giống bình thường, chưa kịp suy nghĩ thì lời nói đã thốt lên rồi.

“Cô ấy không nhận.” Lăng Thiệu thở dài một tiếng, đem dây chuyền từ trong túi quần móc ra, đặt ở trong lòng bàn tay để xem xét cẩn thận, trong giọng nói mang theo một cảm giác nghi ngờ, “Có phải cô ấy muốn

nói, cô ấy không thích tôi?”

Quản gia dừng lại, “Lô tiểu thư nói vậy với người à?”

Lăng Thiệu dời tầm mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nói chuyện, những lời đó, anh không dám đối mặt với nó lần nữa, anh nở nụ cười khổ, lần đầu tiên, anh làm việc hao tổn tinh thần.

14. Chương 14: Chương 14

Ngày tiếp theo, Thiệu Lăng không tới, ngày thứ hai, anh cũng không tới, cho đến Chủ nhật, anh chưa từng xuất hiện ở trong tầm mắt của Lô Nguyệt Nguyệt, cũng không gọi điện thoại cho cô; mỗi ngày Lô Nguyệt Nguyệt đều nhìn điện thoại, trong lòng có cảm giác phiền muộn, lần trước nói những lời làm tổn thương anh, cho nên anh chuẩn bị cùng cô cắt đứt quan hệ sao?

Hôm nay là Chủ nhật, mình muốn đi làm ở nhà họ Lăng, có lẽ Thiệu Lăng vẫn chưa đi, còn ở nhà họ Lăng? Cái ý nghĩ này đột nhiên ở trong đầu của cô, mà cô cũng vì ý nghĩ này mà trở nên vui vẻ hẳn.

Cô thu dọn đồ đi tới nhà họ Lăng, trên đường không có đụng phải Thiệu Lăng, sau khi làm xong công việc của cô, cô đi gặp mẹ một lát, trên đường trở về nhà, thuận đường đi tới Tây viện- nơi anh ở, xem một chút.

Chưa đi đến chỗ ở của Thiệu Lăng ở Tây viện, thì cô gặp được một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi dưới tán cây, sợi tóc mềm mại của anh bay múa ở trong gió, trong nháy mắt, cô phát hiện, nhịp tim của mình đập lồi nhịp, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, trước đây cô chưa từng có cảm giác này nên bây giờ không biết làm sao.

Cô từ từ đi về phía anh, đang muốn nói, vừa đúng Lăng Thiệu quay lại, thấy Lô Nguyệt Nguyệt, trong mắt xuất hiện một cỗ vui mừng, môi tái nhợt, nụ cười càng lớn, nhưng giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ, “Em đến rồi?”

“Ừ, thuận tiện tới thăm anh một chút.” Lô Nguyệt Nguyệt không chút do dự nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Thật sao?” Lăng Thiệu cúi thấp đầu, lông mi dài khẽ che kín ánh mắt của anh, mang theo một chút u buồn, “Không phải em không muốn gặp đến tôi sao?”

“Sao lại có thể?” Lô Nguyệt Nguyệt ảo não vỗ vỗ trán của mình, đem suy nghĩ ở trong lòng mấy ngày nay nói với anh, “Thiệu Lăng, tôi không biết anh vì sao lại thất vọng trong lòng, rằng tôi không nhận sợi dây chuyền đó, nhưng đồ đắt giá như vậy, tôi thật sự không thể nhận, nếu không, anh tặng tôi một món quà nhỏ, nhất định tôi sẽ nhận lấy nó, như vậy được không?”

“Thật?” Trong khoảnh khắc, Lăng Thiệu nở nụ cười vui vẻ, “Vậy có phải nói rằng, em yêu thích tôi?”

Ưm hừm, rốt cuộc đây là chuyện gì? Trong một lúc, Lô Nguyệt Nguyệt ngây ngẩn cả người, trong lòng có một cái trống đánh, ngay sau đó, sắc mặt từ từ đỏ lên, nói tới nói lui có chút lắp bắp, “Cái... cái gì?”

Lăng Thiệu không nói gì thêm, từ trong túi móc ra một cái khăn tay tao nhã, nhét vào trong tay Lô Nguyệt Nguyệt, “Vậy thì tặng cho em cái này.”

“Vậy.....?” Lô Nguyệt Nguyệt nhận lấy, sững sờ nhìn cái khăn tay, sau đó thì nghe thấy Lăng Thiệu cười he he nói: “Nếu như em nhận quà tặng của tôi, thì chứng minh em cũng yêu thích tôi, đúng không?”

“Ừm.” Lô Nguyệt Nguyệt nhất thời im lặng, lý luận kỳ quái này là ai nói ra vậy?

Cô muốn bác bỏ cái lý luận vô lý kia, nhưng Lăng Thiệu không cho cô cơ hội, anh lớn tiếng đến dọa người, tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, em chính là bạn gái của anh, ngày mai anh sẽ gặp em.” Lăng Thiệu đứng lên, kéo tay Lô Nguyệt Nguyệt, nắm rất chặt, Lô Nguyệt Nguyệt còn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn anh nhấp nhệ môi, trên người tản ra một hơi thở cường thế, làm cho cô một câu cũng không nói được.

Thiệu Lăng. Theo đuổi con gái cũng nên nên làm như vậy nha? Tại sao từ đầu tới đuôi đều là anh nói chuyện? Lô Nguyệt Nguyệt vẫn còn khiếp sợ, Lăng Thiệu đã đứng lên, vòng chắc eo của cô, ở trên má cô in một cái hôn, “Hai ngày trước bị em làm giận, hôm nay tốt lắm, anh muốn đi gặp em, nhưng vừa đúng lúc em tới.”

“Cái này. Cái này.” Căn bản Lô Nguyệt Nguyệt không có cách nào tưởng tượng được, thì ra Thiệu Lăng là một. người thẳng thắn như vậy, hơn nữa còn bá đạo như thế! Trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác mình như lọt vào trong vòng xoáy hạnh phúc, nhưng không cách nào diễn đạt ra ý nghĩ của mình, chỉ là anh nói gì, cô đều đáp ứng.

“Những ngày này, anh rất nhớ em.” Lăng Thiệu ôm cô thật chặt, trên người của anh có mùi hương trong lành, thứ mùi này làm cho cô cảm thấy rất an tâm.

Ở trong mắt Lô Nguyệt Nguyệt, Thiệu Lăng là một người rất gầy yếu, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, lần thứ hai nhìn thấy anh, anh đều cho cô hình ảnh này, nhưng trong lúc này, sức lực của anh lớn đến kinh người, căn bản cô tránh không thoát, cô phát hiện mình bị anh ôm, lại tuyệt vời như vậy, cả trái tim cũng không an phận mà nhảy loạn.

Cô không phủ nhận, mình luôn nghĩ đến anh, nhắm mắt lại, từ từ vươn tay ra vòng qua hông của anh, ngửi nhẹ hơi thở thanh nhã trên người của anh, cô cũng nhớ anh! Đây là cảm giác gì? Đã sống hai mươi lăm năm, cô chưa từng có cảm giác này.

Lô Nguyệt Nguyệt cũng không biết, đột ngột trở thành bạn gái của anh, cũng không biết tại sao mình đột nhiên yêu anh, nhưng cảm giác này rất tốt, cũng cảm thấy rất hạnh phúc; cả ngày cô đều chóng mặt, cả người như trên mây, toàn thân đều cảm thấy ngọt ngào.

Cô trở lại tức xá vào buổi tối, tắt đèn sau đó cô nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, rất muốn tìm một người nói chuyện, cô mở mắt to nhìn trần nhà, “Tô Tô, tớ thích lên một người, thân thể anh ấy không được tốt, tính tình của anh ấy cũng rất xấu, anh ấy rất có tiền, nhưng anh ấy nói yêu thích tớ, cậu nói, tớ có nên thích anh ấy không?”

“Đương nhiên là nên! Chỉ cần gặp mặt nhiều một chút, cậu cũng thích anh ta.” Tô Tô mơ mơ màng màng trả lời, không rảnh rỗi mà cùng cô thảo luận chuyện tình yêu, tùy ý trả lời một câu, sau đó xoay người ngủ, còn phát ra tiếng hít thở đều đều.

Mà Lô Nguyệt Nguyệt đồng ý với ý kiến của Tô Tô, thân thể anh không tốt, không có quan hệ, mỗi ngày cô đều dẫn anh đi dạo, để cho thể chất của anh tốt một chút; tính khí anh không tốt cũng không có quan hệ, cô có thể tha thứ cho anh, thậm chí từ từ cải tạo anh; về phần tiền của anh thì làm sao? Thật ra thì, có tiền hay không cũng không tính là vấn đề lớn, việc này không nên tính vào khuyết điểm của anh!

15. Chương 15

Kỳ thi cuối đến, trong lúc vô tình, Lô Nguyệt Nguyệt để lộ ra một cảm giác khẩn trương, bởi vì cô không tìm được việc làm, không phải là tiền lương quá ít, thì chính là quá xa, như vậy thì mỗi tuần cô không thăm mẹ được.

“Sao vậy? Gần đây xem em rất không vui.” Lăng Thiệu kéo Lô Nguyệt Nguyệt qua, hôn một cái ở trên mặt cô, quan hệ của bọn họ đã hơn một tháng, nhưng anh đối với cô, giới hạn chỉ hôn mặt của cô; gần đây nhìn cô luôn hờn vía lên mây, làm anh không khỏi lo lắng.

“Ừm.” Ở ý thức của Lô Nguyệt Nguyệt, vui vẻ thì cần chia sẻ, mà đây không phải là chuyện vui vẻ gì.

“Nói, có chuyện gì, không được gạt anh.” Lăng Thiệu bá đạo cầm mặt của cô chuyển sang mình, “Không nói anh sẽ.”

“Chính là chuyện đi làm[. . . .]” Lô Nguyệt Nguyệt gãi gãi đầu của mình, cẩn thận nhìn anh một cái, “Em đang tìm một công việc,nhưng tiền lương quá ít, cách nơi này quá xa, em sợ mỗi lần tới đây sẽ tốn tiền di chuyển.”

“Vì chuyện này sao?” Lăng Thiệu nhíu mày nhìn cô.

“Ừ.”

“Anh giúp em.”

“Hả?”

Anh trừng mắt nhìn cô,chỉ chỉ gò má của chính mình, “Hôn anh một cái, anh sẽ giúp em.”(3T: Lừa gạt nữa kìa!!! *gào thét*)

Lô Nguyệt Nguyệt vui vẻ cầm lấy mặt của anh,nặng nề hôn một cái, “Thật?”

Lăng Thiệu dùng mặt cọ xát vào mặt của cô,trong lòng rất vui vẻ, “Ừ, có bao giờ anh lừa gạt em chưa?”(3T: Có nha! Cái vụ tên giả đó: Thiệu Lăng)

Lăng Thiệu không nuốt lời,anh rất dễ dàng đưa cô vào làm ở một công ti con của mình, giao cho Lô Nguyệt Nguyệt một chức có lương à an nhàn,thậm chí bao ăn bao ở,[cho cô hẳn một phòng làm việc riêng.

Lô Nguyệt Nguyệt không tin vận khí của cô tốt đến thế,ôm Lăng Thiệu không buông tay, để bày tỏ tâm tình đang vui vẻ của mình, Lăng Thiệu hả hê cười khê một tiếng, giọng tùy ý nói: “Lăng thiếu gia là bạn tốt của anh,chuyện nhỏ như thế này, hẳn sẽ giúp anh.”(3T: Hừ, lại bắt đầu lừa gạt con gái nhà lành)

Lô Nguyệt Nguyệt vui mừng,[nhưng cô không dám phụ lòng của Thiệu Lăng, mỗi ngày đều cần cù, chăm chỉ làm việc, Lăng Thiệu muốn đi gặp cô,[nhưng sợ bị người khác nhận ra thân phận của mình, đột nhiên có chút ảo não; vừa bắt đầu, anh cũng không nên giấu giếm thân phận của mình mới đúng! Che giấu lâu như vậy, làm thế nào để nói cho cô biết sự thật? Nếu nói cho cô ấy biết, cô có tức giận không?

Lăng Thiệu nghĩ tới chuyện này,tâm tình bắt đầu tối tăm, tâm tình của anh một khi tối tăm, quản gia hầu hạ bên cạnh là đáng thương nhất,[bởi vì khi Lăng Thiệu bực tức, mọi chuyện đều phát tiết trên người ông.

“Làm sao để cô ấy vui đây?” Lăng Thiệu thở dài một cái, có chút ảo não nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, “Hình như tiến triển của chúng tôi rất chậm.”

Những ngày qua,quản gia vì không chịu nổi Lăng Thiệu tính khí không xác định được, đã sớm chuẩn bị tốt đồ làm anh vui vẻ, ông vừa thấy Lăng Thiệu cau mày, thì vội vàng chân chó chạy về phòng, cầm một quyển sách đưa cho Lăng Thiệu,[hả hê nói: “Thiếu gia, lần trước, em gái của tôi để quên quyển sách này, có lẽ nó sẽ giúp người một vài điều.”

“ Cách yêu thích một cô gái ?” Lăng Thiệu nhìn tên của quyển sách,nhất thời mắt sáng lên, nhưng mà trên mặt vẫn giữ sự lạnh lùng, lật một tờ, mặt hơi đỏ, trừng mắt với quản gia, “Sao ông còn ở đây? Đi ra ngoài.”

“Thiếu gia?”

“Lúc tôi xem sách không thích có người đứng ở bên cạnh.”

“Thiếu gia,[không phải người có thói quen để tôi đứng bên cạnh sao? Đã lâu lắm rồi!” Quản gia không hiểu, ông không thích xem sách, nhưng thỉnh thoảng cũng ở bên cạnh thiếu gia xem một chút, rồi cuộc anh đang đọc sách gì?

“Tôi muốn ông đi ra ngoài!” Lăng Thiệu không nhịn được mà nhíu mày.

“Vâng” Quản gia hiểu, ông đoán thiếu gia nhà bọn họ đang ngượng ngùng, không muốn để ông nhìn thấy, ừ. Nhất định là như vậy!

“Có lẽ nó giúp được tôi.”Sau khi Lăng Thiệu thấy quản gia ra ngoài, mới không chút để ý mở sách, đọc từng tờ , đột nhiên, sắc mặt của Lăng Thiệu từ từ đỏ lên, tự nhủ: “Sách này thật hay, thì ra yêu không chỉ dùng lời nói,mà còn phải dùng đến hành động sao? Dắt tay, ôm, hôn, vuốt ve, lên giường. từng bước một ,trong sách đều nói rất cận kề.”

Lăng Thiệu thở dài một cái, [anh thích sạch sẽ, ít cùng người khác tiếp xúc, nhưng anh nghĩ, anh có thể tiếp nhận Nguyệt Nguyệt; anh không hiểu rất nhiều chuyện, đối với chuyện nam nữ, anh rất nông cạn, nếu không phải nhờ quyển sách này, có lẽ vĩnh viễn anh không biết làm sao để lấy lòng cô.

16. Chương 16

Khoảng thời gian này, Lăng Thiệu thường xuyên gặp Lô Nguyệt Nguyệt vào buổi tối, hôm nay lúc xế chiều, đến công ty đón cô đi ăn cơm; ăn mới một nửa, đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Lăng Thiệu, đưa tay sờ sờ mặt của mình, “Mặt của em dính cái gì à? Tại sao anh luôn nhìn em?”

“Ừ.”

“Ở chỗ nào?” Lô Nguyệt Nguyệt sờ sờ mặt của mình, “Sạch sẽ chưa?”

“Không có.” Môi Lăng Thiệu mang theo ý cười, “Đến đây, anh giúp em lau.” Anh tự nhiên đứng lên, chậm rãi đến gần cô, sau đó dùng đôi tay nâng lấy mặt của cô, thừa dịp cô phản ứng không kịp, đem môi của chính mình nhẹ nhàng in lên môi của cô.

Lô Nguyệt Nguyệt bối rối một cái, còn không phản ứng kịp, máu chảy trong người hình như cũng vọt tới trên mặt, gò má nóng bỏng; Lăng Thiệu không tiến hành bước kế tiếp, anh chỉ là dùng môi nhẹ nhàng cọ môi của cô, từ từ cọ, tiếp là lưỡi, liếm hai cái ở trên môi của cô.

Lúc này, hô hấp của anh có chút không ổn định, mắt nhẹ nhàng nhắm, lông mi thật dài khẽ chạm vào mí mắt cô, cô cảm giác thấy ngứa một chút, anh dụ dỗ: “Mở môi ra, ngoan.”

Cả người Lô Nguyệt Nguyệt trở nên ngu ngốc, nghe lời mà mở miệng, đầu lưỡi của anh tiến công thần tốc, đầu tiên là nhẹ nhàng hít hít đầu lưỡi của cô, rồi bắt đầu hôn sâu; kỹ thuật hôn của anh không được tốt, thậm chí có chút không lưu loát, nhưng anh sẵn sàng học tập, sẵn lòng thăm dò, anh cứ nhẹ nhàng hôn cô như vậy, từ từ.

Cảm giác êm ái, được che chở, trong lòng cô rất ấm áp, nhịp tim cô đập rất nhanh, suýt nữa muốn hòa tan; anh chỉ hôn một lúc rồi lập tức buông cô ra, sau đó gấp gấp hô hấp, trên mặt tái nhợt, mang theo một chút đỏ ửng, nụ cười trên môi nồng nặc mùi hạnh phúc, lúc này, anh rất đẹp, Nguyệt Nguyệt nhìn đến ngây dại.

Lăng Thiệu đứng lên, đổi phương hướng, để mình ngồi ở bên cạnh cô, đưa một tay ra ôm bả vai của cô, nhẹ nhàng vuốt cổ của cô, giống như súng vật; nhịp tim Lô Nguyệt Nguyệt càng lúc càng nhanh, cả người cũng tê dại, suýt nữa là ngồi phịch ở trong ngực của anh, ngón tay thon dài, lạnh lẽo vuốt ve cổ của cô, dưới lỗ tai đảo quanh.

Trong lòng Lô Nguyệt Nguyệt thầm nghĩ, trước kia anh cũng kéo kéo tay của mình mà thôi, từ khi nào đã vượt qua giới hạn?

Lăng Thiệu nhìn vẻ mặt mê mang của Lô Nguyệt Nguyệt, lúc này, cả đời anh chưa bao giờ có thỏa mãn như bây giờ, trên mặt từ từ nổi lên vẻ tươi cười.

Lăng Thiệu trêu chọc cô một lát, nghiêm trang dùng nĩa xiên trái cây, thả vào trong miệng Lô Nguyệt Nguyệt bên môi, nhẹ giọng nói: “Mở miệng.”

Lô Nguyệt Nguyệt không nghĩ ngờ gì, mở miệng ra, nhưng Lăng Thiệu không có trực tiếp bỏ vào miệng của cô, mà mập mờ đảo quanh ở trên bờ môi của cô, sau đó lại dụ dỗ nói: “Vươn đầu lưỡi ra.”

Anh cầm trái cây vòng quanh đầu lưỡi của cô, trong con ngươi sáng rõ từ từ tối lại, lô Nguyệt Nguyệt bị anh chơi đùa đến sững sờ, thậm chí quên mất phản kháng, khóe miệng còn có nước miếng chảy xuống; Lăng Thiệu chơi đã, mới đưa trái cây thả vào miệng của cô, sau đó hôn lên môi cô, môi lưỡi của anh liếm láp miệng của cô, ở trong miệng cô đảo quanh, cuộn cuộn tiến công đầu lưỡi của cô, lăn qua lộn lại.

Lô Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ biết, hôn môi là như vậy. Làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc, thỏa mãn!

“Ừm.” Cô bị anh hôn đến thở hồng hộc, hình như có một chỗ trên người xảy ra biến hóa, toàn thân trở nên rất nóng.

Lúc cô thở, phát hiện Lăng Thiệu đang nhìn cô, ánh mắt ấy cùng lúc bình thường hoàn toàn khác nhau, không có sự dịu dàng hay lạnh nhạt, mà là tình cảm nóng bỏng; Lô Nguyệt Nguyệt có chút ngượng ngùng, vùi mình vào trong ngực của anh, mắt như muốn khóc, mắt có một tia ánh sáng rực rỡ.

“Em chưa từng làm chuyện này sao?” Lăng Thiệu ôm chặt cô, giọng nói khàn khàn ở đỉnh đầu của cô vang lên.

Lô Nguyệt Nguyệt xấu hổ không nói nên lời, chỉ chôn mặt vào trong ngực của anh, ưm một tiếng; Lăng Thiệu vui vẻ khẽ cười, nâng mặt của cô lên, cọ xát cái mũi của cô, “Cảm thấy rất tuyệt phải không?”

Lô Nguyệt Nguyệt vẫn cúi đầu thấp, không nói một câu.

“Xấu hổ rồi phải không, Nguyệt Nguyệt?” Lăng Thiệu không buông tha mà hỏi cô, dùng lỗ mũi cọ nhẹ cái mũi của cô.

“Ừ.” Vì Lăng Thiệu ép hỏi, Lô Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng đáp một tiếng, đồng ý với anh.

“Anh sẽ từ từ dạy em, cảm giác rất tuyệt, thật đấy!” Đối với cái phương diện, đàn ông học tương đối nhanh, rõ ràng là đây là lần đầu tiên anh ném thử, nhưng nhanh chóng, anh càng thêm thuần thục, cũng có đủ tự tin dạy bạn gái của mình.

Sau khi Lô Nguyệt Nguyệt nghe xong, mắt không biết để vào đâu mới tốt.

****Xì poi chap sau:(Hề hề, đoán xem, LT có “làm thật” LNN k a? :)2

Lô Nguyệt Nguyệt uống rượu say, hoàn toàn đi mất ý thức, cô cũng không hiểu được nỗi khổ tâm hiện giờ của Lăng Thiệu, cố gắng giùng giàng, bởi vì khó chịu nên rên rỉ, kêu nóng, muốn cởi quần áo trên người; không biết giàng co bao lâu, đợi đến khi Lăng Thiệu phản ứng kịp, cúc áo đã bị cô cởi ra, áo sơ mi mở rộng ra, áo lót màu hồng lộ ra ngoài, ngay trước mắt anh, cổ cũng có màu hồng nhạt, da thịt nhẵn nhụi, trắng mịn.

Quần jean bị cô tụt xuống đầu gối, bắp đùi trắng như tuyết lộ ra ngoài không khí, Lăng Thiệu trợn to hai mắt, không dám tin tưởng mình gặp chuyện như thế này: trong khoảng thời gian ngắn, một đốm lửa từ hạ thân của anh bắt đầu bùng lên, cái nóng lan tỏa quanh thân của anh, anh cũng không hiểu cảm giác này là cái gì, vừa hưng phấn vừa kích động, lại phải cố gắng kìm nén đến khó chịu.

17. Chương 17

Mỗi ngày Lô Nguyệt Nguyệt ở trong công ty, sẽ nghe đồng nghiệp bàn tán về chuyện của Lăng thiếu gia, thật ra thì cô cũng tò mò về Lăng thiếu gia, tất cả mọi người đều nói anh là một người rất khó để chung sống, chưa bao giờ giao lưu với người khác; trên thế giới có người như vậy tồn tại sao? Lô Nguyệt Nguyệt không thể tin được, rất muốn thấy hình dạng của Lăng Thiệu.(3T: Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt)

Nhưng, cô ở nhà họ Lăng lâu như vậy, cũng chưa gặp Lăng thiếu gia một lần, vì nguyên nhân gì? Đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt nghĩ đến cái gì đó, chân mày hơi nhíu lại.

Cô tìm một cô gái cùng phòng làm việc, hỏi “Rốt cuộc Lăng thiếu gia là người như thế nào?”

“Tôi cũng không biết. Anh ta chưa bao giờ xuất hiện ở tiệc rượu, trừ nhân viên cao cấp ra, chúng tôi chưa thấy được mặt của anh ta. Đúng rồi, nghe nói thân thể của anh ta không được tốt, nhưng gương mặt rất đẹp trai! Những thứ khác, tôi không biết gì cả.”

Trong lòng Lô Nguyệt Nguyệt lâu bầu một câu, tại sao cô cảm thấy Lăng thiếu gia này.

Mỗi ngày Lăng Thiệu đều tới đón Lô Nguyệt Nguyệt đi ăn cơm tối, sau đó đưa cô trở về chỗ ở của cô; có một buổi tối, đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt nhớ ra cái gì đó, “Thiệu Lăng, ngày thường anh thường làm gì?”

Lăng Thiệu dừng một chút, cầm lấy tay cô, trầm tư một chút, “Thỉnh thoảng đánh mấy phần tài liệu.”

“À...” Đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt lại hỏi “Trong công ty, em nghe mọi người nói, Lăng gia thiếu lớn lên rất đẹp trai, thân thể không được tốt. Umh.”

Lăng Thiệu dừng lại, ngồi phía sau cô, ôm lấy cổ của cô, “Thế nào? Đột nhiên nhớ ra nhà họ Lăng có một Lăng thiếu gia, muốn anh giới thiệu em với hắn sao? Em nói đi, ai là bạn trai của em?”

Lô Nguyệt Nguyệt còn chưa nói hết, Lăng Thiệu đã hôn cô, nặng nề mút vào, vừa hôn cô vừa lẩm bẩm nói: “Đừng nói về người đàn ông khác trước mặt anh, anh sẽ ghen.”

“Umh.” Lô Nguyệt Nguyệt vẫn còn giãy giụa, nhưng không thoát khỏi ngực của anh, Lăng Thiệu như một đứa bé, mỗi ngày đều hôn cô, hôn cô đến hít thở không thông.

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt gấp gấp hít thở, Lăng Thiệu đến gần cô, ở bên tai của cô mà nhẹ giọng nói: “Nguyệt Nguyệt, anh muốn hôn em đến choáng váng.”

Lô Nguyệt Nguyệt dừng lại một chút, lấy tay che gò má đang nóng lên của mình, cũng không nói gì nữa, suy nghĩ một chút, tính tình của Lăng thiếu gia của nhà họ Lăng kém như vậy, sao dám cùng cô quan hệ, trở thành bạn trai của cô, còn làm ra hành động trẻ con như vậy?

Thấy kỳ thực tập gần kết thúc, ngày đó, công ty tổ chức một tiệc rượu, cô cần cù chăm chỉ làm việc trong thời gian dài, nên cô cũng bị mời tới tiệc rượu, hơn nữa không tham gia là không thể; nhưng dù sao Lô Nguyệt Nguyệt vẫn là học sinh, không đối phó được với những thứ này, ăn mặc qua loa rồi đi.

Nhưng mà, tiệc rượu này, lấy mời rượu làm chủ, Lô Nguyệt Nguyệt bị mọi người mời mấy chén, ý thức mơ hồ, sắc mặt đã hồng, ngay cả đứng cũng không vững, chứ đừng nói đi, cô cảm thấy cả người thật khó chịu.

Ồn ào một lát, khi mọi người đang vui mừng, tiếp tục mời rượu thì cô nghe được có người kêu lên: “Thiếu gia!”

Cô mê mê mang mang nhìn sang, thì thấy một người đàn ông đi về phía cô, tiếp theo có một trận quả trách, Lô Nguyệt Nguyệt muốn thấy rõ ràng hắn là ai, nhưng đầu quá choáng váng, càng trợn to hai mắt, thì càng thấy không rõ ràng; sau đó, cô cảm giác có người tới gần mình, ôm cô vào trong ngực, hơi thở trên người của hắn rất quen thuộc, làm cho cô cảm thấy rất an tâm, rồi hôn mê bất tỉnh.

Lăng Thiệu tới đón Lô Nguyệt Nguyệt, nhưng không thấy cô xuống lầu, anh kêu quản gia đi lên coi mới biết, thì ra Lô Nguyệt Nguyệt tham gia tiệc rượu; cô lại quên mang theo điện thoại di động, Lăng Thiệu muốn đi gặp cô, nhưng không nghĩ tới, khi anh tới, cô bị người khác mời rượu làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hơn nữa, hôm nay cô ăn mặc rất mê người.

Đối với sự xuất hiện của Lăng Thiệu, mọi người rất kinh ngạc, trước giờ, Lăng Thiệu hiếm khi xuất hiện trước mặt mọi người, trừ hội nghị ở ngoài, tiệc rượu nhỏ như vậy, anh chưa bao giờ xuất hiện, nhưng hôm nay anh lại tới, có người nhận ra anh, vội vàng nhường chỗ ngồi cho anh.

Nhưng trên mặt Lăng Thiệu mang theo sự tức giận, lạnh lùng quét một vòng, trong nháy mắt, không khí trong tiệc rượu bị ép xuống; sắc mặt của anh vừa đen vừa thối, tự mình đi về phía Lô Nguyệt Nguyệt, ôm cô vào lòng, lúc anh ôm Lô Nguyệt Nguyệt đi ra, mọi người đều khiếp sợ, nhưng một tiếng cũng không dám nói, chỉ sợ bị trừng phạt.

Chỉ là sau khi Lăng Thiệu ôm Lô Nguyệt Nguyệt đi khỏi, mọi người mới bắt đầu thảo luận: “Người mới tới là Lăng thiếu gia sao?”

“Tại sao Lăng thiếu gia cùng Lô Nguyệt Nguyệt ở chung một chỗ?”

“Lăng thiếu gia. Đứng lên?” (3T: Taz hk hiểu cái chỗ này >.

18. Chương 18

“Ừm. . . .” Đối với chuyện gì xảy ra ở tiệc rượu, Lô Nguyệt Nguyệt chẳng nhớ gì, cho đến khi cảm thấy mình đang lắc lư, ý thức mới khôi phục một chút, mặc dù cô muốn thấy rõ ràng là cái gì, nhưng bởi vì say rượu mà hai mắt là một mảng sương mù, nhưng cái ôm này làm cô cảm thấy quen thuộc, cũng không bài xích cảm giác an toàn này.

Lô Nguyệt Nguyệt rất gầy và nhẹ, nhưng đối với Lăng Thiệu mà nói, vẫn có chút nặng, anh cắn răng ôm Lô Nguyệt Nguyệt vào trong xe, quần gia đứng bên cạnh đã sợ hết hồn, vội đi tới đỡ anh, “Thiếu gia, người không sao chứ? Cần tôi giúp gì không?”

Lăng Thiệu trừng mắt với quần gia một cái, chẳng lẽ chuyện này anh không làm được, còn nhờ người khác tới giúp?

Anh cẩn thận đặt Lô Nguyệt Nguyệt ngồi một tư thế thoải mái, mình mới ngồi xuống, “Lái xe tới nơi Nguyệt Nguyệt ở, thuận tiện mua một ít thức ăn.”

“Vâng” Anh sờ sờ đầu Lô Nguyệt Nguyệt, trên mặt đều là mồ hôi.

Từ trong túi của mình, Lăng Thiệu lấy khăn tay ra, đem mồ hôi trên mặt cô lau sạch, sau đó đem khăn tay gấp lại, thả lại vào túi, vẫn cẩn thận, tỉ mỉ như cũ.

Quần gia đưa Lăng Thiệu cùng Lô Nguyệt Nguyệt về chỗ ở của cô, quần gia quan tâm, muốn giúp một tay; nhưng Lăng Thiệu vung tay lên, kêu quần gia trở về, quần gia có chút không yên lòng, một người say đi đứng không vững, một người có thân thể không tốt, lỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?

Lăng Thiệu có chút tức giận, nhưng anh hiểu, quần gia đang lo lắng cho anh, kìm nén tâm tình của mình, anh lạnh nhạt nói: “Nếu như có chuyện, tôi sẽ tìm ông, ông trở về đi.”

Quần gia vẫn rất lo lắng về thân thể của Lăng Thiệu, nhưng dưới cái nhìn đe dọa của anh, ông không thể làm gì khác hơn là lái xe trở về.

Lăng Thiệu cố hết sức ôm Lô Nguyệt Nguyệt về phòng, đặt cô trên giường, anh ngồi ở đầu giường, khẽ thở ra một hơi, ngày thường cô không dùng son phấn, hơi thở học sinh rất nồng; mà hôm nay, bởi vì tiệc rượu, cô đeo trang sức trang nhã, còn đem tóc vén lên cao, bởi vì uống chút rượu, sắc mặt của cô có chút đỏ, cô thật xinh đẹp, bờ môi được cô son bóng mà trắng nõn nà, dưới ánh đèn thật mê người. (3T: Taz nghi có cái vụ say rượu là loạn a!!!)

Ánh mắt nhìn chằm chằm cô, Lăng Thiệu nhìn không được mà vươn tay ra, vuốt da thịt tinh tế của cô, nhìn lông mi tinh tế của cô, làm anh nhìn không được mà đem đầu đưa tới, anh muốn hôn cô, cảm giác này rất mãnh liệt, nhưng anh còn chưa hôn, Lô Nguyệt Nguyệt đã trở mình một cái, cả người co rúc lại, cúi đầu rên rỉ cái gì đó, nghe không rõ ràng.

Tay Lô Nguyệt Nguyệt không tự chủ được mà bắt đầu cởi nút áo mình ra, Lăng Thiệu vội che ngực của cô thay cô; tay của cô lại đi xuống, cởi quần jean trên người mình xuống, trong miệng lầm bầm: “Nóng, ừm, nóng quá. . . .”

Lăng Thiệu chỉ cảm thấy sau ót có giọt mồ hôi rơi xuống, anh đè lại cô, ngăn cản hành động không tự chủ được của cô, nhưng bất chấp sự ngăn cản của anh, Lô Nguyệt Nguyệt như muốn hành hạ anh; làm Lăng Thiệu có chút nóng nảy, trên trán cũng toát mồ hôi.

Lô Nguyệt Nguyệt uống rượu say, hoàn toàn đi mất ý thức, cô cũng không hiểu được nỗi khổ tâm hiện giờ của Lăng Thiệu, cố gắng giùng giàng, bởi vì khó chịu nên rên rỉ, kêu nóng, muốn cởi quần áo trên người; không biết giằng co bao lâu, đợi đến khi Lăng Thiệu phản ứng kịp, cúc áo đã bị cô cởi ra, áo sơ mi mở rộng ra, áo lót màu hồng lộ ra ngoài, ngay trước mắt anh, cổ cũng có màu hồng nhạt, da thịt nhẵn nhụi, trắng mịn.

Quần jean bị cô tụt xuống đầu gối, bắp đùi trắng như tuyết lộ ra ngoài không khí, Lăng Thiệu trợn to hai mắt, không dám tin tưởng mình gặp chuyện như thế này: trong khoảng thời gian ngắn, một đốm lửa từ hạ thân của anh bắt đầu bùng lên, cái nóng lan tỏa quanh thân của anh, anh cũng không hiểu cảm giác này là cái gì, vừa hưng phấn vừa kích động, lại phải cố gắng kìm nén đến khó chịu.

Lăng Thiệu còn đang nghĩ mình muốn làm cái gì, thì Lô Nguyệt Nguyệt bắt đầu khóc, khóc riu rít, dùng tay che đầu, kêu: “Đau, đau.”

Lăng Thiệu không để ý đến cảm giác của mình nữa, nhéo gương mặt của cô, “Để cho em đau! Bị người ta chuốc nhiều rượu như vậy, cũng không biết gọi điện thoại kêu anh tới!” Lăng Thiệu đau lòng trách mắng cô mấy câu, không biết làm sao, anh đành đứng dậy đi rót nước nóng cho cô.

Cho tới bây giờ, Lăng Thiệu gia đều được người hầu hạ, nói chi đến việc phục vụ cho người khác như bây giờ? Trong nhà không có nước nóng, anh phải đun nước, bận rộn một lát, cầm một ly nước được mình thổi nguội cho Lô Nguyệt Nguyệt uống..., nhưng Lô Nguyệt Nguyệt mới uống vài hớp, sau đó ói ra.

Lăng Thiệu nhìn những thứ dơ bẩn kia, sắc mặt tái nhợt, anh thích sạch sẽ, phải nói là rất thích sạch sẽ, nhưng bây giờ anh không có biện pháp; ảo não vô vô đầu mình, nhìn chăm chăm Lô Nguyệt Nguyệt đang ngủ mơ màng, anh tức giận, lại ngất gương mặt của cô, “Ngày mai anh thay em đi dạy dỗ bọn họ, nhưng mà phải dạy dỗ em một chút.”

Lăng Thiệu cũng không có biện pháp, đây là bạn gái của anh nha! Anh phải thay cô dọn dẹp sạch sẽ một chút, anh cau mày, cúi đầu xử lý, đem quần áo đã bẩn bỏ vào trong sọt, rồi kéo cô tới phòng rửa tay, lau chùi thân thể cho cô.

Vừa mới bắt đầu, Lăng Thiệu không suy nghĩ gì nhiều, chỉ muốn giúp cô sạch sẽ, nhưng trong nháy mắt, tay đè lên địa phương mềm mại kia của cô, anh dừng lại, mắt vừa nhìn thấy, mắt không dời đi được, da của cô bị hơi nước bốc lên mà trở nên hồng một mảng, rất đẹp.

Lăng Thiệu không biết mình đang suy nghĩ gì, vẩy nước tạt lên thân cô; nhưng ngay sau đó, lại chịu không nổi, anh tử tử nhìn cô, da cô rất tốt, trắng nõn.

Thật không ngờ, thân thể cô nhỏ gầy, vóc người cũng rất tốt, ngực cô đầy đặn lại mềm mại, eo ếch rất nhỏ, cái mông cũng rất đầy đặn, ánh mắt của anh hạ xuống, sau đó, anh có chút cảm giác tội ác, đem lý trí vứt đi, trong lòng của anh đang đánh trống, rất mâu thuẫn, tầm mắt luôn chuyển động trên người cô.

Vừa lúc đó, Lô Nguyệt Nguyệt bắt đầu rên rỉ, tay không ý thức được đặt trên huyệt thái dương của mình, hơi thở mong manh mà kêu đau; Lăng Thiệu thở dài một cái, sắc mặt rất kém, ngày mai nhất định khiến cho bọn họ khó coi, dám làm Nguyệt Nguyệt đau như vậy!

Anh nhu huyệt Thái Dương thay cho cô, nhu xong, lúc này Lô Nguyệt Nguyệt mới không khóc, không làm khó, từ từ ngủ mất, phát ra tiếng hít thở đều đều; Lăng Thiệu thở phào nhẹ nhõm, sợ cô ở trong nước quá lâu sẽ bị cảm lạnh, nên lau khô người cô, rồi ôm cô đặt trên giường.

Làm xong tất cả, Lăng Thiệu mệt mỏi thở hồng hộc, cảm thấy choáng váng một chút, chờ anh khôi phục ý thức, thì nhìn thấy một hình ảnh như vậy; Lô Nguyệt Nguyệt đá văng chăn ra, ngực lộ ra không khí, môi đỏ mọng khê nhếch, rõ ràng là một bộ dạng rất thuần khiết, nhưng chọc người khác nhào tới ăn hết cô.(3T: Há há...chị này chỉ sợ thiên hạ không loạn)

Trong nháy mắt, Lăng Thiệu cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, tầm mắt chăm chú nhìn cô, anh từ từ tới gần cô, ngồi bên cạnh cô, tay run rẩy bấy đưa tới, cầm một bên ngực của cô, đặt ở trong tay vuốt vuốt; chưa bao giờ anh làm chuyện như vậy, lúc này, xúc cảm trong tay anh làm anh rung động, anh nghe được mấy tiếng hít thở càng ngày càng nặng nề.

Đột nhiên, anh nghe Lô Nguyệt Nguyệt “Ừm” một tiếng, dường như cô đang vui thích, Lăng Thiệu dừng lại, bộ dáng như vậy, cô rất vui vẻ?

Ngón tay dịu dàng của Lăng Thiệu vẽ vòng tròn trên ngực cô, móng tay của anh rất ngắn, không làm đau cô, một tay vỗ về, chơi đùa cô, rồi cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, từ vẻ mặt của cô để biết nhận xét của mình là đúng hay sai; lông mày cô nhẹ chau lại, môi khê mở ra, phát ra một tiếng rên khê. Anh nghĩ thầm, học tập kỹ xảo trong sách, cũng không tệ lắm.

19. Chương 19

Anh dùng tay đùa bờn cô một chút, rồi cúi đầu xuống, đem miệng tới, lè lưỡi, bắt đầu liếm ngực cô, đầu lưỡi của anh ẩm ướt, mềm nhũn, trêu chọc nụ hoa hồng hồng kiêu diễm của cô; mắt Lô Nguyệt Nguyệt nhắm rất chặt, bắt đầu hưởng thụ, “Ừ a a” hừ lên, thân thể bắt đầu không kìm lòng được mà lắc lư.

Thân thể của cô rất nhạy cảm! Lăng Thiệu suy nghĩ, càng ra sức liếm, thỉnh thoảng miệng anh di chuyển lên trên, đụng môi của cô, khẽ hôn trần an một cái, hai tay của anh che ở sau lưng của cô, làm loạn một hồi trên lưng cô, lúc này, anh chỉ muốn làm cô vui vẻ. (3T: Hừ! Tay mình chiếm tiện nghi, miệng nói muốn giúp người, lại lừa gạt)

Lô Nguyệt Nguyệt đang hôn mê cũng có phản ứng, tình triều cao trào, từng cái té bào trong thân thể đều kêu gào, hình như cô không chịu nổi, hai chân vặn vẹo, khẽ cong, nhưng Lăng Thiệu chỉ đùa bờn bộ ngực của cô, trong tiềm thức cảm thấy chưa đủ, miệng bắt đầu rên rỉ.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội! Cô gái ngoan, từ từ đi.” Lăng Thiệu nhìn toàn thân cô bởi vì động tình xuất hiện một tầng màu hồng, môi khẽ mở, thở hổn hển, cô như vậy, rất xinh đẹp; ngón chân đáng yêu khẽ co lại, móng tay mượt như vỏ ốc, trơn bóng loang loáng.

Hô hấp của anh càng ngày càng nặng nề, ý thức của cô cũng càng ngày càng cao trào, nhưng đột nhiên anh nghĩ, cô còn nhỏ như vậy, hơn nữa bây giờ ý thức cô không rõ, anh không thể thừa dịp cô gặp nguy mà làm bậy; nghĩ như vậy, anh vội điều chỉnh lại hơi thở, để cho nhịp tim của mình ổn định một chút, sau đó, anh cầm chân của cô, có chút dùng lực mà đem hai chân của cô mở ra.

“Ừm, ừm.” Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất thoải mái, nhưng đột nhiên có người dừng lại, gương mặt cô không vui, không ngừng giãy dụa thân thể, có chút lo lắng.

“Ng Sloan, Sloan. Không nên gấp.” Lăng Thiệu dịu dàng hôn cô, cong miệng lên, trần an liếm một vòng, sau đó, ngón tay từ từ vuốt ve bụng cô, lướt qua vùng rùng rậm màu đen thần bí, đùa bờn cánh hoa phía dưới của cô.

Trong giấc mơ, Lô Nguyệt Nguyệt biết mình đang mộng xuân, nụ hoa màu hồng phấn nhạy cảm còn bị người ta ngậm lại trong miệng, rất ẩm ướt và ướt át, đầu lưỡi tinh tế tới địa phương nhạy cảm sờ nhẹ rồi chậm rãi. Cảm giác như vậy, cô chưa từng có, thân thể rất nóng, nhưng rất thoải mái, mỗi lỗ chân lông đều mở, cô cảm thấy chỗ nào đó của mình chảy ra chất lỏng, liên tục không ngừng.

Khi Lăng Thiệu vạch cánh hoa thẹn thùng của Lô Nguyệt Nguyệt ra, mới phát hiện một chất lỏng trong suốt chậm rãi chảy ra từ bên trong, đầu Lăng Thiệu ầm ầm nổ tung, anh chỉ cảm giác trên người mình, có một chỗ nào đó rất muốn được can thiệp, rất muốn, rất muốn.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nóng nảy của Lô Nguyệt Nguyệt, Lăng Thiệu không để ý tới dục vọng của mình, đưa tay che ở chỗ kín của cô, từ từ xoa, Lô Nguyệt Nguyệt như rất thỏa mãn, vẫn “Ừ a a” như cũ, giống như bé mèo đáng yêu.

Tay của anh bị chất lỏng của cô thấm ướt, trêu chọc cánh hoa của cô, vừa mới bắt đầu, anh cũng không hiểu kỹ xảo trêu đùa, chỉ sợ làm đau cô, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng đùa bờn; cả người Lô Nguyệt Nguyệt run rẩy, hai chân không tự chủ được mà tách ra càng lớn, dường như cô cho rằng, khi cô làm như vậy, thoải mái càng nhiều.

Lăng Thiệu nhìn phản ứng của cô, trong lòng cũng đã nắm chắc, tay nhấn mấy cái vào hoa hạch đỏ tươi, cả người Lô Nguyệt Nguyệt cong lên, liều chết mà đem mình về phía trước. Đột nhiên, Lăng Thiệu dùng sức nhấn hoa hạch đỏ tươi, tốc độ càng ngày càng nhanh. thái độ Lô Nguyệt Nguyệt thay đổi thất thường, phía dưới càng ngày càng ướt, bỗng chốc, cô hét lên một tiếng, cả người co quắp, tiếp, trong hoa huyết phun ra một cổ chất lỏng.

Ngày thứ hai, lúc Lô Nguyệt Nguyệt tỉnh lại, phát hiện Lăng Thiệu nằm ở bên cạnh cô, cô sững sờ một chút, sau đó vén chăn lên, thì thấy thân thể trần truồng của mình; cô ghen ngào gào lên, sau đó liều chết lắc lắc Thiệu Lăng, nhưng hình như anh ngủ rất sâu, thật lâu mới mở mắt, giọng nói mê mang: “Sao vậy?”

“Anh....Anh” Lô Nguyệt Nguyệt đưa tay chỉ vào anh, gương mặt xấu hổ, còn có chút buồn bực, “Anh! Tại sao anh ngủ trên giường của em?”

“Sao vậy?” Huyết áp Lăng Thiệu có chút thấp, mới vừa tỉnh dậy, đầu óc còn đang mê mang, vì vậy hỏi lại lần thứ hai.

Lô Nguyệt Nguyệt nhìn anh chăm chăm, mắt đỏ ngầu, Lăng Thiệu thầm nghĩ, thật may là ngày hôm qua không ăn cô, nếu không, hiện tại, anh cũng không biết nói làm sao với cô!

Tiếp, vẻ mặt anh như bình tĩnh, vỗ vỗ đầu của cô, “Ngoan, anh không có làm gì em!”

“Có thật không?”Đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt phục hồi lại tinh thần, vui vẻ, yên tâm.

Ngược lại, Lăng Thiệu có chút khó chịu, khẽ đứng dậy, đem thân thể trần trụi của cô ôm vào trong ngực, cắn lỗ tai của cô, mập mờ nhếch môi lên, “Thật sự, anh không có làm gì em, em nói nóng, tự mình cởi quần áo; sau đó lại nói đau, muốn anh sờ, anh liền sờ soạng, em nói nhột, sau đó. . . .”

“A, đừng có nói nữa!” Lô Nguyệt Nguyệt vội vàng che cái miệng của anh, nhưng bởi vì lúc vươn tay ra quá hốt hoảng, không cẩn thận để thân thể mình lộ ra không khí, cô vội vàng lùi lại, đem chăn che kín.

Lăng Thiệu nở nụ cười, đột nhiên vươn tay ra, “Tối đây, để cho anh ôm em một cái.”

Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy Thiệu Lăng rất xa lạ, cười đến vui vẻ như vậy, cảm giác mình như vậy, nhất định sẽ bị gặm! (3T: Câu này taz edit cũng k hiểu ____lll) Trong khoảng thời gian ngắn, cô có chút kinh sợ, mang theo một chút chần chờ, đỏ mặt, không dám nhìn anh, nhưng trong lòng lại tin tưởng lời nói của anh, anh sẽ không lừa gạt mình; cô giơ tay lên, ảo não vỗ đầu mình một cái, tại sao mình uống rượu say lại biến thành như vậy?

“Tối hôm qua, rất thoải mái phải không?” Lăng Thiệu nhích tới gần cô, mập mờ ôm cô vào lòng, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm. . . .” Lô Nguyệt Nguyệt kêu lên một tiếng, ánh mắt tránh né.

Nụ cười trên mặt Lăng Thiệu từ từ mở rộng, mang theo một tia tà khí, “Không biết em uống say có nhớ, nhưng anh còn nhớ rất rõ ràng, em giống như con mèo nhỏ, thoải mái mà hừ hừ, cảm giác đúng chứ?”

“Ừm. . . .”

“Tối hôm qua, em làm cho anh mệt mỏi đến không có khí lực, nhưng em còn muốn! Anh nghĩ, lúc nào thì luyện tập với em, luyện tập nhiều một chút!”

“Em...Em không cần!” Lô Nguyệt Nguyệt xoay người sang chỗ khác, trong lòng có một cảm giác ngứa ngáy, làm cho cô hoảng loạn; quay đầu lên nhìn Thiệu Lăng, anh vẫn còn treo một nụ cười không có ý tốt, bỗng nhiên, mặt của cô đỏ lên, rõ ràng anh là loại người không nói cười tùy tiện, nhưng bây giờ anh lại cười vui vẻ như vậy!

“Nguyệt Nguyệt, anh đói rồi, làm gì cho anh ăn được không?” Thói quen cần người phục vụ của Lăng đại thiếu gia lại tái phát, lúc anh cảm thấy đói bụng, thì ôm hông của cô, dùng đầu nhẹ nhàng cọ xát cổ của nàng, “Tối hôm qua, anh rất mệt nha.”

“Không cần nói nữa!” Lô Nguyệt Nguyệt càng thêm bị phẫn. (đau buồn+phẫn nộ)

“Được, không nói.”

“Vậy em rời giường, chuẩn bị đồ cho anh ăn.” Lô Nguyệt Nguyệt xuống giường, Lăng Thiệu nhìn chăm chăm cô, trông mắt ảm đạm một chút; Lô Nguyệt Nguyệt ý thức được cái gì, nhanh chóng mặc quần áo vào, từ trong phòng chạy ra ngoài.

Lăng Thiệu ăn xong bữa sáng mà Lô Nguyệt Nguyệt chuẩn bị cho anh, nói phải về, anh còn một đồng lớn tài liệu chưa xử lý, Lô Nguyệt Nguyệt tiễn Lăng Thiệu, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

3T: Ấy da, rốt cuộc chẳng có j, chẳng qua sờ sờ một chút, liếm một chút, ăn đậu hũ một chút, chiếm tiện nghi một chút chứ LNN chưa đc đưa lên bàn làm thịt.....Haizz, đi đc một nửa chặng đường rồi, phải 5tíng thôi!!!

20. Chương 20

“Thiếu gia, tối ngày hôm qua phu nhân đã trở về, nhưng người không ở nhà. . . .” Quản gia nhìn thấy Lăng Thiệu trở về nhà, mới thở dài một hơi; cũng thật đúng lúc, tối ngày hôm qua Lăng phu nhân trở về từ nước Mỹ, nhưng không gặp được Lăng Thiệu, bà rất giận dữ, dạy dỗ quản gia đến hai giờ!

Rốt cuộc ông đã hiểu rõ, tính cách Lăng Thiệu rốt cuộc là giống ai. . . . Hoàn toàn giống với tính cách của phu nhân!

“Thật sao?” Lăng Thiệu không có cảm xúc gì, lúc này, anh hoàn toàn nghĩ tới thân thể nhỏ nhắn của Lô Nguyệt Nguyệt, cả người đều nhẹ nhàng, anh chỉ muốn lên mạng học thêm một ít kỹ xảo, lần sau anh có thể làm tốt hơn một chút!

“Thiếu gia!” Quản gia thấy mình nói với Lăng Thiệu lâu như vậy, Lăng Thiệu cũng không để ý nhiều, làm ông có chút cảm giác thất bại, “Thiếu gia, người nên đi gặp phu nhân.”

“Không cần.” Lăng Thiệu từ tốn nói một câu, đứng dậy, đi vào bên trong.

Quản gia thấy Lăng Thiệu đứng dậy đi bộ, trong lòng rất vui mừng, thân thể thiếu gia rất yếu, vẫn ngồi ở xe lăn, hôm nay có thói quen đi bộ, như vậy rất tốt!

Lăng Thiệu chưa bước vào phòng, một giọng uy nghiêm của phụ nữ từ sau lưng truyền đến, mang theo tức giận, “Lăng Thiệu, tối hôm qua con ở đâu?”

Lăng Thiệu mỉm cười, xoay người lại, nụ cười xa cách, lạnh nhạt, “Mẹ, người đã trở về.”

“Con phải chú ý thân thể mình, đừng có chạy lung tung, mẹ chỉ có một đứa con trai là con, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì, con âm thầm đi ra ngoài, cũng không cho người khác đi theo, mẹ rất lo cho con!”

“Vâng, về sau con sẽ xin phép mẹ trước khi ra ngoài.” Lăng Thiệu không nói tiếng nào khi bà đang nói chuyện, sau đó đáp một câu.

Lăng phu nhân nói rất nhiều, lúc đi khỏi, bà hung hăng trợn mắt nhìn quản gia một cái, mặt quản gia ảo não nhìn Lăng Thiệu, “Thiếu gia.”

Lăng Thiệu cười cười, “Uất ức cho ông rồi, không cần ông chăm sóc mẹ tôi đâu, qua vài ngày, bà muốn đi nước Mỹ, cứ để bà ấy đi.”

“Thiếu gia, phu nhân thật lòng quan tâm người.” Quản gia làm ở nhà họ Lăng đã lâu, đối với ân oán giữa thiếu gia cùng phu nhân, ông không rõ ràng lắm, ông chỉ biết, thiếu gia rất thù hận phu nhân.

“Được rồi, tôi mệt rồi, ông đi ra ngoài trước đi.” Hình như Lăng Thiệu có chút mệt mỏi, phất tay để cho ông ra khỏi phòng.

Anh không thích mẹ của mình, không thích chút nào, sau khi mẹ cùng cha anh ly hôn, cha luôn buồn bực không vui, rồi bị tai nạn xe cộ mà chết, từ đó về sau, quan hệ giữa anh và mẹ rất tồi tệ, hầu như là nói xấu nhau, sau lại là chiến tranh lạnh.

Đến khi Lăng phu nhân đi nước Mỹ, quan hệ giữa hai người mới tốt hơn một chút, mỗi khi Lăng Thiệu nhìn thấy mẹ của anh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, anh trở về phòng, si ngốc nhìn hình của cha, nhìn một lúc lâu, trong lòng khó chịu, đột nhiên nhớ tới Lô Nguyệt Nguyệt, trái tim căng thẳng, hận không thể lập tức dúi vào trong ngực của cô.

Lăng Thiệu lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lô Nguyệt Nguyệt, hình như cô đang bận, qua một lúc mới tiếp điện thoại.

“Nguyệt Nguyệt, bây giờ em đang làm gì?” Lăng Thiệu dùng giọng nói của mình hỏi.

“Em đang giặt quần áo, anh làm sao vậy?”

“Anh rất nhớ em.”

Hình như trêu chọc Lô Nguyệt Nguyệt là một việc làm cho anh vui vẻ, Lăng Thiệu nói với cô một lát, không vui trong lòng từ từ biến mất, anh ha ha mà cười lên, cảm thấy tâm trạng rất sung sướng;đột nhiên, anh rất muốn ôm cả người cô vào trong ngực, ý nghĩ của anh càng ngày càng sâu.

Chỉ trong chốc lát, anh vội vàng lắc đầu một cái, cô còn nhỏ như vậy, mà thân thể của mình cũng không tiện.

Lăng Thiệu nhớ tới những yếu tố này, lại bắt đầu ảo não, thân thể bây giờ của mình như vậy, có phải còn rất yếu?

“Ồ, Tô Tô trở về! Em phải mang hành lý vào giúp cô ấy, em sẽ gọi điện thoại cho anh sau.”

Lô Nguyệt Nguyệt đi học, mới bắt đầu mấy ngày nay có chút vội, Lăng Thiệu cũng không quấy rầy cô, chỉ có thể mỗi ngày nói chuyện với cô qua điện thoại, vì vậy tâm tình có chút không tốt; vừa lúc đó, Lăng phu nhân làm một việc khiến cho tâm tình của anh tệ hơn, bà mời Đại tiểu thư của nhà họ Hạ tới, Hạ Dung Dung.

Hạ Dung Dung mới tốt nghiệp trường đại học S, cô luôn vui vẻ, dáng người thướt tha, mềm mại, rất khéo léo, lần đầu tiên cô nhìn thấy Lăng Thiệu, trong lòng rất bất mãn; Lăng Thiệu ngồi xe lăn, hướng chi, bên ngoài còn có lời đồn đãi, thân thể của Đại Thiệu Gia nhà họ Lăng không được tốt, thân thể anh như vậy, làm sao xứng với cô? (3T: Đây không phải là tiểu tam chứ? Ừm, tiếp tục khinh thường đi, sau đó bỏ đi, để LT vs LNN bên nhau >..

21. Chương 21

Lúc quần gia bùng nước lên lâu, Lăng Thiệu đang ngồi trước máy vi tính, một tay nâng cằm của mình, nhìn chằm chằm vào màn hình trước mắt, rất chuyên chú; quần gia không nhìn ra ánh mắt của anh, mặc dù về mặt bình thần, nhưng mang theo chút tức giận.

Lăng Thiệu nhận lấy li nước trong tay ông, lười biếng uống một hớp, “Lần này mẹ tôi trở về, nhất định sẽ làm ra chuyện rắc rối.”

“Thiếu gia, thật ra phu nhân rất tốt, tiểu thư nhà họ Hạ cũng rất xinh đẹp.” Quần gia ăn ngay nói thật, thật ra thì ông không muốn thấy phu nhân và thiếu gia đối đầu.

Lăng Thiệu lạnh lùng nhìn ông một cái, cười nói: “Trong lòng tôi, ai cũng kém hơn Lô Nguyệt Nguyệt.”

Quần gia xoa xoa tay, cười toe toét, “Dạ, Lô tiểu thư là tốt nhất.”

Sau khi tiểu thư nhà họ Hạ về, Lăng phu nhân đến phòng của Lăng Thiệu, nhìn sắc mặt không được tốt, “Lăng Thiệu, người ta là đại tiểu thư nhà họ Hạ, nhà của cô ta rất xứng với nhà họ Lăng của chúng ta.”

“Thật sao?”

“Mẹ thấy, Hạ tiểu thư cũng thích con, con trai của mẹ ưu tú như vậy, ai mà không thích cho được?”

“Thật sao?”

“Cười cô ta, sự nghiệp của con sẽ được trợ giúp! Con phải nghe lời, mẹ đã hại con bao giờ chưa?”

“Nếu như mẹ hi vọng con còn gọi người là mẹ, thì về sau đừng nói về cô ta trước mặt con, con không thích cô ta, mẹ có nói gì nữa cũng vô ích; còn nữa, con ghét nhất là loại hôn nhân buôn bán này, con không muốn học theo mẹ, trong tương lai sẽ phản bội hôn nhân.”

Mỗi Lăng phu nhân thoáng tái nhợt, bà chưa từng nghĩ đến, Lăng Thiệu sẽ chống đối bà, “Thiệu, có lẽ con đã hiểu lầm cái gì rồi, thật ra thì.”

“Con mệt rồi, muốn ngủ; mẹ, xin người đi ra ngoài.” Lăng Thiệu chưa bao giờ thỏa hiệp với bất cứ kẻ nào, cho dù là mẹ của anh.

Đợi đến khi Lăng phu nhân đi khỏi, Lăng Thiệu cảm thấy phiền muộn trong lòng, trong lòng biết Lăng phu nhân ở nhà mấy ngày, định cầm mấy bộ quần áo, chạy đi, Lăng Thiệu chưa từng rời nhà trốn đi, từ xưa tới nay, chưa có ai cho rằng Lăng Thiệu có năng lực này, thân thể của anh hàng năm không được tốt, cần người chăm sóc, nhưng Lăng Thiệu lặng lẽ đi khỏi, ngay cả quần gia cũng không mang theo.

Ngày thứ hai, Lăng phu nhân biết tin tức này, thiếu chút nữa té xỉu, hốt hoảng đến nước mắt muốn rơi, “Tôi chỉ có một đứa con trai là nó! Lỡ nó xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

“Phu nhân, người đừng buồn, nhất định thiếu gia không có việc gì.” Quần gia cũng rất sợ, thân thể run rẩy.

“Lập tức đi tìm Thiệu cho tôi, nghĩ hết tất cả biện pháp!”

Thừa dịp phu nhân không đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu ông, quần gia vội vàng đi ra ngoài, thật ra ông cũng không biết Lăng Thiệu đi đâu, nhưng ông có một cảm giác, nhất định có một người biết, người này là. Lô Nguyệt Nguyệt!

Khi ông vất vả gọi điện cho Lô Nguyệt Nguyệt, cô cũng rất kinh hoảng (kinh ngạc+ hoảng sợ), “Ông nói là, Thiệu Lăng không thấy đâu? Sao lại không thấy. nếu tôi có tin tức gì về anh ấy, sẽ liên lạc với ông.....còn nếu ông có tin tức của anh ấy, hãy nói cho tôi biết một tiếng!”

Sau khi Lô Nguyệt Nguyệt cúp điện thoại, thở dài một cái, xoay người thì thấy Thiệu Lăng đang ăn mỳ, có chút khó xử mà ngồi trước mặt anh, “Thiệu Lăng, anh đã làm gì mà phải trốn nhà ra đi? Anh trốn được không? Mọi người sẽ tức giận đấy!”

“Suyt.Ngoan ngoãn.” Lăng Thiệu nhẹ giọng nở nụ cười, kéo tay của cô qua, hôn mu bàn tay của cô một cái, mắt đẹp híp lại, “Không cần nói gì nữa, nơi này chỉ có hai chúng ta, anh chỉ muốn ở cùng em.” (3T: Vụ án này gọi là bỏ nhà theo.....gái ____lll)

Lô Nguyệt Nguyệt cau mày, đột nhiên cảm thấy vị Thiệu tiên sinh này rất ngây thơ, rõ ràng là người lớn, lại làm chuyện khiến mọi người lo lắng! Cũng không có biện pháp, ai bảo anh là người mình thích? Anh làm cái gì, cô đều ủng hộ! Hiện tại, tâm trạng của anh không được tốt, cần sự an ủi của cô, tốt thôi, cô an ủi anh!

“Nguyệt Nguyệt, tối nay làm cơm tối cho anh ăn, được không?” Lăng Thiệu vẫn cúi đầu ăn mỳ, đột nhiên phát hiện ra lên cái gì, ngẩng đầu lên nhìn cô; Lô Nguyệt Nguyệt gạt đầu một cái, thật may là nơi này cách trường học của mình rất gần, mình có thể chăm sóc anh.

“Buổi tối ở lại cùng anh.” Lăng Thiệu lại bá đạo nói.

“Như vậy không tốt đâu.” Lô Nguyệt Nguyệt vội vàng lắc đầu một cái, ai, tại sao anh có thể được voi đòi tiên vậy?

Đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt phát hiện mình bị bề ngoài của anh lừa, khi bắt đầu, cô còn tưởng rằng thân thể Thiệu Lăng không được tốt, nhưng tính tình ôn hòa; nhưng chung sống một khoảng thời gian thì cô mới phát hiện, thân thể anh tốt hơn một chút, nhưng tính tình càng ngày càng kém. Tình tình Đại Thiệu Gia hiện rõ, để cô từ chối điều gì anh yêu cầu là điều không thể.

“Bây giờ em muốn đi học! Rồi về chăm sóc anh, bữa ăn tối anh muốn ăn gì? Đợi lát nữa em đi mua thức ăn.” Lô Nguyệt Nguyệt nhìn cách Thiệu Lăng ăn mỳ, rất đẹp mắt, làm cô không dời ánh mắt đi được.

“Tùy em, em mua vài thứ để tắm rửa đi, anh muốn ở chỗ này một thời gian ngắn, em tới đây giúp đỡ anh.” Lúc Lăng Thiệu nói chuyện luôn tự nhiên, mà Lô Nguyệt Nguyệt cũng không bác bỏ lời của anh; cô cảm thấy, Thiệu Lăng như vậy, dường như anh có một cuộc sống an nhàn sung sướng như Đại Thiệu Gia, nếu như cô không ở đây với anh, cô không yên tâm!

Sau khi Tô Tô biết được chuyện này, cười ha ha, “Ừm hừm, Nguyệt Nguyệt, tốc độ này là sao? Nhanh như vậy đã ở cùng nhà, thật là nhanh!”

“Không phải!” Lô Nguyệt Nguyệt đang dọn dẹp hành lý, dừng lại để phản bác lời của Tô Tô, đột nhiên cô nghĩ đến cái gì, hơi đỏ mặt, “Tớ chỉ chỉ là.”

“Cậu chỉ là cái gì?” Tô Tô mong đợi nhìn cô, trên mặt lộ ra một nụ cười bỉ ổi.

“Tớ chỉ giúp đỡ anh ấy thôi! Bởi vì một ít chuyện mà phải anh rời nhà, cho nên tớ mới chăm sóc anh ấy. . . .” Trên căn bản, Lô Nguyệt Nguyệt không gạt Tô Tô, luôn luôn nói thật.

“Này, Nguyệt Nguyệt, cậu có biết gì về gia đình của anh ta không? Cậu có biết gì về thân phận và bối cảnh của anh ta không?” Ngày thường, Tô Tô điên điên khùng khùng, chơi thì chơi, nhưng bây giờ nhìn Lô Nguyệt Nguyệt rơi vào lưới tình, nhìn không được mà nhắc nhở cô.

“Cái này.” Lô Nguyệt Nguyệt nhún mày, hình như, hình như.

“A, đúng rồi, còn có một việc, tớ nghe người ngoài nói; ta biết một anh chàng năm trên (3T: Taz tiếp tục chém. ____lll), hẳn biết Đại Thiếu Gia của nhà họ Lăng, hẳn nói, Lăng thiếu gia tên là Lăng Thiệu, không biết cậu đã phát hiện ra gì không, bạn trai của cậu tên gì? Thiệu Lăng? Là bạn của Lăng Thiệu, trên thế giới này có chuyện trùng hợp đến vậy sao? Còn nữa, cậu nói, tại sao anh ta rời nhà trốn đi? Anh ta có nói cho cậu biết nguyên nhân chưa?”

“Cái này.”

“Nguyệt Nguyệt, người rơi vào lưới tình đều trở nên ngu xuẩn, cậu là bạn tốt của tớ, tớ không hi vọng cậu bị lừa gạt; tớ cũng không phản đối cậu thích hẳn, nhưng trước khi thích anh ta, phải biết được lai lịch của anh ta.”

Lô Nguyệt Nguyệt khẽ sững sốt, tại sao cô gặp phải anh ở nhà họ Lăng, hơn nữa, đó còn là phòng của Lăng thiếu gia? Lần đó, hình như là quản gia kêu cô đi tìm anh? Sau mấy lần, cô đến nhà họ Lăng đều gặp anh! Còn nữa, tại sao anh dễ dàng sắp xếp cô đến công ty nhà họ Lăng làm thực tập sinh? Thậm chí cho cô làm chức có lương cao, còn để cho cô làm trong một phòng riêng khi đang thực tập? Lần trước cô hỏi anh có phải là Lăng Thiệu không, anh chỉ trả lời có lẽ rồi bỏ qua.

Đột nhiên, Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy Thiệu Lăng là người rất bí ẩn, đã từ lâu rồi, cô cùng anh quan hệ, chỉ có chuyện tình yêu, tất cả những thứ khác, cô không hỏi nhiều, cũng không suy nghĩ nhiều.

Sắc mặt của cô có chút kém, nhưng vẫn gạt đầu một cái với Tô Tô, “Cám ơn cậu, Tô Tô.”

22. Chương 22

Sau khi đi học về, Lô Nguyệt Nguyệt mua một ít thức ăn cho Thiệu Lăng, dường như anh rất mệt mỏi, nằm ở trên giường ngủ, Lô Nguyệt Nguyệt ngồi xuống trên giường, ngơ ngác nhìn anh; lúc anh ngủ như đứa bé, không hề phòng bị, lông mi của anh rất dài, hơi xoắn, giống như là một cây quạt nhỏ.

Trên mặt của anh viết đầy tâm sự, cô vô ý thức vươn tay ra, sờ sờ mặt anh, Lăng Thiệu còn đang trong giấc mộng, nhưng bất chính xác tay Lô Nguyệt Nguyệt đang phá anh.

“Lăng Thiệu?” Cô kêu một tiếng.

“Ừ.” Lăng Thiệu mơ màng ngủ, cũng mơ mơ màng màng đáp.

“Lăng Thiệu!” Cô lại gọi anh.

“Sao vậy?” Lăng Thiệu từ từ mở mắt ra, nhìn cô, trong mắt có chút kinh ngạc.

“Anh chính là Đại Thiếu Gia của nhà họ Lăng, tại sao giấu diếm thân phận của mình?” Lô Nguyệt Nguyệt cực kỳ tức giận, xoay người muốn đi; bọn họ có quan hệ lâu như vậy, nhưng anh vẫn lừa gạt cô, không nói với cô thân phận của anh! Khi biết được sự thật, Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất tức giận.

Cô hất tay Lăng Thiệu ra, xoay người đi chưa được mấy bước, thì nghe thấy tiếng ngã sau lưng, lúc xoay người, cô phát hiện Lăng Thiệu ngã trên mặt đất, anh nhìn cô, rất nghiêm túc mà nói: “Chân của anh rất tê, em có thể đỡ anh dậy không?”

Lô Nguyệt Nguyệt không chút suy nghĩ mà tới nâng anh lên, sau đó giúp anh bóp chân, không có đợi cô mở miệng hỏi anh, Lăng Thiệu bắt được tay của cô, “Nguyệt Nguyệt, không thể giận anh vì chuyện này.”

“Hừ!” Bỗng chốc Lô Nguyệt Nguyệt duỗi tay về, lúc này mới nhớ mình đang tức giận, “Em ghét anh!”

“Em ghét anh sao?” Lăng Thiệu nở nụ cười tự giễu, “Anh biết, em sẽ ghét Lăng Thiệu.”

Nguyệt Nguyệt nhìn ánh mắt của anh, lập tức sững sờ.

“Tình hình của Lăng thiếu gia của nhà họ Lăng rất xấu, làm người ta sợ, ngày đó, không phải em rất sợ anh sao? Nếu anh nói anh là Lăng Thiệu, chúng ta sẽ có hôm nay sao? Sự thật chứng minh, suy đoán của anh không sai, sau khi em biết sự thật, em sẽ ghét anh.”

“Không phải vậy, không phải như thế!” Lô Nguyệt Nguyệt vội vã lắc đầu, làm sao cô quên được! Lăng Thiệu không biết nói gì nữa. “Em không ghét anh.”

“Nhưng em đã nói như vậy.” Anh cau mày.

“Em chỉ là, chỉ là. Ai.” Lô Nguyệt Nguyệt cũng không biết mình phải giải thích như thế nào, cô đỡ anh ngồi trên giường.

“Lăng Thiệu, Lăng Thiệu, Lăng Thiệu!” Cô cũng không biết tại sao mình gọi anh như vậy, cô chỉ biết, cái tên “Thiệu lăng” này, đã mọc rễ nảy mầm trong lòng cô, gọi anh là “Lăng Thiệu”, hình như có chút không quen.

“Nguyệt Nguyệt.” Lăng Thiệu giang hai tay ôm Lô Nguyệt Nguyệt vào trong ngực, “Em sẽ không vì lời nói dối của anh mà rời bỏ anh?”

Lúc này, đầu Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất rối loạn, nhưng muốn cô tha thứ cho anh, cô không làm được; vì vậy, cô nhíu mày, nhìn chằm chằm anh, “Nếu anh nói cho em biết nguyên nhân anh rời nhà, không lừa gạt nữa em bất cứ chuyện gì nữa, có lẽ em sẽ tha thứ cho anh!”

“Ừ, tốt.” Lăng Thiệu thở phào nhẹ nhõm, anh không còn bí mật gì giấu cô, tâm trạng hôm nay rất nhẹ nhõm, nói cũng nhiều, anh không muốn lừa gạt cô bất cứ chuyện gì nữa, bởi vì cô cho anh thổ lộ tâm sự.

“Mẹ anh mới từ nước ngoài về, anh không muốn gặp bà ấy.” Lăng Thiệu không phải người nói nhiều, nhưng hôm nay, anh nói một hơi rất nhiều, tất cả đều về Lăng Thiệu.

Lô Nguyệt Nguyệt nghe chuyện xưa của anh, có chút đau lòng thay cho Lăng Thiệu, anh vốn là một đứa bé hoạt bát, bởi vì cha chết, làm cho anh phiền muộn, dần dần, thân thể càng ngày càng kém, bệnh nặng bệnh ít không ngừng; quan hệ giữa anh cùng mẹ anh không được tốt, lần này bà ấy trở về nước, vì muốn nối duyên anh cùng với tiểu thư nhà họ Hạ, cho nên anh mới rời nhà trốn đi, anh không muốn giống như mẹ anh, chối bỏ tình yêu, chối bỏ hôn nhân.

Anh ôm cô vào trong ngực, bắt đầu chán nản, chị Hạ Dung Dung, cô cũng biết, cô mới vào đại học thì nghe được chuyện của chị ấy, trong lời của người khác, chị ấy giống như một nữ thần; nghe nói chị ấy rất đẹp, hơn nữa thành tích học tập rất tốt, là một cô gái rất xuất sắc.

Cho tới bây giờ, Lô Nguyệt Nguyệt là cô gái không tự tin, lúc này, trên mặt hiện ra sự tự ti, nhỏ giọng nói: “Nhưng là, chị Hạ Dung Dung, thật sự rất ưu tú, rất tốt.”

“Sao vậy?” Lăng Thiệu thấy Lô Nguyệt Nguyệt có chút mất hứng, nắm tay cô, “Yên tâm, anh chỉ thích Nguyệt Nguyệt! Vậy còn em? Em đã biết được sự thật, em còn chưa nói về cuộc sống của em?”

“Ừm, cuộc sống của em rất đơn giản!” Lô Nguyệt Nguyệt gãi gãi đầu của mình, “Đi học, kiếm tiền. Cứ như vậy thôi, những thứ khác, em muốn không được.”

“Bây giờ còn thêm một chuyện, giúp anh!” Lăng Thiệu lại bá đạo nói xong, nụ cười ấm áp, có chút trẻ con.

“Lăng Thiệu, em phát hiện anh càng ngày càng bá đạo.” Tay Lô Nguyệt Nguyệt nắm thành quả đấm nhỏ, đánh nhẹ anh một cái.

Lăng Thiệu nhếch môi, cười he he nhìn cô, hôn cô một cái, “Bây giờ mới biết, đã muộn!”

Lô Nguyệt Nguyệt phát hiện, lúc Lăng Thiệu không cười, nhìn rất là lạnh lùng, nhưng lúc anh cười, hết sức ấm áp, như ánh mặt trời trong ngày đông ấm áp.

Trước khi tới đây, cô còn muốn chia tay, nhưng vì mấy câu nói của Lăng Thiệu, trái tim Lô Nguyệt Nguyệt cũng tựa sát vào nhau, hai người ngọt ngào ngồi đó.

“Nguyệt Nguyệt, buổi tối ngủ với anh, được không?” Đột nhiên Lăng Thiệu nhích tới gần cô, thổi một hơi vào tai cô.

“A” Sắc mặt Lô Nguyệt Nguyệt có chút đỏ, xoay người, định ra khỏi cửa, nhưng Lăng Thiệu nắm chặt tay cô, trong con ngươi đen bóng hiện lên một chút gian xảo, còn làm bộ đáng thương, “Anh không dám ngủ một mình.”

“Gạt người! Bình thường anh ngủ với ai?” Lô Nguyệt Nguyệt không thể tin được, anh là người lớn rồi nha!

“Bình thường, có quần gia, nhưng bây giờ anh chạy tới đây, chỉ có mình em thôi, cho nên. . . .”

“Ừm. . . .” Lô Nguyệt Nguyệt vẫn còn ở chần chờ, Lăng Thiệu đã trả lời thay cô, “Tốt lắm, cứ quyết định vậy đi!”

Lúc này, tim Lô Nguyệt Nguyệt đập rất nhanh, rất nhanh, thật ra, cô là một cô gái rất bảo thủ, cảm thấy ngủ cùng phòng với Lăng Thiệu, không tốt cho lắm; nhưng, bởi vì đối phương là Lăng Thiệu, cô không đành lòng cự tuyệt anh, thậm chí, trong lòng cô còn có chút mong đợi, đối với tâm trạng mâu thuẫn này, làm cô không tưởng tượng nổi.

23. Chương 23

Tối nay, Lô Nguyệt Nguyệt làm chuyện gì cũng chậm chạp, như nấu cơm, rửa chén, tắm, lau sàn. . . .

Lăng Thiệu vừa xem TV vừa ăn trái cây, thấy Lô Nguyệt Nguyệt làm việc gì cũng chậm rì rì, trong lòng anh hiểu cô đang suy nghĩ gì, đột nhiên cúi đầu, kêu cô một câu: “Nguyệt Nguyệt.”

“Cái gì?” Lô Nguyệt Nguyệt đang thất thần mà lau sàn, nghe anh gọi mình, sợ hết hồn.

Lăng Thiệu nhìn cô mà nhíu mày, “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Không có nghĩ gì cả!” Lô Nguyệt Nguyệt không thể cho anh biết mình đang nghĩ cái gì, vội vàng lắc đầu phủ nhận, sắc mặt từ từ đỏ lên; thật ra thì cô đang suy nghĩ, mấy ngày trước, Tô Tô nói với cô về cái chuyện kia, việc giữa nam nữ. . . .

“Nếu không suy nghĩ gì, tại sao mặt đỏ như vậy?” Lăng Thiệu dùng tắm cầm vào miêng táo, thả vào trong miệng mà nhắm nháp.

“Đâu...đâu có? Nhất định là em mặt đỏ!” Lô Nguyệt Nguyệt cười khan.

“À. . . .” Lăng Thiệu sâu xa nói “À” một tiếng, nụ cười càng mở rộng, chờ cô vắt vẻo lau sàn xong, vội kêu cô tới đây, “Nguyệt Nguyệt, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi.”

“Ừm, xem TV một chút được không?” Lô Nguyệt Nguyệt kiễng cẳng, cố kéo dài thời gian, cô cảm thấy, cùng anh ngủ chung, không tốt lắm! Mặc dù bọn họ đã từng ngủ chung. . . .

“Không được, anh thấy em rất mệt. . . .” Lăng Thiệu cười cười, nhìn mặt Lô Nguyệt Nguyệt, vừa cười he he nói: “Muốn xem tivi cũng được, trong phòng cũng có TV, chúng ta nằm xem, càng thoải mái hơn.”

“Ừm. . . .”

“Chẳng lẽ em có việc chưa làm xong?”

“Hình như...Hình như không có. . . .”

Lăng Thiệu nằm trên giường vừa lớn vừa mềm, Lô Nguyệt Nguyệt cẩn thận từng li từng tí ngồi lên, cảm thấy rất thoải mái; Lăng Thiệu nằm trên giường, nhìn cô đang do dự, vầy vầy tay với cô, “Nằm đi!”

“Ừm. Em có thể trải chăn, ngủ dưới đất .”

“Chẳng lẽ em ở ghét bỏ anh?” Sắc mặt Lăng Thiệu trở nên không tốt.

“Không có, không có!” Lô Nguyệt Nguyệt vội lắc đầu, dưới ánh mắt uy hiếp của anh , cô chậm rãi nằm xuống mép giường.

Hình như Lăng Thiệu không hài lòng khi Lô Nguyệt Nguyệt cẩn thận như vậy, nhưng không tức giận, để mấy cái đệm sau lưng của hai người, “Chúng ta xem TV chút đi.”

Lăng Thiệu ấn điều khiển ti vi, cùng xem ti vi với Lô Nguyệt Nguyệt, TV đang chiếu một bộ phim tình cảm lâm li bi đát, Lô Nguyệt Nguyệt xem mà rơi nước mắt, điều này làm cho Lăng Thiệu cảm thấy khó chịu, quyết định tắt ti vi. (3T: hơ hơ.....dạo này taz buồn máy chém a!!!!)

Lô Nguyệt Nguyệt cầm khăn giấy (lau nước mắt), “Anh làm gì vậy?”

“Nó làm cho em khóc.” Lăng Thiệu đúng tình hợp lí nói xong, ném điều khiển ti vi sang một bên, anh thích nụ cười của cô nhất, nụ cười của cô làm cho anh cảm thấy an tâm, cho nên không được để cho cô khóc.

TV xem không được, anh đề cô xuống, “Nguyệt Nguyệt, anh kể chuyện cười cho em nghe, em phải cười cho anh.”

“Được.”

Lăng Thiệu vợ vét mấy chuyện cười từ trong đầu, Lô Nguyệt Nguyệt nghe xong, sững sờ nhìn anh, ôm thân thể đang run lấy bầy của mình.

“Sao vậy?” Lăng Thiệu không hiểu.

“Lạnh quá.”

Lăng Thiệu bật cười, néo mặt của cô, “Em dám nói truyện cười của anh không vui?”

“Ừm, không phải vậy.” Lô Nguyệt Nguyệt vội vàng lắc đầu, xoay đầu qua một bên rồi len lén cười.

Lăng Thiệu ảo não, đây là lần đầu tiên anh kể chuyện cười, nhưng cô không cười! Vì vậy, anh giở trò với cô.Cù lét!

Lô Nguyệt Nguyệt sao mà chịu được? Vừa cười, vừa khóc, “Không...không nên.”

Lăng Thiệu rất ít nói chuyện với người khác, cũng rất ít làm chuyện như thế này, nhưng lúc này, anh cảm thấy thỏa mãn, cù lét cô, bắt nạt cô, trong lòng có một thứ bắt đầu nảy sinh.

Lô Nguyệt Nguyệt nằm ở bên giường, nhưng quần quai (bị nhột), thiếu chút nữa là té xuống, cánh tay dài của anh ôm lấy cô đặt lại trên giường, anh trêu chọc cô một chút nữa, thấy Lô Nguyệt Nguyệt khóc, mới ngừng tay; mắt của cô ướt nhẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bĩu môi, lấy chăn che mình, sợ hãi nhìn anh. (3T: LNN như vậy cứ như sắp bị LT bá vương ngành thượng cung +__+)

Lăng Thiệu nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, đầu “Oanh” một tiếng, toàn thân nóng rực lên, anh thở hổn hển, cúi người xuống hôn cô, một cái tay anh ôm cổ của nàng, vuốt ve cổ cô như sủng vật, cái tay còn lại giữ đầu của cô hướng tới mình.

Môi của anh dán vào môi của cô, nhẹ giọng nói: “Nguyệt Nguyệt, em thật đáng yêu, em thật đáng yêu.”

Lô Nguyệt Nguyệt bị anh hôn đến thở hổn hển, lấp bắp nói: “Lăng....Lăng Thiệu, gần đây có phải thân thể của anh tốt hơn rồi không?”

“Hả?” Lăng Thiệu nhú mày nhìn cô, Lô Nguyệt Nguyệt có chút xấu hổ, che mặt của mình, “So với trước kia. Dài rất nhiều.” Đúng, gần đây anh hôn nàng, thời gian thật lâu, cô bị anh hôn đến thở không nổi.

“À? Xem ra lúc Nguyệt Nguyệt đang hôn sẽ không chuyên tâm!” Ánh mắt của Lăng Thiệu sáng lên, hít thở thật sâu mấy hơi thở, ôm sát cô, lại hôn cô thật sâu; thời gian gần nhất đây, quả thật thân thể của anh đã khá hơn nhiều, đây là công lao của Nguyệt Nguyệt.

Anh hôn cô lần hai, một chỗ nào đó trên thân thể bắt đầu khó chịu, nóng rực, sắp bộc phát; đột nhiên anh nắm lấy một tay của Lô Nguyệt Nguyệt, đặt tại bụng dưới của mình, cách quần ngủ của anh, bao trùm lấy nơi cứng rắn, giọng nói mỉa mai hoặc mang theo chút khẩn cầu: “Nguyệt Nguyệt. Giúp anh một chút có được không?”

“Ừ.” Lô Nguyệt Nguyệt đã ý loạn tình mê, đầu hỗn loạn, tay nhỏ bé mềm nhũn che ở nơi cứng rắn, ý thức lộn xộn; loại trêu chọc mới lạ này, khiến Lăng Thiệu cảm thấy rất thoải mái, lại rất khó chịu, đột nhiên anh muốn đem cảm giác lúc này của mình, truyền cho Lô Nguyệt Nguyệt.

Anh vẫn còn hôn cô, hôn triền miên, tay thon dài êm ái vuốt ve tóc của cô, xoa tai của cô, đầu lưỡi rút khỏi miệng cô, hạ xuống, hôn cằm của cô, xương quai xanh, lỗ tai. Nhẹ nhàng hôn, tốt đẹp như vậy, cả người Lô Nguyệt Nguyệt xụi lơ, tựa vào trong ngực của anh.

Hai tay anh sờ soạng vào trong áo của cô không biết từ lúc nào, cởi áo ngực của cô ra, vuốt ve tấm lưng bóng loáng, sau đó, ngón tay lại bò đến trước ngực của cô, dịu dàng nắm ngực đầy đặn của cô; môi của anh vẫn còn dán vào môi cô, mở cổ áo, hôn ngực, đầu lưỡi ở trên da thịt của cô mà lượn quanh thành từng vòng.

Lúc này, ánh mắt Lô Nguyệt Nguyệt đã mê mang, sắc mặt hồng, tay không ý thức được mà vuốt ve nơi sung lên của anh, cô chỉ biết nếu mình mạnh hơn một chút, anh sẽ làm ỉn thoải mái hơn! (3T: Hình như LNN muốn anh tuyệt tử tuyệt tôn 0v0)

Lăng Thiệu đã cởi áo của cô không biết từ lúc nào, đầu lưỡi vòng quanh ngực cô, từ từ vẽ vòng tròn, càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ. Sắp đến gần đỉnh nhỏ hồng hồng thì cách xa, sau đó lại từ từ đến gần: động tác này cứ lặp đi lặp lại, sau đó chột mũi, đồng thời, tay khác bao trùm lấy ngực còn lại, từ từ vuốt ve.

“A!” Tiếng rên rỉ không ngừng từ trong miệng Lô Nguyệt Nguyệt lan tràn ra ngoài, cảm giác này rất thư thái, nhưng lại cảm thấy trống không, “Ừ.”

Lúc này, cô không biết gì cả, động tác tay đã ngừng lại, cô thích cảm giác này, cảm giác được che chở, không muốn anh dừng lại; Lăng Thiệu thấy cô dừng, rất khó chịu, có chút không vui lườm cô một cái, thấy cô rất vui vẻ, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn, anh nghĩ, anh phải nhanh chóng thỏa mãn cô, sau đó sẽ cho cô vui vẻ hơn.

Thân thể của anh dời xuống một chút, đôi tay vẫn đùa bỡn ngực của cô, đầu lưỡi bắt đầu đi xuống, liếm một vòng ở trên rốn của cô, hẩn ngẩng đầu lên nhìn cô, “Nguyệt Nguyệt, gọi tên anh, anh sẽ làm em thoải mái hơn.”

Lô Nguyệt Nguyệt rên rỉ kêu tên của anh, thấy Lăng Thiệu muốn cởi quần của cô, lúc này cô mới tỉnh táo lại một chút, “Lăng Thiệu, không thể! Không thể.”

24. Chương 24

“Nguyệt Nguyệt ngoan, anh làm cho em thoải mái hơn, hiện tại anh không làm gì em cả.” Cô còn nhỏ, hơn nữa, anh chưa dẫn cô gặp người nhà của mình, hôm nay, anh không có tư cách làm chuyện gì quá giới hạn; nhưng mà, anh muốn cô vui vẻ, cũng muốn nhìn bộ dạng cô vui vẻ, muốn cho cô kêu tên của mình, trong mắt chỉ có anh.

Lô Nguyệt Nguyệt tin tưởng anh, sự lo lắng trong lòng cuối cùng cũng đã biến mất, cứ để cho anh muốn làm gì thì làm; Lăng Thiệu cởi quần cô ra, tay che ở hoa huyệt của cô, kéo quần nhỏ của cô, nụ cười mang theo vài phần đùa giỡn.

“Nguyệt Nguyệt, ướt.” Mới thời gian ngắn như vậy, cô đã động tình, quần lót mỏng manh đã ướt một mảnh.

Lô Nguyệt Nguyệt đang mê mang, nhưng vẫn xấu hổ, lần này cô không uống rượu, rất tỉnh táo, biết Lăng Thiệu sẽ làm gì với mình, cô không ngừng ô ô, hai cái quả đấm nắm thật chặt, đánh loạn xạ cả lên; cô muốn khép hai chân mình lại, nhưng Lăng Thiệu không cho, còn dùng lực, tách hai chân cô ra.

Một ngón tay của anh chạm nhẹ hạ thân cô, êm ái vô về, chơi đùa, hình như lần trước nằm mơ, cô đã có cảm giác này, hôm nay cô tỉnh táo, sao chịu được loại kích thích này? Chỉ kêu lớn, thổ lộ sự vui vẻ của mình lúc này.

Nụ cười trên mặt Lăng Thiệu càng mở rộng, lấy quần lót đã ướt đẫm cởi ra, ném qua một bên, đem hai chân của cô khom thành một tư thế ngượng ngùng, mở lớn ra vừa đủ nhìn, địa phương đỏ tươi không ngừng tiết chất lỏng, làm ánh mắt của anh đều đỏ.

Anh cúi đầu xuống, ngửi nhẹ hương thơm trên người cô, bắt đầu từ đầu gối, đầu lưỡi dọc theo bắp đùi cô, từ từ đi lên, đầu lưỡi ướt át, lúc sắp tới gần cánh hoa, lại dừng lại; trên mặt Lô Nguyệt Nguyệt lộ ra chút khó nhịn cùng thất vọng, dùng sức đem thân thể của mình đưa về phía trước.

“Không đợi kịp?” Ngón tay Lăng Thiệu xoay quanh cánh hoa mẫn cảm của, trên cô, nhưng cố làm cô cô bắt mẫn; Lô Nguyệt Nguyệt kêu ô ô hừ hừ, như rất hưởng thụ.

Môi Lăng Thiệu bắt đầu trên đầu chung quanh cánh hoa, giọng nói mập mờ mang theo hấp dẫn: “Nguyệt Nguyệt, nói cho anh biết suy nghĩ của em, nếu không anh không biết em muốn gì.”

Lúc này Lô nguyệt Nguyệt mới biết, thì ra Lăng Thiệu hư như vậy! Lại dám trên chọc cô. Nhưng cô không có cách nào, Lăng Thiệu ngậm cánh hoa của cô, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng quét, trong ngoài đều không bỏ qua, anh khi dễ cô, không biết bao nhiêu lần lặp lại trên đùa cô.

Kích thích như vậy quá mãnh liệt, Lô Nguyệt Nguyệt không chịu nổi kêu, “Thật thoải mái. Ừ, em còn muốn. Ừ. A! Qua một chút, a.”

Trong mắt tối tăm của Lăng Thiệu càng phát ra sâu hơn, hoa huyết của cô đã óng ánh trong suốt rồi, mặt hoa từng đợt từng đợt từ bên trong chảy ra, anh nghe tiếng rên rỉ của cô, chợt đem môi mình dán vào hoa huyết của cô, ngừng một lát, sau đó lại dùng sức liếm, mút, hương vị ngọt ngào trong cơ thể cô chảy ra.

Lúc này, giác quan toàn thân của Lô Nguyệt Nguyệt tập trung vào hạ thân, đầu lưỡi Lăng Thiệu linh hoạt, ở trong hoa huyết cô mà hoạt động, phạm vi càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh. Đột nhiên, đầu lưỡi của anh dừng lại, lúc cô không phản ứng kịp, lấy hoa hạch của cô hút vào miệng, sức lực càng ngày càng lớn, càng lúc càng nhanh; Lô Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy cổ khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, sau đó đầu trống rỗng, cảm giác quá mãnh liệt, vây lấy thân thể của cô.

Một lúc lâu, Lô Nguyệt Nguyệt mới thoát ra sự khoái cảm, phục hồi tinh thần, sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển.

“Thoải mái sao?” Lăng Thiệu làm như một muốn chết, cũng thở hổn hển, bên môi còn có một chút chất lỏng sáng bóng, làm cho anh tà khí hơn.

Lô Nguyệt Nguyệt gạt đầu một cái, đưa tay xoa mồ hôi trên mặt của anh, chưa bao giờ cô biết, thân thể của mình có thể có sự khoái cảm như vậy! Cô lấy chân, đạp lên hai người, tắt đèn, bàn tay chạm vào hạ thân của anh, nhẹ nhàng xoa lấy.

Cô cũng không biết mình làm vậy là đúng hay sai, nhưng căn cứ vào anh đối đãi với mình như vậy, “Ừm, có thể sao?”

Lăng Thiệu “Ừ” một tiếng, cởi quần mình xuống, cho tay cô bao bọc nơi cứng rắn của anh, than thở, “Nhanh một chút nữa. Ừ.”

“Anh làm sao vậy?” Lô Nguyệt Nguyệt thấy anh có cái gì không đúng, không khỏi hỏi một tiếng, nhưng Lăng Thiệu biết xấu hổ, chẳng lẽ anh phải tước vũ khí đầu hàng sao? Anh đảo lộn người, đưa lưng về phía cô, buồn bực nói: “Ngủ.”

“Đó.” Lô Nguyệt Nguyệt không hiểu, đột nhiên vươn tay ra, “Tại sao tay của em lại ẩm ướt? Là bởi vì anh, ưmh.”

Lăng Thiệu biết cô nghĩ gì, “Hừ” một tiếng, không nói gì thêm.

Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất lúng túng, chạy đến nhà vệ sinh rửa tay, rồi đem khăn lông bảo muốn lau cho anh, như dỗ dành đứa trẻ nói: “Cái đó, không có quan hệ. Em sẽ không nói.”

“Lô Nguyệt Nguyệt, em câm miệng, ngủ!” Lăng Thiệu cúi đầu rống lên một tiếng, thật không biết Lô Nguyệt Nguyệt nghĩ như thế nào, chẳng lẽ cô chưa học giáo dục giới tính sao?

Lô Nguyệt Nguyệt còn đang nghĩ nên an ủi như thế nào Lăng Thiệu, bởi vì Lăng Thiệu tức giận; trong lòng suy nghĩ, Lăng Thiệu. Anh xấu hổ.

Ngày thứ hai vì phải đi học, sáng sớm Lô Nguyệt Nguyệt đã dậy, làm bữa ăn sáng cho Lăng Thiệu rồi mới đi tới trường.

Vừa đến phòng học, Tô Tô thấy cô, thì nở nụ cười không đúng đắn, cười mập mờ, “Úm hừm, hôm nay Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta sao lại xinh đẹp như vậy? Khai báo với chị đây nhanh lên, cậu làm cái gì?”

“Tớ không làm gì cả!” Lô Nguyệt Nguyệt vội vã đáp, vội vàng dùng tay che mặt của mình, căn bản không muốn cho Tô Tô nhìn thấy vẻ mặt thật tự nhiên của mình. (3T: Chẹp.... Có nên gọi là không đánh mà khai k? o.o)

“Cậu không cần lừa chị đây, nói nhanh đi, có phải..... có phải đã..... Hả?” Tô Tô thấy Lô Nguyệt Nguyệt cúi đầu không nói lời nào, ho nhẹ một tiếng, đến gần cô một chút, “Vậy cậu nói một chút đi. Đến đâu rồi?”

Lô Nguyệt Nguyệt vẫn như cũ, không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn tấm bảng đen, dáng vẻ nghiêm túc; Tô Tô cười he he, móc một quyển sách nhỏ từ trong túi tiền, “Nguyệt Nguyệt, cậu cầm xem một chút đi, có lẽ sẽ giúp được cho cậu!” (3T: Bên kia có quần gia, bên này có Tô Tô.... Ủa.....)

Tim Lô Nguyệt Nguyệt đập mạnh, nhưng không cách nào cự tuyệt “Lòng tốt” của Tô Tô, nhận lấy cuốn sách mà mặt không biến sắc, bỏ vào trong túi sách của mình; sau khi tan lớp, cô tìm một chỗ không có người mà cẩn thận đọc, vừa đọc vừa cảm thấy có cái gì không đúng, khi cô đọc xong, cô mới hiểu được, tối ngày hôm qua cô hiểu lầm cái gì, vì vậy sắc mặt càng ửng hồng.

Lúc này, điện thoại di động của Lô Nguyệt Nguyệt kêu, là Lăng Thiệu! Giọng nói của anh quen thuộc mà tự nhiên, “Nguyệt Nguyệt, chừng nào em về?”

“Sao vậy?”

“Anh đói rồi.”

“Dạ, Đại Thiếu Gia, em lập tức trở về.” Lô Nguyệt Nguyệt liếc nhìn thời gian, mới vừa rồi đọc sách của Tô Tô đưa cho, cô quá chuyên chú rồi, đọc đến quên thời gian.

Thân thể Lăng Thiệu không được tốt, dạ dày cũng không được khá, thân thể vất vả mới tốt lên, cô không thể bỏ đói anh! Cô vội vàng vàng trở về, chuẩn bị bữa trưa cho Lăng Thiệu, hình như Lăng Thiệu rất thích trêu chọc cô, cho dù cô đang làm cơm trưa, anh còn dính vào cô, siết chặt eo ếch của cô.

Lô Nguyệt Nguyệt uốn qua uốn lại, “Anh đừng trêu chọc em nữa! Nếu không không biết lúc nào mới làm cơm cho anh ăn.”

“Anh không ăn cơm được thì. Ăn em!” Lăng Thiệu chẳng hề để ý nói.

Mặt Lô Nguyệt Nguyệt đỏ lên, nói nhỏ một tiếng “Ghét”, rồi không để ý đến anh nữa.

Hai người ăn cơm trưa xong, Lô Nguyệt Nguyệt muốn đi học, mà lúc này, Lăng Thiệu tỏ ý rằng tối nay mình sẽ đón cô, sau đó cùng cô đi mua thức ăn.

Lô Nguyệt Nguyệt vội lắc đầu nói: “Đừng, anh đi một mình sẽ rất nguy hiểm!”

Lăng Thiệu nhún mày, “Chẳng lẽ, ở trong mắt em, anh rất yếu ớt?”

Lô Nguyệt Nguyệt tiếp tục lắc đầu, thân thể anh yếu một chút, nhưng đáng giận là khí thế của anh không yếu! Nếu không cô còn lo lắng cho anh sao? Lô Nguyệt Nguyệt vốn còn đang nghĩ để phản bác, Lăng Thiệu lại nói: “Ngày ngày đợi ở nhà cũng không tiện, phải ra ngoài đi dạo, phơi nắng, thân thể mới tốt hơn, không phải sao?”

“Ừ, cũng đúng!” Lô Nguyệt Nguyệt gật đầu, đồng ý với cách nói này.

25. Chương 25

Buổi chiều chưa tan lớp, Lô Nguyệt Nguyệt đã lo lắng không yên.

“Sao vậy, Nguyệt Nguyệt? Xem ra. . . . Cậu đang đợi người?”

“Ừm. . . .” Trừ những chuyện tư mật ra, những chuyện khác, Lô Nguyệt Nguyệt đều nói với Tô Tô, “Anh ấy nói muốn tới đón tớ.”

“Ô ô! Vậy là tớ phải nhìn một chút, rốt cuộc là loại đàn ông gì mà có thể mê hoặc Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta, rồi không tiếc ở chung cùng anh ta đây?”

“Tô Tô! Tớ đã nói rồi, tớ không ở chung với anh ấy!”

“À? Hôm nay mặt cậu rất đỏ, cậu có thể không nói, nhưng mà sao tớ không biết cậu nghĩ gì, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì đây?”

“Tô Tô!” Lô Nguyệt Nguyệt lườm cô một cái, xoa đầu lại, mặt lại đỏ lên.

Lô Nguyệt Nguyệt nhận được điện thoại của Lăng Thiệu sau giờ học, anh nói mình đã đến, ở cổng trường.

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt đi tới, anh cũng đi tới bên cô; anh đi có chút chậm, trên mặt đều là mồ hôi, nhưng khi anh đi, tâm tình của anh không tệ, hôm nay anh mặc một cái áo sơ mi màu trắng, vén tay áo lên, lúc nhìn thấy cô, thì giang hai tay ra ôm cô vào lòng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên trán cô, cười vô cùng rực rỡ, “Nguyệt Nguyệt, tan lớp?”

“Ừ.” Trong khoảng thời gian ngắn, Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất hạnh phúc; từ nhỏ cô chỉ có mẹ, bạn bè có rất ít, cô luôn sống trong sự cô độc, vậy mà hôm nay có một người đàn ông yêu cô, cô cảm thấy rất vui mừng, rất hạnh phúc.

Cô cười ngọt ngào, nụ cười trên mặt muốn ngừng cũng không ngừng được, “Em dẫn anh đi dạo một chút nha.”

Lô Nguyệt Nguyệt đưa Lăng Thiệu đi dạo sân tập thể dục, trước kia, Lăng Thiệu đi nhiều nhất được một vòng, hôm nay đi rất nhiều vòng cũng không cảm thấy mệt mỏi; Lô Nguyệt Nguyệt quay đầu lên nhìn sắc mặt của anh, quả thật so với trước kia tốt hơn rất nhiều, trong lòng cô rất vui vẻ, cô ôm tay của anh, “Lăng Thiệu, gần đây thân thể anh tốt hơn nhiều!”

“Bởi vì có Nguyệt Nguyệt bên cạnh anh, anh rất vui vẻ.” Lăng Thiệu không che giấu ý nghĩ của mình, cười vui vẻ, anh nghĩ, nhất định phải làm cho thân thể của mình khỏe lại, nếu không sau này cùng sống với Nguyệt Nguyệt, nếu đang làm chuyện nam nữ mà hôn mê, vậy thì phải làm sao? (3T: Taz đồng ý hai tay hai chân.....Há há.....)

“Lăng Thiệu, cẩn thận!” Đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt hét lên một tiếng, mà Lăng Thiệu đang hoảng hốt, phản ứng không kịp; đợi đến lúc anh phản ứng kịp, thì phát hiện Lô Nguyệt Nguyệt ở trước mặt của anh, cái ót của cô bị một trái bóng đánh trúng.

Trên mặt Lăng Thiệu xuất hiện sự tức giận nồng nặc, anh vươn tay ra, vừa xoa đầu cho Lô Nguyệt Nguyệt, vừa ân cần hỏi cô: “Có đau không? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không có vấn đề gì! Em không sao.” Trong mắt Lô Nguyệt Nguyệt còn có nước mắt, lại cười, Lăng Thiệu xoa đầu của cô rất thoải mái, làm cô hết đau.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Một nam sinh mặc quần áo thể thao chạy tới hai người nói xin lỗi, lúc nhìn thấy Lô Nguyệt Nguyệt, hai mắt tỏa sáng, “Nguyệt Nguyệt, là em?”

“Ngô học trưởng?” Sau khi Nguyệt Nguyệt nhìn thấy nam sinh đó, ngẩn người, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Học trưởng này họ Ngô, gọi là Ngô Lạc Lâm, lúc cô còn học cấp ba đã giúp cô học tập, sau đó chuyển đến đây sống cùng mẹ, lúc đi không nói lời tạm biệt với anh, từ đó về sau chưa từng thấy anh.

“Nguyệt Nguyệt, thì ra em cũng học ở đây.” Trên mặt Ngô Lạc Lâm có một tầng mồ hôi, nụ cười lại lớn, gương mặt sáng rõ, nhìn anh rất vui vẻ.

Đột nhiên Lăng Thiệu cảm thấy, mình bị bỏ rơi! Anh đứng ở bên cạnh, nhìn nụ cười Lô Nguyệt Nguyệt trên mặt, còn có người đàn ông xa lạ trước mặt này, trong lòng có một cảm giác ức chế, còn có ghen tỵ; anh không được như Ngô Lạc Lâm, không có sức sống như anh ta, lần đầu tiên, anh cảm thấy tự ti.

Hình như Lô Nguyệt Nguyệt cùng Ngô Lạc Lâm có nhiều chuyện cũ muốn nói, nói một lúc lâu, đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt mới ý thức được Lăng Thiệu ở bên cạnh mình, nheo mắt nhìn anh, phát hiện trên mặt anh mang theo uất ức, còn có không vui, ánh mắt của anh lạnh lẽo, môi mím chặt.

Lăng Thiệu thấy cô nhìn mình, lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi xoay người rời đi, Lô Nguyệt Nguyệt cũng không biết anh làm sao, vội bỏ Ngô Lạc Lâm, đuổi theo Lăng Thiệu; đuổi theo phía sau anh, cô khoác tay anh, quan tâm nói: “Anh làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao?”

Lăng Thiệu không trả lời cô, thậm chí là bỏ rơi, mắt nhìn về nơi khác, không để ý đến cô. (3T: Há há....dối rồi đấy, ghen rồi.....Hk biết anh có biến ghen tuông thành động lực, kéo chị lên bàn thớt mà chén sạch hk nữa?)

“Ừm. . . . Không phải là ghen chứ?” Lô Nguyệt Nguyệt đi bên cạnh anh, suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc nghĩ tới chuyện này; Lăng Thiệu bị cô đoán trúng tâm tư, thẹn quá thành giận, đưa tay nắm lấy gương mặt của cô, hừ lạnh một tiếng: “Anh mà ghen sao?”

“À.” Lô Nguyệt Nguyệt đáp một tiếng, trên môi mang theo nụ cười, trong lòng vô cùng vui vẻ, cô tiến lên ôm cánh tay của anh, “Lăng đại thiếu gia của em làm sao ăn dầm chua đây? Phải là em ăn mới đúng!”

Lô Nguyệt Nguyệt khó nói lời ngon tiếng ngọt làm anh vui lòng, rốt cuộc sắc mặt của Lăng Thiệu hòa hoãn đi một ít, trong mắt từ từ xuất hiện ý cười, cô tiếp tục giải thích: “Thật ra thì em với Ngô Lạc Lâm không có gì! Trước kia có dạy em học.....coi như là bạn, như thế thôi.”

“Hừ!”

“Thật, hôm nay chỉ là vô tình gặp lại, chúng ta chưa gặp đã nhiều năm rồi.”

“Hừ!”

“Ừm. . . . Anh đừng tức giận nữa mà!”

“Hừ!”

“Anh thật dễ giận dữ!” Lô Nguyệt Nguyệt ôm cánh tay của anh, lắc lắc không ngừng.

Lăng Thiệu lại “Hừ” một tiếng, nhưng vẻ mặt đã nhu hòa một ít, đuôi mắt hếch lên, sắc mặt vui mừng; qua thật lâu, anh mới chậm rãi nói: “Về sau, không được nói chuyện với người đàn ông khác.” (3T: Bá đạo trơ trẽn hạt gạo >.

26. Chương 26

Sau khi làm xong một bữa tối thịnh soạn, Lô Nguyệt Nguyệt ăn cùng với anh, Lăng Thiệu ăn rất tao nhã, gấp đồ ăn, múc canh, nhai, đây chính là lễ nghi ăn uống của một Đại Thiếu Gia!

Đột nhiên, anh ngẩng đầu lên nhìn Lô Nguyệt Nguyệt, “Nguyệt Nguyệt, trước kia em có nấu cho người khác ăn không?”

“Không có, trừ Lăng thiếu gia anh ra, em chưa nấu cho ai ăn, cho nên. Lăng đại thiếu gia, anh có cảm thấy vinh hạnh không?”

Lăng Thiệu cao ngạo “Ề hèm” một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, vui mừng hiện rõ trên mặt, vừa lúc đó, điện thoại di động của Lô Nguyệt Nguyệt vang lên, nhìn số hiển thị trên màn hình di động, là số của quản gia nhà học Lăng, làm cô phải nhìn Lăng Thiệu cầu cứu, Lăng Thiệu cười cười, “Ông ấy muốn nói gì, em nhận đi!”

“A lô? Chào ông.”

“Ừm hừm, Lô tiểu thư, sao cô gạt tôi? Rõ ràng là cô đang ở cùng với thiếu gia, hôm nay tôi đã thấy.”

“Ừm. Lăng Thiệu không cho tôi nói.” Lô Nguyệt Nguyệt nói đúng tình hợp lý, chọc cho Lăng Thiệu đang ngồi bên cạnh mím môi cười không ngừng.

“Tốt lắm.” Lăng Thiệu lấy điện thoại di động của Lô Nguyệt Nguyệt, “Để anh nói với ông ấy. A lô? Tạm thời tôi sẽ ở đây, ừ, có Nguyệt Nguyệt là được. Được, cứ như vậy.”

Lô Nguyệt Nguyệt thấy anh nói vài câu ngắn ngủn rồi ngắt điện thoại, á một tiếng, “Như vậy cũng được sao?”

“Có em ở cùng anh, ông ấy rất yên tâm, nhanh qua đây, anh múc cho em một chén canh.”

“Cám ơn Đại Thiếu Gia đã ban thưởng.” Lô Nguyệt Nguyệt nhìn anh chăm chăm, mặc dù anh rất thích thức ăn cô làm, lần nào cũng ăn sạch, làm cô vui mừng; nhưng mỗi lần anh ăn, đều không chừa cho cô chút đồ thừa nào!

Chỉ là, Lô Nguyệt Nguyệt chợt nghĩ, gần đây anh ăn cơm nhiều hơn so với trước kia, tâm tình không khỏi tốt lên.

Buổi tối, hai người cùng xem ti vi, đột nhiên Lô Nguyệt Nguyệt nhớ lại chuyện xảy ra vào tối hôm qua, ban ngày còn xem qua sách đen, bỗng dưng sắc mặt đỏ lên, nhịp tim cũng đập càng ngày càng nhanh.

Mà lúc này, Lăng Thiệu cũng không xem TV nữa, dời tầm mắt đến mặt của cô, đưa tay ra để lên cái trán của cô, “Mặt của em đỏ như vậy. Thân thể không thoải mái sao?”

“Em....Em....” Lô Nguyệt Nguyệt cà lăm gạt tay anh ra, “Em thấy hơi nóng, muốn đi tắm.”

“Em vừa mới tắm mà.” Lăng Thiệu với vẻ mặt thành thật nhìn cô, không hài lòng vì cô lấy cớ, anh nói tiếp: “Anh thấy hơi lạnh, nếu không như vậy đi, tới đây ôm anh, được không?”

“À?” Mồm Lô Nguyệt Nguyệt có chút há hốc, nhưng chưa trả lời anh, Lăng Thiệu đã đưa tay ra, ôm cô vào lòng, sau đó thỏa mãn thở dài một cái, “Nguyệt Nguyệt, anh phát hiện rằng ngày hôm qua ngủ rất ngon, thân thể của em mềm nhũn, rất thơm, ôm rất thoải mái.”

“Lăng Thiệu. Anh không cần nói trắng ra có được không?” Lô Nguyệt Nguyệt có chút ngượng ngùng nói, câu nào của anh cũng làm cho cô mắc cỡ muốn độn thổ, vui mình đi vào.

“Anh nói thật nha! Ừ. Nguyệt Nguyệt có rất nhiều ưu điểm, da Nguyệt Nguyệt rất trắng, còn mềm mại, còn có. Thân thể rất nhạy cảm, đúng rồi! Nơi đó cũng rất mềm mại, nước rất nhiều.”

Mặt Lô Nguyệt Nguyệt càng ngày càng nóng, làm cô phải lấy mặt của mình chôn ở trong ngực của anh, sao anh lại hư hỏng vậy? Lời nói như vậy, cô nghe không nổi.

Nhưng hình như Lăng Thiệu muốn chứng minh cái gì, bắt đầu giở trò ở trên người của cô, anh nói: “Chẳng lẽ anh nói không đúng sao? Vậy. Bây giờ chúng ta chứng minh đi?”

“Đừng!” Mặc dù cô cảm thấy mình đã bị anh sờ hết rồi, nhưng cảm giác ngượng ngùng vẫn còn, bây giờ cô rất tỉnh táo! Làm sao có thể không kháng cự?

Lăng Thiệu nắm hông của cô, một tay vuốt ve người của cô, anh thích thân thể của cô, hôm nay anh rất giống một đứa trẻ, quyết tâm đạt được mục đích của mình, môi của anh dán ở lỗ tai của cô, “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt.”

“Ừ.” Toàn thân Lô Nguyệt Nguyệt trở nên tê dại, không còn có biện pháp ngăn cản được nữa, trong mơ mơ màng màng, cô nghĩ, anh là thiếu gia mềm yếu mà mình đã gặp sao? Hình như không phải. Nhất định là anh giả vờ!

Chiều nay, Lô Nguyệt Nguyệt không ngăn cản được sự vuốt ve của Lăng Thiệu, bị anh ôm vào trong ngực mà vuốt ve, động tác của Lăng Thiệu êm ái, như đang che chở cho cô, cho cô cảm giác mình được bảo vệ.

Cả đêm nóng bỏng, nhưng không chỉ có đêm nay, những đêm tiếp theo đều như thế, Lăng Thiệu vẫn còn nghiên cứu, nhưng Lô Nguyệt Nguyệt đã biết được sự đẹp đẽ của tình yêu; mặc dù bọn họ không làm tới bước cuối cùng, lại trôi qua tương đối hài hòa hạnh phúc.

Cứ như vậy hơn nửa tháng, một tuần sau, Lô Nguyệt Nguyệt đưa Lăng Thiệu đi dạo, trong khoảng thời gian này, Lăng Thiệu được cô chăm sóc rất tốt, sắc mặt mềm mại, trên môi cũng có chút màu sắc: Lô Nguyệt Nguyệt nhìn thân thể của anh, càng ngày càng khỏe mạnh hơn, trong lòng rất thỏa mãn.

“Nguyệt Nguyệt.” Lăng Thiệu đột nhiên gọi cô, Lô Nguyệt Nguyệt “Ừ” một tiếng, xoay người nhìn anh, đột nhiên một tay Lăng Thiệu bế cô lên, xoay mấy vòng, rồi nhẹ nhàng để cô xuống, hả hê nhíu mày với cô, “Không tệ chứ?”

“Cái gì?” Về mặt Lô nguyệt Nguyệt khó hiểu.

“Anh có thể bế em đi!” Nụ cười trên bờ môi của Lăng Thiệu càng lớn, bắt lấy cô hôn một cái.

Lô Nguyệt Nguyệt khi khi một tiếng rồi bật cười, “Vây anh cần phải cố gắng hơn! Muốn khỏe mạnh, ôm em chạy.” Lô Nguyệt Nguyệt nói đùa, nhưng Lăng Thiệu lại lắng lẽ ghi nhớ, chú ý trong lòng.

Anh rất thích tình trạng hôm nay, mà không phải trước kia, trong ngày đều chỉ có thể ngồi yên ở trước cửa sổ, nhìn chằm chằm một nơi; anh cũng không thích dáng vẻ trước kia, chỉ là một người, ai cũng sợ anh, ai cũng không dám nói chuyện với anh; anh vốn cho là mình sẽ luôn luôn cô đơn như vậy, nhưng kể từ khi gặp Lô Nguyệt Nguyệt, anh cảm thấy thế giới của anh từ trắng đen biến thành màu sắc rực rỡ.

Lúc hai người đi qua một cửa hàng quà tặng, đột nhiên Lăng Thiệu vừa ý một sợi dây chuyền, phía trên có kim cương vây quanh; anh cầm tay cô đi vào, cẩn thận tỉ mỉ nhìn sợi dây chuyền này, cảm thấy rất thích, anh cảm thấy sợi dây chuyền này sẽ tôn lên màu da của Nguyệt Nguyệt, đem dây chuyền lấy xuống, đeo vào cổ Lô Nguyệt Nguyệt, sau đó cười he he gật đầu một cái, nói thật lòng: “Rất đẹp.”

Lô Nguyệt Nguyệt vừa nhìn thấy giá tiền thì bị hù đến nhảy lên, vội vàng lắc đầu một cái, “Không được! Em không thể nhận quà tặng đắt giá như vậy.”

Đột nhiên Lăng Thiệu nghĩ đến cái gì, nhưng anh muốn đeo sợi dây chuyền này vào cổ cô, bởi vì rất hợp với cô! Nghĩ thật lâu, anh mới chậm rãi nói: “Vây. Như vậy đi, coi như là anh giao cho em giữ giùm.”

Lô Nguyệt Nguyệt đang suy nghĩ muốn từ chối, nhưng Lăng Thiệu cảm thấy phương pháp này rất tốt, anh quyết định để cho cô giữ cả đời! Anh sẵn sàng trả tiền, bắt lấy tay cô kéo ra; không có cô bé nào, có thể ngăn cản được sự xinh đẹp.

27. Chương 27

Hai người đi thật lâu, Lô Nguyệt Nguyệt dẫn anh về, hai người còn chưa vào cửa nhà, Lô Nguyệt Nguyệt gặp một phu nhân, bà rất cao quý, đã được chăm sóc rất tốt, thoát nhìn rất trẻ tuổi, khi bà nhìn thấy hai người bọn họ tay trong tay, đáy mắt dấy lên một cổ tức giận.

Vì ánh mắt của bà, Lô Nguyệt Nguyệt buông tay Lăng Thiệu ra theo bản năng, mà trên mặt Lăng Thiệu có chút tức giận, bắt lấy tay cô, nắm chặt, sau đó từng bước một mà đi tới vị phu nhân kia, anh lạnh nhạt nói: “Mẹ, sao người lại tới đây?”

Lô Nguyệt Nguyệt sửng sốt trong phút chốc, khuôn mặt kinh hoảng thất sắc, cả người sửng sờ tại chỗ.

“Con trốn thật tốt, để ẹ tìm thật lâu.” Lăng phu nhân nhìn Lô Nguyệt Nguyệt, hết sức kiềm chế để sự không vui không xuất hiện trên mặt, bà ha ha mà cười một tiếng, nói với Lăng Thiệu: “Đây chắc là bạn gái của con, sao không giới thiệu với mẹ một chút?”

Ánh mắt của Lăng Thiệu còn phòng bị, Lăng phu nhân nhìn anh, giả vờ cười ha hả nói: “Con mẹ thích, mẹ sẽ không phản đối.”

Lăng Thiệu không nói gì, Lô Nguyệt Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nụ cười lễ phép mang trên mặt, “Bác gái khỏe chứ, cháu là Lô Nguyệt Nguyệt. Bác gái, bác vào nhà ngồi chút không?”

“Đó là đương nhiên, chúng ta vào xem một chút.” Lăng phu nhân vừa đi vào, vừa cười nói: “Lăng Thiệu, gần đây thần sắc của con nhìn không tệ.”

Lô Nguyệt Nguyệt không biết làm sao để hình dung hai mẹ con này, cảm giác giữa hai người có cảm giác xa cách. Không hề giống cô và mẹ của cô, thân mật như vậy, nhưng cô không nghĩ quá nhiều, rót ly trà đưa cho Lăng phu nhân; Lăng phu nhân vừa uống trà, vừa quan sát quanh mình, đột nhiên nhìn chằm chằm Lô Nguyệt Nguyệt, “Cháu tên là Lô Nguyệt Nguyệt đúng không? Đáng đáp thật đáng yêu, cha mẹ làm nghề gì?”

Lô Nguyệt Nguyệt sửng sốt, không biết mở miệng như thế nào; lập tức, Lăng Thiệu kéo Lô Nguyệt Nguyệt qua ngồi cạnh mình, cười như không cười, “Mẹ, người không nên hỏi nhiều như vậy, con thích là tốt rồi, không phải sao?”

Lăng phu nhân bị lời nói của anh làm nghẹn lời, một câu đều nói không ra, vốn định nổi giận, nhưng bà vẫn chịu đựng như cũ; tiếp theo, bà đứng lên, bắt đầu quan sát gian phòng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người lại hỏi “Ồ chung?”

Lô Nguyệt Nguyệt định lắc đầu, nhưng Lăng phu nhân đi trước một bước thấy được thứ treo trên ban công, nội y của cô, cô ha ha cười một tiếng, đỏ mặt, cũng không ra một câu.

“Mẹ, nếu như không có chuyện gì, người có thể đi.” Lăng Thiệu nắm bả vai Lô Nguyệt Nguyệt, ghì cô vào trong ngực thật chặt, khách khí nói với mẹ của anh xong, Lô Nguyệt Nguyệt định chen miệng, nhưng nhìn thấy nhìn gương mặt tối tăm của Lăng Thiệu, một câu cô đều nói không ra.

Sau khi Lăng phu nhân đi, Lô Nguyệt Nguyệt mới chậm rãi xoay người lại nhìn Lăng Thiệu, sắc mặt anh vẫn không tốt như cũ, cô có chút sợ, lúc đầu muốn xoay người rời đi, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí tiến tới, lắc lắc cánh tay của anh, “Lăng Thiệu.”

“Hả?” Sắc mặt của anh hòa hoãn đi một ít, thở dài một hơi thật sâu, “Nếu như sau này mẹ anh tìm em nói chuyện, bà ta nói gì với em, em đều không cần để ý tới bà ta.”

“Ừm. Thoạt nhìn mẹ anh rất hiền hòa.”

“Hiền hòa bên ngoài, bên trong là sự thâm độc.” Lăng Thiệu thở dài một cái, nhìn Lô Nguyệt Nguyệt một cái, “Nguyệt Nguyệt, em phải nhớ, ở trên thế giới này, không phải mỗi người đều lương thiện giống em, mẹ anh không phải đơn thuần như bề ngoài.”

Lô Nguyệt Nguyệt chỉ đáp một tiếng, cũng không suy nghĩ nhiều, mặc dù từ nhỏ cô nghèo khổ một chút, nhưng cô có một người mẹ hòa ái dễ gần, mẹ cô rất thích cô, rất thương cô, cho nên cô cho là người mẹ trên khắp thiên hạ đều như vậy, thiện lương mà thuần phác.

Tưởng rằng từ đó về sau Lăng phu nhân không xuất hiện nữa, nhưng ba ngày sau, Lô Nguyệt Nguyệt nhìn thấy bà một lần nữa; ngày đó, Lô Nguyệt Nguyệt vừa mới tan lớp, bị chủ nhiệm mời đến phòng làm việc, ông nói có người tìm cô.

Lô Nguyệt Nguyệt có chút thấp thỏm vào phòng làm việc, ngoài ý muốn gặp được mẹ của Lăng Thiệu ở trong phòng làm việc, cô ngớ ngẩn, khẽ khom lưng với bà, “Bác khỏe chứ, bác gái, bác tìm cháu?”

Lăng mẹ hôm nay, so với lần trước cô nhìn thấy, càng cao quý hơn mấy phần, hình như bà mới đi party, trang điểm đậm, mặc một bộ da cỏ, nụ cười của bà rục rịch, ngón tay hoa màu cầm một túi xách tinh xảo, “Tôi có lời muốn nói với cô.”

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc đầu Lô Nguyệt Nguyệt cho là mẹ Lăng sẽ mở miệng nói, chăm sóc Lăng Thiệu thật tốt, nhưng câu nói đầu tiên lại là: “Tôi không muốn cùng cô vòng quanh, mời rời khỏi con tôi.”

Nụ cười của bà suýt nữa làm cho cô ngất, Lô Nguyệt Nguyệt nhìn bà, cơ thể hơi lúc lắc một cái, màu sắc môi cô đã mất hết, hồi lâu chu môi: “Bác gái?”

“Xin gọi tôi là Lăng phu nhân.” Lăng phu nhân cười, sắc mặt mang theo sự lạnh lẽo, “Tôi đã điều tra lai lịch của cô rồi, mẹ của cô là đầu bếp của nhà họ Lăng chúng tôi, phải không?”

“Cho nên tốt nhất cô hãy ghi nhớ thân phận của mình.” Đôi tay xinh đẹp của Lăng phu nhân, lấy ra một tờ chi phiếu từ trong túi xách, đưa tới, “Xét thấy trong khoảng thời gian này, cô chăm sóc Lăng Thiệu rất tốt, tôi sẽ trả cho cô một khoản chi phí.”

“Lăng Thiệu là con của tôi, tôi biết rõ nó có nhiều điểm ưu tú, nó cần người phụ nữ xứng đôi với nó, có thể trợ giúp sự nghiệp của nó, mà người phụ nữ đó, tuyệt đối không phải là cô.”

Lô Nguyệt Nguyệt cảm giác thân thể mình run rẩy đến lợi hại, cô bị lời nói của Lăng phu nhân làm ghen lời, cô nhớ tới lời nói của Lăng Thiệu, về sau nếu như mà mẹ anh tìm em nói chuyện, vô luận nói gì với em, em không cần để ý tới bà.

Còn câu kia, Nguyệt Nguyệt, mày phải nhớ, ở trên thế giới này, không phải mỗi người đều lương thiện giống em, mẹ anh không đơn thuần như bề ngoài.

Lúc đầu Lô Nguyệt Nguyệt còn muốn phản bác, nhưng câu nói tiếp theo của Lăng phu nhân, đem cô đẩy vào vực sâu, “Lấy người có gia cảnh như cô, xứng với Lăng Thiệu sao? Cô chỉ là con gái của một nữ đầu bếp, nếu như cô còn cứng đầu nữa, tôi sẽ đuổi việc mẹ cô.” (3T: cmn taz bao phát a!!! Cái này uy hiếp trắng trợn rồi còn gì???)

Ở trong lòng Lô Nguyệt Nguyệt, công việc của mẹ cũng không đại diện cái gì, đây là lần đầu tiên có người chà đạp mẹ ở trước mặt cô, môi cô run rẩy, trong lòng trừ khổ sở, còn là khổ sở; cô nhớ tới gương mặt già nua của mẹ, đột nhiên có chút nhớ nhung rồi khóc, mẹ của cô thật vất vả lắm mới có một công việc tốt, cô không hy vọng mình làm ảnh hưởng tới bà.

Cô cúi đầu nghĩ thật lâu, chậm rãi mở miệng nói: “Lăng phu nhân, mẹ của cháu không có quan hệ gì trong chuyện này, xin bác không đi quấy rầy bà; về phần bác không muốn cháu gặp con bác, cháu đồng ý.”

“Rất tốt.” Lăng phu nhân cười he he gật đầu một cái, “Lăng thuộc là một đứa bé bạc tình, nó sẽ quên cô rất nhanh, cùng con gái tốt hơn đính hôn, kết hôn; trong lòng tôi có một thí sinh rất tốt, cô ấy là con gái nhà họ Hạ, đáng đẹp, lại có một thân thể tốt, như vậy mới xứng với Lăng Thiệu.”

Lăng phu nhân không thích Lô Nguyệt Nguyệt, lần đầu tiên nhìn thấy cô đã không thích, bởi vì cô, con của bà rời nhà trốn đi; mà hôm nay, Lô Nguyệt Nguyệt ở trước mặt cô, cho nên bà hết sức miêu tả, cuộc sống hạnh phúc của Lăng Thiệu cùng người phụ nữ khác trong tương lai, phụ nữ hiểu rõ tâm lý của phụ nữ, làm tổn thương cô, để cho cô đau đến thương tích đầy mình!

28. Chương 28

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt đi ra từ trong phòng làm việc, chính là một khuôn mặt như vậy, không có một chút biểu cảm, trên mặt trắng bệnh, ánh mắt đờ đẫn vô hồn; cô bây giờ không có biện pháp tưởng tượng, tình cảm giữa cô và Lăng Thiệu cứ như vậy mà kết thúc.

Cô không yêu đủ anh, nhưng cô không dám đi tìm anh, cô sợ mẹ bị Lăng phu nhân đuổi việc, cô sợ mẹ lo lắng sợ hãi; không biết từ lúc nào, trong mắt ẩn chứa nước mắt, cứ như vậy mà rơi xuống đất, cô đi về phía trước thật lâu, thật lâu, rốt cuộc tìm được một nơi an tĩnh, cúi đầu mà bắt đầu khóc rống lên.

Không biết khóc bao lâu, một giọng nam dễ nghe vang lên ở trên đầu cô, còn dẫn theo chút nụ cười, “Nguyệt Nguyệt, em làm sao vậy? Chẳng lẽ thi không tốt sao?”

Lô Nguyệt Nguyệt nghe thấy giọng nói của Ngô Lạc Lâm, hết sức cần môi để inh không khóc, nhưng nước mắt cứ rơi xuống, từng giọt lớn rơi xuống đất; ngược lại Ngô Lạc Lâm rất yêu thương bộ dáng này của cô, trong ký ức của anh, cô chưa từng khóc như vậy, không khỏi vươn tay ra, vỗ nhẹ bả vai của cô, “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, đã xảy ra chuyện gì?”

“Học trưởng, em.....em không có.” Cô nói đến một nửa, nói không thốt nên lời, trong lòng của cô thật sự rất khổ sở nha! Tâm tình lúc này của cô rất trầm thấp, định vùi mặt mình trong đầu gối, thân thể lay động gay gắt.

Ngô Lạc Lâm vỗ nhẹ bả vai của cô, đem cô ôm vào trong ngực của mình, như dự dỗ đứa bé, dịu dàng cười với cô, “Sẽ qua thôi, trước kia em cũng thi thất bại, sau đó không phải thi 100% sao?”

“Học trưởng, trong lòng em thật khó chịu.Em thật sự vô cùng vui. Rất thích anh ấy. Nhưng chúng em không thể ở chung một chỗ. Em phải quên anh ấy, nếu không, nếu không mẹ em sẽ đau lòng.” Lô Nguyệt Nguyệt khóc không thành tiếng, lời nói đứt quãng, Ngô Lạc Lâm cũng không nghe rõ, chỉ muốn đợi lát nữa hỏi cô, lúc này anh chỉ an ủi cô: “Đừng khóc, đừng khóc, chuyện gì cũng đã qua.”

Vừa lúc đó, đột nhiên Ngô Lạc Lâm nghe được một tiếng quát: “Buông cô ấy ra!”

Ngô Lạc Lâm ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một người đàn ông rất tuấn tú, đang đứng ở trước mặt của anh, giống hệt người đàn ông đứng bên cạnh Nguyệt Nguyệt ngày đó, lúc này, trên mặt của anh mang theo nồng nặc tức giận còn có mỗi một, anh từng bước từng bước đi tới, trợn mắt nhìn Ngô Lạc Lâm, “Mời buông cô ấy ra.”

Ngô Lạc Lâm cũng không Lô Nguyệt Nguyệt buông ra, ôm cô càng chặt hơn, trực giác anh nghĩ, có lẽ Nguyệt Nguyệt đau lòng vì người đàn ông này, anh nhẹ nhàng vỗ lưng Nguyệt Nguyệt, “Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc.”

Lô Nguyệt Nguyệt khóc hồn nhiên đến không biết gì, căn bản cũng không biết Lăng Thiệu tới lúc nào, mà Lăng Thiệu đứng ở trước mặt cô, lập tức sắc mặt thay đổi, mới vừa rồi được biết mẹ anh đến tìm cô, anh sợ cô sẽ khó chịu, hôm nay tốt hơn, cô chạy tới khóc trong ngực người đàn ông khác, coi anh không tồn tại đúng không?

Ánh mắt của anh chán nản, nhớ tới Ngô Lạc Lâm hả hê phần chân ở trên sân bóng, xoay người rời đi; tiếng khóc Lô Nguyệt Nguyệt ngưng lại, chợt nghe được giọng nói của Lăng Thiệu, lúc ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Lăng Thiệu đưa lưng về phía cô rồi đi, cô không hề nghĩ ngợi, thoát khỏi lồng ngực Ngô Lạc Lâm, chạy lên; nhưng khi cô đứng cách một bước ở sau lưng anh, lại cứng rắn dừng lại, há miệng, không còn gì để nói.

Vừa lúc đó Lăng Thiệu xoay người lại, anh nhìn cô, trong mắt hình như có sự vui mừng, Lô Nguyệt Nguyệt vẫn không mở miệng nói chuyện, Lăng Thiệu nói: “Nguyệt Nguyệt, em nói cho anh biết, em không có quan hệ với hắn.”

“Thật ra thì.” Ngón tay cô nắm thật chặt, trong lòng nghĩ đến gương mặt của mẹ, giọng nói nhẹ một chút, “Thật xin lỗi.”

“Nguyệt Nguyệt, những gì mẹ anh nói, em có thể không cần để ý.” Lăng Thiệu vội vàng nói.

“Thật xin lỗi.”

“Lô nguyệt tháng, mời em chú ý tới cảm xúc của anh.” Lăng Thiệu tức giận âm âm gia tăng, anh không thích cô như vậy, ngồi khóc một mình, cũng không nguyện ý nói cho anh biết.

“Thật ra thì em phát hiện, học trưởng cũng rất tốt.” Lô Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng nói một câu, vừa lúc bị Ngô Lạc Lâm sau lưng nghe được, anh thích Lô Nguyệt Nguyệt nhiều năm, trước kia vẫn cho là cô tuổi còn nhỏ, không dám thổ lộ với cô, hôm nay nghe được những lời này của Lô Nguyệt Nguyệt, nhất thời kích động, từ phía sau ôm cô, “Nguyệt Nguyệt, không nghĩ tới em cũng yêu thích anh!”

“Cái này.” Nguyệt Nguyệt trong phút chốc liên tưởng, mà sắc mặt của Lăng Thiệu trắng không còn chút máu trong nháy mắt, anh cúi đầu nặng nề ho khan, tay phải nắm chặt thành quyền, chống đỡ ở trên môi, thân thể cũng ức chế không nổi mà run rẩy; anh dùng lực cầm tay Lô Nguyệt Nguyệt, như muốn bẻ gãy tay cô, “Lô Nguyệt Nguyệt, anh cho em một cơ hội cuối cùng! Thử nói lại những lời em vừa nói xem.”

“Thật xin lỗi, em nghĩ có lẽ chúng ta.”

Lăng Thiệu căn bản không muốn nghe, xoay người rời khỏi, Lô Nguyệt Nguyệt thoát khỏi lồng ngực Ngô Lạc Lâm, chạy về phía trước mấy bước, bắt cánh tay anh lại, Lăng Thiệu hất ra, “Đừng đụng vào tôi!”

Lô Nguyệt Nguyệt đứng tại chỗ, không có phát ra âm thanh gì, nước mắt một giọt tiếp một giọt rơi xuống, tại sao là bộ dáng như vậy, tại sao hai người bọn họ sẽ biến thành như vậy? Nếu như không có kết quả, tại sao có bắt đầu?

Cô không muốn đối mặt với sự thực tàn nhẫn như vậy, thì ra cuộc sống thực tế không phải chuyện cổ tích, cũng không phải chỉ có tình yêu, hai người có thể đi chung với nhau; cô bận tâm về mẹ của cô, cũng bận tâm mẹ của anh, lại còn phải bận tâm giai cấp chênh lệch giữa hai gia đình. Có phải là cô không xứng với anh?

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt xoay người, phát hiện Ngô Lạc Lâm còn đứng tại chỗ, cô lắc đầu liên tục với anh, “Học trưởng, em. Xin anh không nên hiểu lầm, em không có.”

“Nguyệt Nguyệt, anh vẫn coi em là cô gái nhỏ, vẫn cho là em vẫn chưa tới tuổi nói yêu thương, hiện tại, là anh tỏ tình chậm sao?” Ngô Lạc Lâm nhân cơ hội thổ lộ ý nghĩ của mình, hỏi anh học trung học, cũng rất thích cô rồi, chỉ là về sau, không gặp Lô Nguyệt Nguyệt nữa, anh mới buông tha phần cảm tình này, hôm nay anh nhìn thấy cô, trong lòng rất vui vẻ, lòng nghĩ nhất đoạn ái tình này lần nữa.

Lần này Lô Nguyệt Nguyệt có chút luống cuống, vội vàng lắc đầu nói: “Học trưởng, anh.”

“Nguyệt Nguyệt, về sau để cho anh chăm sóc em, được không?”

Nguyệt Nguyệt quay đầu bỏ chạy, trong lòng cô chỉ có Lăng Thiệu, không muốn những người khác đi vào, ai cũng không thể. Ngô Lạc Lâm chán nản mất hồn, thật sâu thở dài một cái.

29. Chương 29

Lô Nguyệt Nguyệt mất ngủ rất nhiều ngày, gương mặt cũng trũng xuống, người cũng gầy đi trông thấy, cô không muốn ẹ thấy mình như vậy, nên không đi tới nhà họ Lăng nữa, dĩ nhiên, cô không còn mặt mũi vào nhà họ Lăng.

Lô Nguyệt Nguyệt xảy ra chuyện gì, Tô Tô có thể đoán được một chút, nhưng không phải là hoàn toàn hiểu, nhưng mà, khi cô hỏi Lô Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt cái gì cũng không nói, chỉ khóc.

Tô Tô bị cô làm cho có chút nổi nóng, nắm cổ của cô lay động nói: “Nguyệt Nguyệt, cậu đừng chà đạp mình nữa, không ăn cơm cũng không ngủ, dù người làm bằng sắt cũng không chịu nổi! Đi, tớ dẫn cậu đi tìm Lăng Thiệu.”

“Tớ không đi.” Lô Nguyệt Nguyệt ôm cột ở mép giường, “Tớ không còn quan hệ gì với anh ấy.
Tớ.....tớ đã mất anh ấy rồi.”

Tô Tô nói không động Lô Nguyệt Nguyệt, trong lòng cũng khó chịu, Nguyệt Nguyệt luôn vui vẻ, sung sướng giống như con chim nhỏ, nhưng hôm nay như vậy, thật sự là làm cô đau lòng không dứt.

Bộ dáng như vậy qua một tuần lễ, Lô Nguyệt Nguyệt nói chuyện điện thoại với mẹ, cô muốn biết mẹ có khỏe không; mà trên thực tế, nhà họ Lăng không có chuyện gì xảy ra, mẹ sống rất tốt, cái gì cũng không biết, Nguyệt Nguyệt cũng yên lòng, như vậy là tốt rồi, ít nhất sự hy sinh của cô là đáng giá.

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt định cúp điện thoại, lại nghe được lời tự nhủ của mẹ: “Chỉ là, gần đây Đại Thiệu Gia ngã bệnh, không ăn cơm, cũng không biết là có phải mình làm ăn không ngon hay không.”

“Ừm. Mẹ, người làm cơm là ăn ngon nhất! Người. Người phải giữ gìn thân thể.” Lô Nguyệt Nguyệt cúp điện thoại, phát hiện trong lòng bàn tay của mình đều là mồ hôi, cô thở thật sâu, nhớ tới lời cuối cùng của mẹ, trong lòng bắt đầu khó chịu.

Không nên có bộ dáng này, không nên có bộ dáng này. Anh là người bạc tình, sẽ quên mình rất mau, sau đó tìm người con gái kết hôn rồi sống chết mới đúng. Lăng phu nhân không phải đã nói rồi sao, chị Hạ Dung Dung mới xứng đôi anh ấy?

Nhưng cô đã đánh giá cao về mình, nghe được tin tức của anh, Lô Nguyệt Nguyệt bắt đầu đứng ngồi không yên, hình ảnh luôn lặp lại trong đầu cô, đều là mặt mũi tái nhợt của anh.

Lúc Tô Tô trở lại, nhìn thấy Lô Nguyệt Nguyệt đang ngây ngốc, không khỏi tức giận, “Tại sao lại là dáng vẻ nửa chết nửa sống? Nguyệt Nguyệt, bộ dạng cậu như thế này là làm cho ai nhìn? Bây giờ Lăng Thiệu không có ở đây, cái gì anh ta cũng không nhìn thấy! Nguyệt Nguyệt.”

Tô Tô còn muốn nói nhiều, thì thấy đến Lô Nguyệt Nguyệt đứng lên, vội vã chạy ra bên ngoài, trong đầu lúc này cô chỉ có một ý nghĩ, cô muốn gặp Lăng Thiệu, cô không muốn anh gặp chuyện không may!

Nhưng cô vừa đến cửa nhà họ Lăng, thì do dự! Lỡ cô gặp được Lăng phu nhân thì phải làm thế nào?

Vừa lúc đó, cô nhìn thấy Lăng phu nhân kéo một cô gái xinh đẹp đi ra, cô ấy cao quý ưu nhã, mặc quần áo diêm lệ, đi giày cao gót từ từ lắc lắc, cô đứng từ xa, không dám đến gần, trong lòng bắt đầu nghĩ, cô ấy tên gì? Là Hạ Dung Dung sao?

Cô nhìn cô gái kia một cái, vừa liếc nhìn mình, chính mình cả đời đều không thể biến thành người chói mắt như cô ấy sao?

Lô Nguyệt Nguyệt nhìn thấy hai người bọn họ ngồi lên một chiếc xe con đi, mới yên lòng vào cửa nhà họ Lăng, nhưng cô còn chưa đi vào, thì nghe bảo vệ đang gọi cô: “Lô Nguyệt Nguyệt, phu nhân phân phó.”

“Tôi.....tôi có đồ đưa ẹ của tôi.” Trên trán Lô Nguyệt Nguyệt ra chút mồ hôi, bởi vì khăn trương cùng quần bách, sắc mặt của cô đỏ một chút.

“Tôi sẽ chuyển cho cô!”

“Không, cảm ơn, tôi có mấy lời muốn nói với mẹ tôi.” Lô nguyệt tháng nói dối, trong lòng bắt đầu gấp .

“Xin cô đi theo tôi.” Tính tình bảo vệ dễ chịu nên dẫn cô đi theo một đường mòn, Lô Nguyệt Nguyệt không cam tâm tình không nguyện theo sát ở phía sau anh ta, đang định len lén chạy mất, thì nghe được lời nói lạnh nhạt của bảo vệ: “Xin Lô tiểu thư đừng làm khó tôi.”

Lô Nguyệt Nguyệt nghĩ nên làm thế nào mới tốt, thì thấy một người đàn ông xuất hiện trước mặt bọn họ, Lô Nguyệt Nguyệt đã gặp qua vài lần người đàn ông này, ông là quản gia nhà họ Lăng, ông cười mỉ mỉ nói: “Lô tiểu thư tới, là tới gặp mẹ của cô sao?”

Lô Nguyệt Nguyệt nhìn ông mà gật đầu một cái, người đàn ông kia lại nói: “Lô tiểu thư, mời cô đi theo tôi!” (3T: Há há, tới rồi, tới rồi, “thiên thần” tình yêu, mau dẫn LNN đi gặp LT đi)

Lô Nguyệt Nguyệt chần chờ một chút, theo bản năng liếc nhìn bảo vệ, thì nghe được quản gia nói với bảo vệ: “Thế nào, không yên lòng với tôi?”

Bảo vệ không dám nói thêm gì, xoay người rời đi. Quản gia tiếp tục đưa cô đi, tới một đường mòn có ngã rẽ, đột nhiên thay đổi phương hướng, Lô Nguyệt Nguyệt đang muốn mở miệng hỏi, thì nghe thấy ông nhỏ giọng nói: “Gần đây thiếu gia bệnh nặng, mà phu nhân nghiêm cấm bất luận kẻ nào đến gần thiếu gia, hiện tại cô đi dọc theo con đường này, cuối đường, chính là phòng của thiếu gia, những người khác đã bị tôi kêu đi rồi.”

“Ừm. Tôi tới gặp mẹ tôi.” Lô Nguyệt Nguyệt lấy cớ.

Bên môi quản gia mang theo một chút nụ cười, “Lô tiểu thư, thiếu gia rất quan tâm cô, cô phải đi gặp cậu ấy một lần đi, cậu ấy hiện tại rất suy yếu.”

Quản gia còn muốn nói thêm, nhưng Lô Nguyệt Nguyệt đã chạy đi theo hướng ông chỉ, trên mặt quản gia lộ ra một tia an ủi, “Thiếu gia, có lẽ như vậy sẽ làm cậu vui vẻ một chút.”

Lô Nguyệt Nguyệt chạy đến trước phòng, đứng trước cửa mà hít một hơi thật sâu, cô không gặp người bên trong đã lâu, hôm nay cách một bức tường, anh đang bên trong, cô ở bên ngoài, cảm giác này lại phong phú đến thế.

30. Chương 30

Lúc đầu cô chỉ muốn đợi ngoài cửa xem anh, nhưng nghe được tiếng ho khan đứt quãng từ bên trong truyền đến, lòng rối rắm, cô liếc mắt nhìn xuyên qua cửa sổ, có lẽ anh đã ngủ, mắt nhắm thật chặt.

Lô Nguyệt Nguyệt từ từ đi tới, cố gắng không phát ra tiếng động, cô đứng lại bên giường anh, cúi đầu, nhìn gương mặt tái nhợt của anh, kim lòng không được cúi đầu hôn môi của anh; lúc cô muốn rời khỏi, một đôi tay đặt tại trên ót cô, sau đó bá đạo hôn, hung hung, anh dùng lực hôn cô.

Mặt Lô Nguyệt Nguyệt kinh ngạc, chống lại anh bằng vẻ mặt hơi sợ hãi, lòng cũng mềm nhũn. Anh mắt của anh nhắm thật chặt, lông mi khẽ run, đầu lưỡi anh dịu dàng, mút nước bọt ở trong miệng cô, lúc cô cho là, mình sẽ hít thở không thông như vậy mà chết, anh từ từ buông cô ra, mắt cũng mở ra.

Thân thể Lô nguyệt Nguyệt còn duy trì tư thế khom lưng, cô thở hổn hển, nhìn anh, nhưng trên mặt Lăng Thiệu xuất hiện sự tức giận, ngay sau đó lạnh lùng “Hừ” một tiếng, quay lưng đi, không để ý tới cô nữa; lúc đầu Lô Nguyệt Nguyệt chỉ muốn đến xem anh một cái, nhưng lúc này không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Anh không muốn gặp lại em.” Giọng nói Lăng Thiệu lạnh lùng như nổ tung bên tai của cô, Lô Nguyệt Nguyệt tạm thời có chút không biết làm sao, nhưng Lăng Thiệu nói tiếp: “Nhưng, vừa thấy được em, anh sẽ không kìm hãm được.”

“Lô Nguyệt Nguyệt, em là người phụ nữ tàn nhẫn, em đã thay lòng, tại sao còn tới tìm anh?” Giọng nói Lăng Thiệu buồn buồn.

“Không phải vậy!” Lô Nguyệt Nguyệt có chút khổ sở hô một tiếng, cô thay lòng với anh? Cô lộ ra vẻ mặt sắp khóc, “Lăng Thiệu, em.”

“Nếu như không phải, tại sao lâu như vậy không tới gặp anh?”

“Anh.....Anh không nên hỏi em.” Lô Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất uất ức, nhưng có mấy lời, cô phải chôn ở trong lòng.

“Vậy anh chỉ hỏi em một vấn đề, em yêu anh không?” Lăng Thiệu xoay người lại nhìn cô, vẻ mặt nặng nề.

Lô Nguyệt Nguyệt muốn gật đầu, lại lắc đầu, lúc này, cô nghĩ tới mẹ của cô, cô có thể buông tha rất nhiều thứ, nhưng không có cách nào buông tha mẹ của mình, ở trong chuyện này, cô là một người mâu thuẫn, lúc đầu cô muốn xoay người rời đi, nhưng thấy Lăng Thiệu cố hết sức ngồi dậy, cô vội vã đưa tay đỡ anh.

Vào lúc này, đột nhiên Lăng Thiệu cầm tay của cô, rõ ràng là anh bệnh rất nghiêm trọng, thân thể cũng rất suy yếu, nhưng bắt được tay của cô, vẫn dùng sức, dùng sức đến nỗi ngay cả đốt ngón tay cũng trắng bệch.

“Lăng Thiệu, sẽ có người con gái tốt hơn em, xứng với anh hơn em! Em. Em chỉ là con gái của nữ đầu bếp.”Lô Nguyệt Nguyệt tránh không được, không thể làm gì khác hơn là nói thật.

“Cho nên?” Giọng điệu của anh chợt hạ xuống.

“Cho nên. Anh thả em đi đi!” Lô Nguyệt Nguyệt suýt chút nữa thì khóc lên, run lấy lấy nói ra câu ăn ở hai lòng này. (3T: Là lời nói không giống như suy nghĩ, mong muốn)

“Em nằm mơ đi!” Anh tức giận cắn răng nghiêng lợi.

“Lăng Thiệu, em không thể ích kỷ như vậy! Anh ở cùng với em, mẹ anh sẽ đau lòng, mà có lẽ mẹ em sẽ đau lòng hơn!”Lô Nguyệt Nguyệt không dám nghĩ đến hậu quả, sợ đến mức phải nhắm mắt lại, nước mắt rơi cuộc chảy xuống, trong lòng của cô rất khổ sở! Nếu như lần này cô rời đi, bọn họ về sau sẽ không gặp mặt?

“Chính là vì những nguyên nhân này, cho nên em tính buông tha anh sao?” Trên mặt Lăng Thiệu mang theo một loại cuồng nộ (phần nộ điên cuồng), đột nhiên anh dùng sức, đè cô xuống giường, cả người cũng đè lên, mặt đối mặt, “Lô Nguyệt Nguyệt, em thích hành hạ anh như vậy sao? Hành hạ anh như thế, chơi rất vui đúng không?”

“Lăng, Lăng Thiệu, anh đừng như vậy.” Lô Nguyệt Nguyệt cũng không biết nên làm sao mới phải, trong lòng của cô, Lăng Thiệu rất suy yếu, hướng chi, lúc này sắc mặt của anh, so với trước kia, tái nhợt hơn rất nhiều, cô sợ mình không cẩn thận mà đẩy ngã anh xuống giường.

Lăng Thiệu chưa làm cho cô có nhiều cổ kị như vậy, anh sắp nổi điên, anh thích người con gái này, cô lại dễ dàng đẩy anh cho người khác, vì lý do như vậy, mà đem anh tặng cho người khác! Anh không có biện pháp tiếp nhận sự thật này.

Anh cúi đầu hôn cô, nặng nề hôn cô, “Nguyệt Nguyệt, nói em yêu anh, nói em sẽ không rời khỏi anh.” Anh hàm hồ nỉ non một câu, Lô Nguyệt Nguyệt không nói gì, động tác của anh càng thêm can đảm, hình như là muốn thổ lộ sự bất mãn.

Em yêu anh, em sẽ không rời khỏi anh! Trong lòng Lô Nguyệt Nguyệt nói, nhưng cô không dám nói ra khỏi miệng, cô sợ một khi mình nói ra, sẽ không có cách nào quay đầu lại.

Lăng Thiệu vẫn quyết không tha mà hôn cô, tay bắt đầu cởi dây lưng trên quần bò của cô, Lô Nguyệt Nguyệt có chút sợ, cầm lấy tay anh, “Đừng! Lăng Thiệu..... Không cần. Không cần cái bộ dáng này.”

Lăng Thiệu như không nghe được lời của cô, “Em không ở lại, anh có biện pháp để cho em ở lại! Anh muốn em không đi nơi nào được!” Trong mắt của anh mang theo sự từ chối, Lô Nguyệt Nguyệt bắt đầu giãy giụa, nhưng vô dụng, cô chưa bao giờ biết, sức lực của Lăng Thiệu có thể lớn như vậy!

Lăng Thiệu đã điên rồi! Vì yêu mà điên rồi. Anh không thèm nghe câu trả lời của cô, anh đang trong tuyệt vọng, cái gì cũng không nghe được, cho nên anh cũng muốn kéo cô, kéo cô vào trong sự tuyệt vọng của mình.

Anh cởi quần cô ra, ném sang một bên, hạ thân trên thân thể của cô bị phơi bày, vuốt ve chỗ kín của cô, đôi tay cách áo, xoa bộ ngực mềm mại; Lô Nguyệt Nguyệt khóc thút thít, không dám đánh anh, không dám ngăn cản anh, đôi tay nắm thật chặt drap trải giường, chịu đựng nỗi sợ hãi của mình.

“Lăng Thiệu, anh không cần như vậy. Em rất sợ.”

“Anh cũng rất sợ, anh sợ hãi hơn em rất nhiều!” Lăng Thiệu nhanh chóng cởi quần dài của mình, đột nhiên đem thân thể của mình đè một cái, để tình cảm rần rần sâu vào trong cơ thể cô.

Khúc dạo đầu chưa đủ, cơ thể chưa ướt đẫm hoàn toàn, Lô Nguyệt Nguyệt đau đến khóc ra thành tiếng, cũng nhịn không được nữa, dùng đôi tay đánh bả vai Lăng Thiệu, “Tại sao anh ép em? Không phải là em không yêu anh, là sự thật ép buộc không cho em yêu anh! Ô ô. Lăng Thiệu, anh thật đáng ghét, thật đáng ghét! Em không để ý tới anh nữa.”

Dù sao Lô Nguyệt Nguyệt chỉ là một đứa bé, lúc này đau đớn khó nhin, như đứa bé kêu khóc, lúc đầu Lăng Thiệu mềm lòng, muốn lui ra ngoài thương tiếc cô; nhưng nghe được điều làm anh lo sợ, thân thể chìm nửa phần, đem lấy chính mình vào địa phương nhỏ hẹp của cô.

Thật ra thì anh cũng khó chịu, nhưng anh muốn cô đau cùng anh! Anh dùng lực đâm chọc vào trong cơ thể cô, cũng không suy đoán cảm thụ của cô, trong mơ mơ màng màng làm nhanh như đến đỉnh điểm, đồng thời, thể lực của anh cũng đã đạt tới cực hạn, anh nằm ở trên người của cô, cả người muốn hôn mê, “Nguyệt Nguyệt, chúng ta cùng nhau xuống Địa ngục đi.”(3T: *cầm đá* đọc đoạn này muốn ném đá LT >.

31. Chương 31

Lăng Thiệu chưa từng vận động nhiều như vậy, toàn thân đều là mồ hôi, mồ hôi chảy xuống, rơi vào trên mặt của cô; Lăng Thiệu không ngừng muốn cô, hình như là muốn chứng minh cái gì, anh một lần rồi một lần nặng nề húc vào, nặng nề húc vào địa phương nhạy cảm của cô.

Bởi vianh cuồng loạn, Lô Nguyệt Nguyệt rơi vào dục vọng, hai chân quắn thật chặt ở trên người của anh, cô nghĩ, cô điên rồi, hư hỏng rồi! Cùng với anh điên khùng. Vừa mới bắt đầu cô vẫn còn lo lắng cho thân thể của anh, nhưng về sau, cái gì cô cũng không nhớ, như vậy, cứ như vậy đi. Anh yêu cô, cô cũng yêu anh, thật tốt.

Hồi lâu, hai người cũng mệt mỏi, nhưng không tách ra được, Lăng Thiệu nằm ở bên cạnh cô, lau mồ hôi cho cô, tay vẫn còn vỗ về chơi đùa ở trên người của cô, nhẹ xoa, khuôn mặt ấy nẩy, “Nguyệt Nguyệt, làm đau em sao?”

Lô Nguyệt Nguyệt không nói lời nào, chỉ rúc vào trong ngực của anh, lại lo lắng thân thể của Lăng Thiệu, “Anh có mệt không? Mệt thì ngủ đi!”

“Không mệt.” Lăng Thiệu nói, thật ra thì, anh sợ khi mình ngủ, cô sẽ chạy, biến mất, không thấy.

Mất thấy sắc trời đen xuống, Lô Nguyệt Nguyệt có chút sốt ruột, cô cần phải trở về, nếu còn không đi, Lăng phu nhân sẽ trở!

Nhưng hình như có chuyện trùng hợp như vậy, cô còn không kịp bò dậy từ trong ngực Lăng Thiệu, đã có người mở cửa ra, mà người mở cửa không phải ai khác, chính là Lăng phu nhân, theo sau lưng bà, còn có cô gái mà cô vừa nhìn thấy. (3T: Há há....taz biết ngay mà, bắt gian tại giường a!!!)

Lúc này, Lô Nguyệt Nguyệt thật muốn chết, trong đầu của cô hiện ra rất nhiều hình ảnh, cả người run rẩy đứng lên; về sau, cô nên làm gì? Mẹ của cô nên làm gì?

Hình như Lăng Thiệu cũng không đoán được tình huống này, kéo chắn qua, ôm Lô Nguyệt Nguyệt vào ngực, bên môi mang theo ý cười, chậm rãi nói: “Không gõ cửa đã vào, là một việc rất không có lễ phép.”(3T: Quá bình tĩnh, hảo suất)

Lăng phu nhân cùng Hạ Dung Dung ngăn ra, cũng tự động lui ra ngoài, Lô Nguyệt Nguyệt đợi Lăng phu nhân cùng Hạ Dung Dung ra ngoài, vội mặc quần áo, nhưng tay run, thậm chí một bộ quần áo mặc không tốt; Lăng Thiệu thấy cô như vậy, cảm thấy không đúng lắm, vì vậy cầm lấy quần áo của cô, mặc giúp cô từng cái từng cái, sau khi mặc tử tế mới phát hiện, trong vành mắt của cô có nước mắt, còn có sợ hãi, kinh hoàng.

Lăng Thiệu ôm cô, vuốt cổ của cô, “Nguyệt Nguyệt, không cần phải sợ, có anh ở đây thì em sợ cái gì?”

“Làm thế nào. Làm thế nào bây giờ?” Lô Nguyệt Nguyệt chưa từng nghĩ tới, trong đời cô sẽ xảy ra chuyện như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, tay chân cô luống cuống, cô phải nói với mẹ như thế nào? Mẹ sẽ thất vọng, làm thế nào?

Lô Nguyệt Nguyệt ước lúc này trên đất có thể xuất hiện một cái hố, để cho cô chui vào, cô nghĩ, cô không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa!

Lăng Thiệu an ủi cô, “Nguyệt Nguyệt, không cần phải sợ, ngoan. Không cần phải sợ.”

Lô Nguyệt Nguyệt không nói tiếng nào, cả người đờ đẫn, hai tay của cô đang run rẩy như cũ, run rất lợi hại, Lăng thuộc tiếp cận mặt cô, hôn khéo môi cô, “Ngày mai chúng ta đi kết hôn, chúng ta đi đăng ký, đừng sợ, ngoan.”

Lô Nguyệt Nguyệt không biết, đã có một buổi tối với anh, cô chỉ biết, lúc mình phục hồi tinh thần, Lăng Thiệu đã mang cô ra cửa; lúc này cô mới tỉnh táo lại, đang nâng mặt của anh, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, “Lăng Thiệu, mẹ em.....Mẹ em.”

“Hừ. Không cần lo lắng, quản gia sẽ xử lý tốt, em đừng lo lắng.” Lăng Thiệu đột nhiên có chút hồi hận, là anh quá gấp, để cho cô bị kinh sợ; anh ôm chặt cô, chỉ hy vọng qua đêm nay, cái gì cũng tốt.

Lăng Thiệu không có ý định khiến bất luận kẻ nào tìm được, anh mang Lô Nguyệt Nguyệt ở lại một nhà quán trọ gần đó, dịu dàng an ủi cô, cho đến khi cô ngủ mất, thu xếp ổn thỏa, mới gọi điện thoại cho quản gia.

32. Chương 32

Sáng ngày thứ hai, hình như tâm tình của Lô Nguyệt Nguyệt đã ổn định một chút, nhưng trên mặt không có huyết sắc.

Lăng Thiệu lấy lược ra chải tóc cho cô, đem một bộ áo mới, thay cho cô, dịu dàng nói: “Nguyệt Nguyệt, đi, chúng ta đi kết hôn.”

Lô Nguyệt Nguyệt kinh ngạc nhìn anh, “Lăng Thiệu, em không thể, em không thể.”

“Em lo lắng cái gì? Em chỉ cần nói cho anh biết, em có yêu anh không, là được rồi, cái khác để anh lo.” Lăng Thiệu hỏi cô.

Lô Nguyệt Nguyệt kiên định gật đầu một cái, ngay sau đó lại nói: “Nhưng còn về cảm nhận của mẹ em, nếu như bà biết con gái của bà.”

“Em hãy nghe anh nói, Lô Nguyệt Nguyệt, cùng người yêu làm chuyện kia, là thiên kinh địa nghĩa (bình thường), có biết không? Không cần lo lắng gánh nặng lớn như vậy.” Lăng Thiệu đem khăn lông sạch sẽ lau mặt cho cô, thấy Lô Nguyệt Nguyệt còn đang lo lắng, trực tiếp dán miệng vào, hôn cô đến chóng mặt, để cho cô quên cảm giác khẩn trương lúc này.

Hình như đăng ký kết hôn, chỉ là chuyện trong nháy mắt, quản gia đem tất cả thủ tục xử lý trước đó, đợi Lăng Thiệu cùng Lô Nguyệt Nguyệt đến, ký tên là được; sau khi Lô Nguyệt Nguyệt ký tên xong, vừa cúi đầu lại phát hiện, trên tay của mình có một chiếc nhẫn.

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn, chiếc nhẫn giản dị mà tao nhã, phía trên còn khắc một thiên sứ nho nhỏ, cẩn thận nghĩ lại, lần đầu tiên Lăng Thiệu đưa vật có thiên sứ cho cô mà cô không nhận là một dây chuyền thiên sứ, giống nhau như đúc!

Cô còn đang suy nghĩ thì Lăng Thiệu lấy dây chuyền thiên sứ ra đeo vào trên cổ của cô, nhỏ giọng nói: “Nguyệt Nguyệt, em là thiên sứ của anh! Lần này, em sẽ không từ chối anh phải không?”

Ừm. Vậy cũng không cần đồ trang sức có thiên sứ nha? Lô Nguyệt Nguyệt sững sờ nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, có chút không dám tin, mình đã trở thành vợ của anh dễ dàng như vậy, “Lăng Thiệu, đây là sự thực sao?”

“Dĩ nhiên.” Tinh thần hôm nay của Lăng Thiệu rất tốt, trên mặt là sự vui sướng, anh nhìn Lô Nguyệt Nguyệt, nụ cười bên môi càng nở càng sâu, có thể thấy trên mặt Lô Nguyệt Nguyệt vẫn là vẻ mặt mất hứng như cũ, làm anh không khỏi nhéo gương mặt của cô, “Làm sao vậy?”

“Lăng Thiệu, mẹ em.” Lô Nguyệt Nguyệt vẫn lo lắng.

“Em xem, đó là ai?” Theo chỉ thị của Lăng Thiệu, Lô Nguyệt Nguyệt vừa ngẩng đầu lên thì thấy được mẹ cô đứng cách đó không xa, hôm nay bà hơi ăn diện một chút, đứng ở xa mỉm cười với cô.

Lần này Lô Nguyệt Nguyệt đành phải chạy tới chỗ bà, “Mẹ? Làm sao người. Làm sao người biết mà tới?”

“Hôm nay là ngày vui của con, mẹ có thể không tới được sao?” Trên mặt mẹ Lô hình như có chút bất mãn.

“Mẹ, thật xin lỗi!”

“Nguyệt Nguyệt, mẹ quả thật rất không đồng ý với cuộc hôn nhân giữa con cùng Lăng thiếu gia.” Hình như mẹ vẫn còn có chút không thể nào tiếp thu được sự thật này, nhưng câu nói tiếp theo của bà làm Nguyệt Nguyệt cảm thấy an tâm rất nhiều, “Mẹ chỉ có một đứa con gái là con, dĩ nhiên là hi vọng con hạnh phúc, chỉ là. con đường tương lai của con không dễ đi !”

“Mẹ, thật xin lỗi! Đã khiến người lo lắng.”

“Mẹ không có gì, sao con không nói sớm với mẹ? Nói sớm một chút, mẹ sẽ bỏ công việc này! Bởi vì mẹ mà con phải chịu uất ức.”

“Mẹ!” Lô Nguyệt Nguyệt khẽ kêu một tiếng, trong mắt có nước mắt.

“Hôm nay Lăng thiếu gia đã giới thiệu ẹ một việc làm mới, tiền lương cao hơn nhà họ Lăng một chút! Cũng không khổ cực, con không cần lo lắng ẹ, chỉ cần con tốt đẹp, mẹ rất thỏa mãn.” Mẹ cô nói xong, rồi nói với Lô Nguyệt Nguyệt: “Từ nhỏ con đã không có ba, mẹ lại đi làm, rất ít lo lắng cho con..... cứ như vậy mà con trưởng thành; kết hôn, mẹ sẽ bỏ không được, nhưng sau khi kết hôn phải ngoan! Thân thể Lăng thiếu gia không được tốt, con đừng chọc giận cậu ta.”

“Con biết rồi, mẹ.”

Mẹ Lô nói cho cô một số chuyện người làm vợ người nên chú ý, tiếp đó, dắt tay Lô Nguyệt Nguyệt đến bên cạnh Lăng Thiệu, lấy thân phận người trên mà nói với anh rất nhiều việc, Lăng Thiệu gật đầu, ghi nhớ từng cái một.

Cuối cùng, anh nghiêm túc nói: “Mẹ, cảm ơn người đã nuôi lớn một người con gái tốt như vậy, cảm ơn người có thể đem cô ấy giao cho con.”

Lúc đầu Lô Nguyệt Nguyệt còn muốn ở cùng mẹ, nhưng mẹ bảo hôm nay là ngày cưới của hai người, không thể sai sót, cô đành phải đi theo Lăng Thiệu, dọc đường đi vẫn cảm thấy có chút đần độn, hình như tất cả đều không chân thật.

Lăng Thiệu tiền trăm hậu tấu (làm trước nói sau), đưa vợ mới cưới về nhà, trở lại nhà họ Lăng, anh đưa Lô Nguyệt Nguyệt tới trước mặt mẹ Lăng, “Mẹ, con đã kết hôn với Nguyệt Nguyệt, về sau nếu như người đồng ý, cô ấy có thể gọi người một tiếng mẹ .”

“Con!” Lăng phu nhân giận đến một câu cũng không nói được, nhưng Lăng Thiệu cố tình kích thích bà, “Nếu như người không muốn thấy chúng con, người có thể về nước Mỹ sớm hơn dự định.”

“Lăng Thiệu, trong mắt con rồi cuộc còn có người mẹ này hay không? Chuyện lớn như vậy mà không cùng mẹ bàn bạc?” Mặt Lăng phu nhân xám như tro tàn, không ngờ Lăng Thiệu sẽ lấy biện pháp này đối phó bà, bà lại nói: “Thiệu, mẹ chỉ hi vọng là con vui vẻ, nếu con chỉ vì kích thích mẹ, đem hôn nhân làm thành trò đùa, không khỏi.”

Lô Nguyệt Nguyệt ngẩn ra, đôi tay lạnh lẽo, Lăng Thiệu nắm tay Lô Nguyệt Nguyệt thật chặt, bờ môi từ từ nở nụ cười nhạt, “Con không như người, cũng không đem hôn nhân làm trò đùa! Nguyệt Nguyệt là người trong lòng con, cho nên đời này con sẽ yêu cô ấy, không xa không rời.”

Lô Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng có dòng nước ấm chảy qua, chưa từng có một khoảng khắc chân thật như vậy, cô nắm chặt tay Lăng Thiệu, đời này cô cũng sẽ yêu anh, không xa không rời.

Hình như Lăng Thiệu không chuẩn bị kết thúc lời nói của mình như vậy, vẫn lạnh nhạt nhìn mẹ Lăng như cũ, “Kể từ khi người bức chết ba, trong mắt của con đã không còn người mẹ này rồi, sau này người đi nước Mỹ, con chỉ muốn, từ đó về sau, con sẽ không can thiệp vào cuộc sống của người, người cũng không được can thiệp cuộc sống của con! Nhưng lần này, người thật sự là quá mức! Nguyệt Nguyệt là cô gái con đã cho

rằng, đời này con sẽ không rời khỏi cô, hi vọng người không can thiệp vào quyết định của con, hôm nay con cùng cô ấy kết hôn, đưa cô ấy trở lại, không phải tới xin ý kiến của người, mà chỉ cho người biết, Lô Nguyệt Nguyệt chính là vợ của Lăng Thiệu con!”

Ánh mắt của Lăng phu nhân đỏ lên, Lăng Thiệu cho tới bây giờ cũng không nói với bà nhiều như vậy, đột nhiên anh nói nhiều như vậy, nhưng mỗi câu lời nói như một thanh lợi kiếm sắc bén, thẳng tắp đâm vào trong lòng của bà, bà không chịu nổi, “Lăng Thiệu, làm sao con có thể nói như vậy với mẹ? Mẹ.” Bà ghen ngào, câu nói kế tiếp nói không rõ ràng lắm, Lô Nguyệt Nguyệt không nhìn nổi, nhẹ nhàng đẩy Lăng Thiệu một cái, ý bảo Lăng Thiệu đi khuyên mẹ của anh, nhưng một chút ý tứ muốn an ủi, anh cũng không có, mặt lạnh rời đi.

Lô Nguyệt Nguyệt không nhìn nổi, đưa khăn giấy cho Lăng phu nhân, vô luận Lăng phu nhân làm cái gì, luôn là vì Lăng Thiệu, anh không thể đối xử với bà như thế.

Lăng phu nhân nhận lấy khăn giấy lau nước mắt trên mặt, “Lăng Thiệu, thì ra con hận mẹ.”

Thần thái cao ngạo trên mặt lập tức biến mất, cho tới nay, người để cho bà kiêu ngạo chỉ có đứa con trai này, anh thông minh tài giỏi, mặc dù thân thể không được tốt, nhưng có thể quản lý Lăng thị, nhưng hôm nay bà mới biết, đứa con trai mà bà vẫn lấy làm kiêu ngạo, đã không coi bà là mẹ! Bà sai lầm rồi, bà đã sớm phát hiện mình sai lầm rồi, nhưng bà không có biện pháp quay đầu lại!

“Thiệu, không phải là mẹ đùa giỡn với hôn nhân, chỉ là mẹ cùng ba con không hợp. Mẹ.” Lăng phu nhân cũng không nói nữa, có lẽ có một ngày, anh có thể hiểu lời mình cũng không chừng.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, lần này bà thật sự là quá mức, bà cố gắng làm Lăng Thiệu hạnh phúc, cũng không nên lấy nguyện vọng của mình mình áp đặt lên người anh.

33. Chương 33

Sáng sớm hôm sau, Lăng phu nhân để một quà tặng mới kết hôn, lên đường đi đến nước Mĩ; bà nghĩ, thật ra thì bà luôn không biết, bà thích anh không thích, bà không thích, nhưng anh lại cứ thích.

Nhưng qua hai ngày, Hạ Dung Dung tới nhà họ Lăng tìm đến Lăng phu nhân, cô cho tới bây giờ không phải là người phụ nữ dễ dàng buông tha, người đàn ông mình nhìn trúng, lại cùng người phụ nữ khác nằm trên một cái giường! Cô không chịu nổi. Nốt mình ở nhà mấy ngày, nhưng mà không nghĩ ra biện pháp gì nên không ra ngoài.

Lăng Thiệu, là người đàn ông đầu tiên không thèm để ý đến cô, nhìn cũng không nhìn cô một cái, lại có thể lộ ra vẻ mặt cứng chùi đối với người phụ nữ khác như vậy!

Ban đầu cô chuẩn bị tới bàn bạc cách đối phó cùng Lăng phu nhân, Lăng phu nhân là một người phụ nữ hiểu lý lẽ, cô nhất định không cho phép Lăng Thiệu cùng loại phụ nữ đề tiện đó ở cùng nhau, nhưng đợi khi cô đến nhà Lăng mới phát hiện, Lăng phu nhân đã ra khỏi nước, mặc kệ chuyện của cô.

Dĩ nhiên, cái này chưa tính, đợi đến khi cô biết Lăng Thiệu đã bí mật kết hôn với Lô Nguyệt Nguyệt, cả người liền sụp đổ. Lúc đầu, cô vẫn còn đắc chí, tính toán, sớm muộn gì thì Lăng Thiệu vẫn là của cô, chỉ cần cô nghĩ biện pháp đem Lô Nguyệt Nguyệt gì đó xử lý xong, tất cả sẽ như cô mong muốn.

Nhưng hôm nay, một chút hi vọng cô đều không có. Trong lòng Lăng Thiệu hoàn toàn không có cô, một chút cũng không có, nhưng Hạ Dung Dung cô sẽ không buông tha như vậy! Cô là một người chủ nghĩa hoàn mỹ, cho dù hôm nay người đàn ông cô thích đã cưới một người phụ nữ khác, cô cũng không từ bỏ!

Lô Nguyệt Nguyệt bị Lăng Thiệu thúc ép, nghĩ để kết hôn mấy ngày, hôm nay, cô đã ra khỏi bóng ma làm cô sợ hãi, vì Lăng phu nhân ra nước ngoài, cô tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Người gặp chuyện tốt thì tinh thần thoải mái, sắc mặt Lăng Thiệu những ngày qua rất tốt, không hề bệnh như trước, hình như là từ ngày đó trở đi, anh nếm được sự khoái lạc, những ngày qua luôn thưởng thức món ăn đầy hương vị này. (3T: Suy nghĩ sâu xa 1 chút là hiểu đc đoạn này a *đỏ mặt*)

“A, Lăng Thiệu, chúng ta không thể như vậy.” Sắc mặt Lô Nguyệt Nguyệt đỏ hồng, không nhin được nữa mà gào thét, “Chúng ta nên ra ngoài dạo. Đi ra ngoài vận động, vận động, phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời mới có lợi với anh.”

Trong tay Lăng Thiệu đang cầm một cây mát xa, trên mặt có nụ cười đùa giỡn nhàn nhạt, “Đó. Vận động, phơi nắng? Tốt.” Nói xong, anh đứng dậy mở cửa sổ ra, khiến ánh nắng mặt trời từ ngoài tràn vào, “Em xem, hài lòng không?”

“A.” Lô Nguyệt Nguyệt có chút muốn khóc, Lăng Thiệu sao lại ghê gớm như vậy!

Lăng Thiệu tiếp tục trêu đùa cô, trêu chọc cô đến tình dục dâng cao, “Bạn của em rất phúc hậu, lại cho chúng ta quà tặng tân hôn như vậy.” Anh đem gậy mát xa đang chấn động ong ong, đề lên hoa hạc đỏ tươi, vừa mới đụng vào, Lô Nguyệt Nguyệt lập tức đến cao trào, cô khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, kịch liệt thở hổn hển, “Em không nhanh được. Lăng Thiệu, anh không cần chơi đùa em nữa.” (3T: Tô Tô, hảo dạng a!!!!)

Nhưng Lăng Thiệu không ngừng lại, trên mặt mang một nụ cười, đem quà Tô Tô tặng, dùng thử trên người Lô Nguyệt Nguyệt, anh lại kéo bên cạnh ra một bộ nội y màu đen sexy, anh lắc đầu một cái, “Đồ thuần thực như vậy, nhất định không thích hợp với Nguyệt Nguyệt.”

Lô Nguyệt Nguyệt thở một hơi, trong lòng bắt đầu mắng Tô Tô, con nhỏ khôn kiếp này, lại đưa nhiều đồ cho cô vậy, đều là đồ để hành hạ cô!

“Chỉ là. Anh rất muốn xem một chút, bộ dáng Nguyệt Nguyệt thuần thực ra sao.” Lăng Thiệu cười xấu xa, đem mấy miếng vải rách thả trước mặt Lô Nguyệt Nguyệt, dùng vẻ kiêu ngạo liếc nhìn cô, “Nguyệt Nguyệt, thay y phục nhanh lên, cho anh nhìn một chút.”

“Em....Em không cần.” Lô Nguyệt Nguyệt không chút do dự mà lắc đầu.

Lăng Thiệu nhú mày một cái, cảm thấy gì đó bên cạnh, theo dịch thể, liếm hạ thể của cô, “Không cần phải không? Tại sao không cần?”

“A.” Lúc đầu Lô Nguyệt Nguyệt khẽ uốn cong thân thể, nhưng Lăng Thiệu có ý xấu mà đem trứng nhảy (khiêu dẫn) vào miệng hoa huyết, trứng nhảy chấn động khác thường đến lợi hại, ma sát miệng hoa huyết của cô, thân thể nhạy cảm, chấn động làm thân thể cô tê dại một mảnh, cả thân thể mềm nhũn trên giường, chỉ có thể đạp chân loạn xạ, ra vẻ mình giờ phút này cảm giác. (3T: Đừng hỏi taz trứng nhảy là j, ai nhảy zô hổ này thì phải cóa chút “sắc” trg ng‘ a)

“Không cần nói, hôm nay em sẽ rất thê thảm đó, Nguyệt Nguyệt.” Lăng Thiệu cười vui sướng, đưa một ngón tay vào miệng của cô mà trêu chọc, bắt chước động tác nào đó, ngón tay lướt động trong miệng cô một nông một sâu.

Lô Nguyệt Nguyệt đành phải gật đầu một cái, từ từ mặc nội y màu đen sexy, áo hầu như là trong suốt, nụ hoa vểnh lên, như ẩn như hiện, hết sức mê người; hạ thân là một cái quần chữ đinh (chữ T), phía trước mở ra một khe hở, chỉ cần đem chân mở ra một chút xíu, chỗ kín hoàn toàn bị lộ ra ngoài!

Ngược lại Lăng Thiệu rất thích dáng vẻ mê người lúc này của Lô Nguyệt Nguyệt, anh trêu đùa cô, không biết anh học lời nói làm người ta xấu hổ từ nơi nào, nói không ngừng ở bên tai cô, Lô Nguyệt Nguyệt bị trêu đùa đến muốn khóc.

Lăng Thiệu vẫn tà ác cười, bắt tay của cô, đi trêu chọc hoa huyết chảy ra chất lỏng giàn giụa của cô, Lô Nguyệt Nguyệt không lưu loát nên không biết nên để tay vào đâu, càng cảm thấy xấu hổ, ngón tay rõ ràng cũng sờ nhẹ đến cánh hoa, cũng không dám động.

Hai tay Lăng Thiệu nắm bầu ngực của cô, dùng sức vuốt ve, trong miệng không ngừng phun ra lời nói đùa giỡn, “Nguyệt Nguyệt, gần đây bọn nó có lớn lên không?”

“A. Mới, mới không có!” Lời nói kích thích của anh, làm cho thân thể cô chảy ra nhiều chất lỏng hơn, cô đỏ mặt phần bác, cũng không ngừng ngâm nga, mà Lăng Thiệu lấy phân thân xâm nhập vào giữa hai chân cô, dùng phần hông đụng vào thân thể của cô.

Động tác của anh không tính là nhanh, Lô Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy thoải mái, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, cô nhắm mắt lại hưởng thụ, thân thể run rẩy, đôi tay ôm lấy thân thể của anh thật chặt, móng tay như muốn đâm vào da thịt anh.

Không đủ. Không đủ. Môi cô run rẩy, không biết nên nói những gì.

“Làm sao vậy, Nguyệt Nguyệt?” Lăng Thiệu cảm nhận được Lô Nguyệt Nguyệt đang run rẩy, bộ dạng ngấm ngấm chịu đựng, tay dao động sau lưng cô, từ từ đi xuống, mở rộng hai chân cô, “Nói, em muốn cái gì?”

Lô Nguyệt Nguyệt không dám nhìn anh, đầu chuyển sang một bên, cắn môi, bị anh đùa bỡn, cả người nhảy cảm, cô cảm thấy rất trống rỗng, rất muốn thứ gì đó tới an ủi mình.

Lăng Thiệu đưa đầu ngón tay từ từ, chạm nhẹ hoa huyết đang đóng mở, miệng huyết không ngừng chảy xuống hoa dịch trong suốt, “Nguyệt Nguyệt, nói em muốn, hả?”

Anh nhìn dáng vẻ say mê của cô lúc này, tim cũng đập nhanh, ngón tay anh ở cửa huyết của cô vỗ về chơi đùa, cái tay còn lại bấm vào hoa châu đỏ tươi mà vuốt ve; thân thể cô lúc này quá nhạy cảm, anh không muốn làm cho cô lập tức đến cao trào, anh thích đùa giỡn cô, thích vẽ thỏa mãn trên mặt cô.

Lô Nguyệt Nguyệt không chịu nổi, tiếng rên rỉ đứt quãng từ trong miệng chạy ra ngoài: “Lăng Thiệu, Lăng Thiệu.” Cô không nhận được, thật là muốn.

“Nói, em làm sao vậy?”

“Em nghĩ em muốn anh.” Lô Nguyệt Nguyệt bật thốt lên, lúc nói ra những lời này, lại có chút xấu hổ, nhắm mắt lại, cắn chặt môi, giống như cô làm vậy có thể thu hồi lại những lời kia.

Lúc Lô Nguyệt Nguyệt trên giường, đều tương đối ngưng ngừng, Lăng Thiệu thầm nghĩ, như vậy cũng không tốt!

Động tác của anh càng ngày càng chậm, “Em muốn anh làm cái gì? Vậy. Như vậy sao?” Động tác của anh càng ngày càng chậm, Lô Nguyệt Nguyệt không thoải mái mà ưỡn ẹo thân thể, khóc lóc cầu lóc: “Không...không nên như vậy. Dùng sức, dùng sức trên đùa em.”

Lô Nguyệt Nguyệt nói ra những lời này thì không biết là mắc cỡ hay bởi vì nguyên nhân khác, nước mắt rơi, Lăng Thiệu tách hai chân của cô ra, đỡ lấy phân thân thẳng cứng của mình, hướng về phía miệng hoa huyết, thẳng tắp đi vào, anh cúi người xuống, hôn nước mắt của cô, “Nguyệt Nguyệt ngoan, Nguyệt Nguyệt lớn tiếng nói ra đi.”

Động tác Lăng Thiệu càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng, Lô Nguyệt Nguyệt chỉ có cảm giác mình suýt nữa bị đánh bay, cô chưa từng nghĩ tới, anh sẽ như vậy. Dừng mãi, toàn thân mềm nhũn, lập tức đến cực điểm.

Lăng Thiệu thích vui mình ở trong thân thể của cô, anh ôm lấy hai chân của cô, một lần rồi một lần mà đi vào cơ thể cô, Nguyệt Nguyệt của anh là một bảo bối, để cho anh cảm thấy rất thoải mái.

“Lăng Thiệu. A. Trước kia, anh. . . .anh. giả vờ bệnh phải không?” Lô Nguyệt Nguyệt nói không rõ ràng lắm, nhưng vẫn đem nghi vấn trong lòng nói ra, tại sao Lăng Thiệu có thể lợi hại như vậy? Có lẽ đã qua hai giờ rồi, cô không chịu nổi nữa, nhưng anh không ngừng nghỉ.

“Bởi vì quá yêu em, cho nên không nhận được mà vẫn yêu em.” Mặt Lăng Thiệu có một nụ cười thỏa mãn, lại đem chính mình vui sâu vào cơ thể cô một lần nữa.

Những ngày này, Lăng Thiệu đều nghĩ biện pháp trên đùa cô mỗi ngày, anh lần đầu có kinh nghiệm tình dục, đối với cách trên đùa khéo léo; Tô Tô đưa đồ tốt cho anh rất nhiều, khi anh không có việc làm sẽ cầm những đồ dùng tình thú đi trên chọc Nguyệt Nguyệt, mỗi lần Nguyệt Nguyệt đều bị anh trên chọc phải thở gấp liên tiếp.

“Lăng Thiệu, anh còn như vậy, em sẽ không làm thức ăn cho anh!” Lô Nguyệt Nguyệt có chút tức giận mà la hét, Lăng Thiệu gần đây rất tốt, luôn bắt nạt cô như vậy!

“Không được!” Lăng Thiệu cau mày hừ một tiếng, “Nguyệt Nguyệt làm đồ ăn ngon nhất! Hơn nữa. . . .” Anh nở nụ cười, “Gần đây Nguyệt Nguyệt chăm sóc anh tốt như vậy, anh cũng nên có qua có lại chứ?”

“Hả. . . .”

“Nguyệt Nguyệt chăm sóc anh mệt mỏi như vậy, anh nên làm cho Nguyệt Nguyệt thả lỏng một chút?” Đầu ngón tay Lăng thuộc không biết bơi thứ gì, đột nhiên tìm kiếm chỗ kín của cô.

“Anh nói bậy! Bộ dáng này đâu phải để cho em thả lỏng?” Lô Nguyệt Nguyệt bắt mãn chu miệng, gần đây anh đều muốn cô mỗi ngày, muốn cô, mỗi lần anh như vậy, cô đều bị tê liệt trên giường thật lâu!

“Em nói là, như vậy không thoải mái?” Đầu ngón tay Lăng thuộc lại len lén bơi một ít gì đó, hướng tới chỗ kín của cô, vẻ mặt có chút bất mãn.

“Dĩ nhiên là không thoải mái!” Lô Nguyệt Nguyệt còn chưa nói hết, trái lại làm Lăng Thiệu không vừa ý, hừ lạnh một tiếng, đem người cô lật qua, lấy tay vỗ cặp mông mềm mại lại trắng như tuyết, “Trứng thối! Lừa gạt! Trong lòng rõ ràng không phải nghĩ như vậy.”

“Đừng! Thật là đau!”

“Là ai nói Lăng Thiệu, thật thoải mái, Lăng Thiệu, đừng có ngừng, Lăng Thiệu, dùng sức trêu đùa em?”

Lô Nguyệt Nguyệt bị xem thường, lập tức cứng họng, còn chưa chờ cô nói, Lăng Thiệu đã sờ soạng cặp mông trắng như tuyết của cô một cái, “Được rồi, anh không trêu đùa em nữa, cũng không muốn để ý đến em.” Nói xong, buông Lô Nguyệt Nguyệt ra, xoay người sang chỗ khác không nhìn cô nữa, hình như tức giận rồi! (3T: Trẻ con ghê!!!)

Lô Nguyệt Nguyệt dùng chăn che thân thể mình lại, buồn bực ở trong gối, chưa nghĩ kỹ mình nên làm như thế nào để anh vui lòng, đột nhiên cảm thấy, hạ thể của mình như có lửa bắt đầu cháy rừng rực, ngứa đến khó nhịn; toàn thân run rẩy, quay đầu nhìn Lăng Thiệu, lại thấy anh đang cười he he nhìn cô. (3T: *đập bàn*cười lớn* taz biết mà, LNN bị bỏ thuốc ời)

“Anh đã làm cái gì?” Lô Nguyệt Nguyệt bực chán thở, cảm giận nhìn anh, một lát sau, từng đợt thoải mái tăng vọt, vọt tới thân thể của cô.

Cô kéo tay anh, “Lăng Thiệu, tha cho em đi. Tha em.” Cô thật sự không có cách nào đem Lăng Thiệu trước mắt, đem gắn liền với Lăng Thiệu suy yếu trước kia! Hôm nay anh thật xấu xa, luôn bắt nạt cô!

Lô Nguyệt Nguyệt có chút thở hổn hển nói: “Thật sự là em không nên chăm sóc anh tốt như vậy!”

Ngược lại Lăng Thiệu rất vui vẻ, mỉm cười vuốt mặt của cô, quan sát hai gò má đỏ hồng của cô, “Anh ăn nhiều mỗi ngày, hơn nữa em còn vận động với anh, anh phát hiện gần đây anh có thể chạy rất xa, hơn nữa không có chút nào cổ hết sức! Bảo bối, làm phiền em rồi.”

Đúng vậy, làm phiền cô, cho nên thân thể anh mới tốt như vậy, nếu muốn luyện tập cho thân thể tốt hơn, dùng cô thật tốt!

Lăng Thiệu lôi kéo cô, hôn lên trán cô, “Nguyệt Nguyệt, anh thích bộ dạng hư hỏng của em, anh cảm thấy rất đẹp.”

“Ừm.” Lô Nguyệt Nguyệt vui mình ở trong ngực của anh, cảm thấy rất ấm áp, nhưng ấm áp không bao lâu, phát hiện thân thể của mình không chịu nổi; giọng nói của cô có chút nức nở, hỏi lần thứ nhất: “Lăng Thiệu, rốt cuộc là anh bỏ gì vào người em.”

“Thế nào? Khó chịu?” Lăng Thiệu cười rất không thuần khiết, trong lòng âm thầm nghĩ, lúc nào thì hỏi bạn của Nguyệt Nguyệt, để cho cô ta cung cấp một ít đạo cụ, cô ta đưa quà tặng tân hôn, anh rất thích!

Anh ôm cô vào trong ngực, êm ái vuốt, “Nếu như còn muốn, thì tự mình đến, hả?”

Lô Nguyệt Nguyệt bắt đầu giả bộ đà điểu, nhưng hai tay của anh không nổi loạn ở trên người cô, cô bị bỏ thuốc đến phát hỏa, làm cô ngứa ngáy khó nhịn, suýt nữa là cô không nhịn được, cũng không chịu nổi, cô ô rên rĩ, muốn Lăng Thiệu chú ý đến mình; nhưng Lăng Thiệu không có bất kỳ động tác gì, một tay chống đầu của mình, một tay hạ xuống thân thể cô, không ngừng vỗ về chơi đùa, Lô Nguyệt Nguyệt bị anh trêu chọc phải ngậm nga ra tiếng, lý trí suýt nữa muốn hỏng mất.

Không biết có phải Lăng Thiệu nhịn đã lâu, luôn có thể nhịn lâu như vậy. Về sau, Lô Nguyệt Nguyệt không có cách nào chịu đựng, cô cắn răng, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát lớn mật một lần!

Cô vắt chân trên người của anh, để hoa huyết ướt át của mình, nhắm ngay lửa nóng của anh mà từ từ ngồi xuống, cho đến khi hạ thể hai người gắn liền thật chặt, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Thiệu rất thích như vậy, cả người kích động, nhưng sau khi Lô Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, lại không biết nên làm cái gì, đôi mắt ướt át nhìn chằm chằm Lăng Thiệu; nhưng Lăng Thiệu không nhìn cô, chỉ đưa đôi tay ra, xoa bầu ngực của cô, “Không chịu nổi? Vậy thì chính mình tới!”

Lô Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng giật giật, tiếng rên rĩ tinh tế của Lăng Thiệu cho Lô Nguyệt Nguyệt khích lệ cực lớn, động tác của cô nhanh hơn một chút, chỉ dựa vào bản năng, lắc lắc lên xuống trái phải, mắt Lăng Thiệu hơi khép lại, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Thật ra thì, người đàn ông mình thích, chính là thuốc kích thích tốt nhất, lúc này cô cười thích trên thân đàn ông, mỗi phản ứng của anh, đều cho cô động lực lớn! Cô tăng nhanh động tác, nắm tình yêu trong tay, chỗ kín có nước không ngừng chảy ra, mà dù sao thể lực không đủ, cô sẽ không chịu nổi rất nhanh.

Mà ngay lúc này, Lăng Thiệu hưng hăng đắm vào hạ thân cô, hạ xuống, hạ xuống, đắm vào địa phương mềm mại nhất, mới đầu Lô Nguyệt Nguyệt còn lo lắng cho anh, nhưng anh lại một cái so với một cái còn lợi hại hơn, toàn thân cô co quắp, bản thân bất lực.

34. Chương 34

Sau khi Lô Nguyệt Nguyệt tỉnh ngủ, kiên trì muốn đi học, Lăng Thiệu cởi quần áo của cô, trong mắt mang theo chút đáng thương, “Không thể ở lại với anh sao?”

Gương mặt Lô Nguyệt Nguyệt xoay qua chỗ khác, cô không muốn thấy vẻ mặt như vậy của anh! Mỗi lần đều bị ánh mắt này của anh lừa gạt, “Không được! Em đã xin nghỉ nhiều ngày như vậy, nếu xin phép nữa, em sẽ không theo kịp tiến độ của người khác.”

Lăng Thiệu ôm cô từ phía sau, “Nguyệt Nguyệt của chúng ta thông minh như vậy, làm sao sẽ không theo kịp tiến độ người khác?” Lăng Thiệu cố gắng muốn nói gì đó, nhưng lần này Lô Nguyệt Nguyệt không dám tiếp tục ở lại!

Lúc đầu cô tưởng Lăng Thiệu chỉ là cừ non yếu ớt, nhưng thật ra thì, anh là một con sói, nếu tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ bị anh ăn đến không còn một mảnh vụn! Không đúng. Cô đã bị anh ăn đến không còn một mảnh vụn rồi, cô đã ở trong bụng anh rồi! Nghĩ như thế, Lô Nguyệt Nguyệt trốn thoát thật nhanh, nhanh chóng lui lại một góc.

Lúc đầu Lăng Thiệu không có tính toán miễn cưỡng cô, mặc dù không bỏ được, nhưng việc học cũng quan trọng, anh đi từ từ về phía cô, vỗ vỗ đầu của cô, nghiêm túc cài cúc áo cho cô, cài được một nút, cười khanh khách nói: “Này, em đi đi học đi! Buổi tối anh chờ em về.”

“Ừm.” Lô Nguyệt Nguyệt thấy được hai chữ mập mờ trong mắt Lăng Thiệu, cô đành phải quay đầu đi, chạy vội tới trường học.

“Thiếu gia, gần đây tâm tình người rất tốt.” Quản gia đưa mắt nhìn Lô Nguyệt Nguyệt ra khỏi cửa, bưng một chén canh bổ tủy, đưa cho Lăng Thiệu, “Thiếu gia, người uống chút canh đi! Tôi sợ người chịu đựng không nổi, khụ.” Quản gia nói một câu lại cảm thấy xấu hổ, cúi đầu ho nhẹ một tiếng.

Lăng Thiệu ngẩng đầu lên mà tròn mắt nhìn sang, “Chẳng lẽ tôi còn cần thứ này?”

“Ách, không cần sao?” Quần gia nói thầm một câu, đàn ông chính là không thể chịu được mình bị người ta nói mình không được!

Lăng Thiệu thấy quần gia một bộ dạng muốn nói mà thôi, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, “Muốn uống thì ông uống đi! Nghe không?”

“Đúng, đúng.” Quần gia nịnh bợ mà gật đầu, vẫn không nỡ bỏ canh bỏ xuống, chén canh bỏ này là ông tốn rất nhiều tâm huyết mà nấu thành, tại sao thiếu gia có thể ghét bỏ như thế?

Lô Nguyệt Nguyệt cùng Lăng Thiệu kết hôn coi như là bí mật kết hôn, cả trường học trừ Tô Tô, hầu như không một người nào biết, tất cả mọi người đều cho là Nguyệt Nguyệt bệnh mà xin nghỉ, nhưng hôm nay thấy cô, cả khuôn mặt cô đều mềm mại, không khỏi sinh ra một cỗ mê muội, “Nguyệt Nguyệt? Không phải là cậu nghỉ do bệnh sao, tại sao thần sắc của cậu thoát nhìn rất tốt?”

Lô Nguyệt Nguyệt há miệng, “Ha ha” cười hai tiếng, không biết trả lời như thế nào, trên danh nghĩa cô xin nghỉ do bệnh, nhưng trên thực tế. Cô không có ngã bệnh, chỉ có thể nói cô bị “Hành hạ” mấy lần! Nghĩ tới đó, mặt của cô đột nhiên đỏ lên.

Tô Tô ngược lại cười rất vui vẻ, đợi đến khi Lô Nguyệt Nguyệt cùng các bạn học chào hỏi xong, mới kéo cô qua một bên, cười mị mị hỏi “Nguyệt Nguyệt, quà của tớ tặng các cậu, thích không?”

Tô Tô không đề cập tới cũng may, nhắc tới cái này, Lô Nguyệt Nguyệt có cảm giác muốn nổi điên! Cô cảm giận nhìn chằm chằm Tô Tô, suýt nữa đi tới đánh cô một trận! Còn không phải vì cô (Tô Tô), nếu như không phải là bởi vì cô (TT), cô (LNN) đến nỗi. đến nỗi bị Lăng Thiệu hành hạ như vậy sao?

Tô Tô bị Lô Nguyệt Nguyệt trừng mắt mà cười vô vị mấy tiếng, vươn tay ra ngắt mặt của cô, “Ai nha, Tiểu Nguyệt Nguyệt nhà chúng ta, trở nên xinh đẹp như vậy khi nào hả?”

Lô Nguyệt Nguyệt hừ một tiếng, tiếp tục nhìn cô (TT) chằm chằm, Tô Tô cười với cô (LNN), cười bỉ ổi, “Tiểu Nguyệt Nguyệt. Không cần xấu hổ, cậu nói xem, dùng loại nào thì tốt nhất? Lần sau tớ sẽ đưa chút quà tặng cho em nhé! Cái cây mát xa nhỏ còn hợp không? Thuốc kích thích đó, còn cần mạnh thêm một chút không? Còn có cái đó.”

“Cậu vô sỉ!” Trong miệng Lô Nguyệt Nguyệt “A a a” chạy theo cô (TT), “Tớ cần chết cậu!”

Tô Tô chạy một lát mà không kịp thở, vội vàng xoay người lại, “Cậu còn đuổi theo tớ nữa.....tớ sẽ cho em rắc thuốc kích thích cao nhất!”

“Ừm!” Thân thể Nguyệt Nguyệt trong phút chốc dừng lại, bùm mặt chạy đi.

Đang lúc Lô Nguyệt Nguyệt trải qua những ngày hạnh phúc này thì trên diễn đàn trường học, hình của Lô Nguyệt Nguyệt cùng Lăng gia thiếu gia bị tung ra; báo tuyên truyền tràn đầy, mà đồng thời Lô Nguyệt Nguyệt bị dội lên những danh từ khó nghe, như hồ ly tinh, dục nữ. (3T: Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ cũng biết ai làm, hai chữ thôi : Đê tiện!!!!)

Lô Nguyệt Nguyệt có vẻ chập chạp, vừa mới bắt đầu bị người ta chỉ chỗ, cũng không rõ là nguyên nhân gì, sau đó Tô Tô không nhận được mà nói cho cô biết; khi cô thấy báo viết, chỉ cảm thấy trong đầu có cái gì đó ở nổ tung ra, đột nhiên, cái gì cô cũng không biết, giống như cảm giác bị người ta bắt gian tại trận.

Ở bên trong báo viết, có một người biết chuyện bày tỏ, mẹ của Lô Nguyệt Nguyệt làm đầu bếp ở nhà họ Lăng, vì leo lên vị trí thiếu phu nhân mà Lô Nguyệt Nguyệt không có liêm sỉ cởi hết quần áo, bò lên giường thiếu gia nhà họ Lăng, thân thể Lăng thiếu gia không được tốt, hôm nay bị “Dục nữ” Lô Nguyệt Nguyệt bóc lột đến không xuống giường được!

Loại tin tức có tính tàn phá này, Lô Nguyệt Nguyệt hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận, thân thể cô run rẩy, nước mắt ào ào rơi xuống, cả người ngồi xồm trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Nguyệt Nguyệt!” Tô Tô bị dọa sợ, không để ý đám người kia đang gây gỗ trên diễn đàn, vội cúi đầu an ủi Lô Nguyệt Nguyệt, nhưng vô luận cô an ủi như thế nào, đều không có tác dụng.

Vừa lúc đó, đột nhiên cô nhớ tới một người, có thể trấn an Nguyệt Nguyệt! Cô vội gọi điện thoại; sau khi Lăng Thiệu biết được tin tức này, không nói hai lời, vội chạy tới đại học S.

Lúc anh tới, sắc mặt Lô Nguyệt Nguyệt trắng như tờ giấy, anh ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi: "Nguyệt Nguyệt ngoan. Đừng khóc, không có chuyện gì!"

Lô Nguyệt Nguyệt bầu vú cổ của anh, "Thật sự là em không như thế phải không? Em chỉ muốn ở cùng người trong lòng." Cô khóc đến thân thể run lên, lòng Lăng Thiệu trong phút chốc mềm đến rồi tỉnh rồi mù, hình như Nguyệt Nguyệt rất ít nói với anh, cô thích anh !

Anh nhẹ vỗ về đầu của nàng, giọng nhỏ an ủi: "Nguyệt Nguyệt của anh là tốt nhất, không phải người như họ nói."

Thật vất vả, rốt cuộc Lăng Thiệu đã trấn an được Lô Nguyệt Nguyệt, anh ôm cô đang ngủ vào ngực, vừa liếc nhìn nội dung trên diễn đàn, sắc mặt hơi biến đổi, môi mím thật chặt, ai dám làm ra dư luận công kích không thật này, anh tuyệt đối có biện pháp đả kích trở về!

Sau khi Lăng Thiệu đưa Lô Nguyệt Nguyệt về nhà, vào thư phòng, một lúc sau mới ra khỏi cửa phòng, vừa mới mở cửa, lại gặp quản gia đứng trước mặt của anh, trong tay còn bưng một chén canh bổ, "Thiếu gia."

Lăng Thiệu hung hăng trừng mắt liếc ông một cái, "Ai muốn uống cái này?"

"Thiếu.....thiếu gia. công việc hôm nay của người rất cực khổ, đợi lát nữa, có thể.Uống một chút không?"

"Bắt đầu từ hôm nay, từ chối hợp tác với nhà họ Hạ, về sau không được cho Hạ Dung Dung vào nhà họ Lăng, còn có." Lăng Thiệu từ tốn nói mấy câu nói, quản gia im re, canh bổ trong chén suýt nữa là đổ xuống đất, "Thiếu gia, không phải chứ? Trước kia người không ác như vậy." (3T: Taz thấy còn nhân từ chán)

"Ai bắt nạt Nguyệt Nguyệt của tôi, tôi sẽ bắt nạt người đó lại." Lăng Thiệu hừ lạnh một tiếng, lúc đầu anh không phải là người nhân từ, dám động đến Nguyệt Nguyệt của anh, đó là chán sống!

35. Chương 35

Bây giờ Lô Nguyệt Nguyệt không đi học, cả ngày ở trong phòng, vẻ mặt ngơ ngác, Lăng Thiệu không ngừng tìm cách trêu chọc cô vui vẻ, suy nghĩ kỹ một lát, anh lôi cô đến phòng bếp đi, "Trong ngày thường, đều là Nguyệt Nguyệt đáng yêu làm cho anh ăn, hôm nay, anh nấu cho Nguyệt Nguyệt ăn, có được không?" Dứt lời, không đợi Lô Nguyệt Nguyệt trả lời, Lăng Thiệu vén tay áo lên, chuẩn bị vì cô mà xuống bếp.

Nhưng Lăng Thiệu là Đại Thiếu Gia sống an nhàn sung sướng từ nhỏ đến lớn, làm sao làm việc này? Hôm nay vì để Lô Nguyệt Nguyệt vui vẻ, cái gì cũng chịu làm!

Mặc dù tay chân anh vụng về, nhưng trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, bình thường anh rất thích dáng vẻ Lô Nguyệt Nguyệt làm món ăn cho anh ăn, hôm nay anh có thể vì cô mà xuống bếp, cô sẽ vui mừng chứ? Anh tay vội chân loạn mà mò mẫm chuẩn bị, chớp mắt, một mùi khét bay ra rồi.

Lúc đầu Lô Nguyệt Nguyệt đang ngồi yên ở một bên nhìn anh, thấy cảnh tượng này, vội chạy tới tắt lửa, đẩy anh qua một bên, tức giận nói: "Để em, Đại Thiếu Gia!"

Lăng Thiệu ôm chặt cô từ phía sau, "Nguyệt Nguyệt, lúc em làm món ăn, thật sự rất mê người."

"Hừ! Muốn em làm món ăn cho anh ăn, cứ việc nói thẳng!" Lô Nguyệt Nguyệt bắt mẩn lăm lăm, Đại Thiếu Gia luôn sai khiến cô làm việc, đừng tưởng rằng anh khích lệ cô, đầu óc cô sẽ hồ đồ, sẽ vui mừng!

"Vậy bây giờ không ắt hứng." Tay Lăng Thiệu nâng cằm cô, như trêu chọc tiểu sủng vật, giọng nói ôn nhu rất dễ nghe.

“Có thể không vui mừng sao? Chờ một lúc nữa thì phòng bếp sẽ bị anh đốt!” Bây giờ Lô Nguyệt Nguyệt đã nghĩ thông suốt, thật ra thì cũng không có gì phải sợ hãi, chỉ cần mình hạnh phúc là tốt rồi, người ta nói như thế nào, thật ra thì cũng không quan trọng.

“Em yên tâm, có anh đây! Ai cũng không bắt nạt được em.” Trong mắt Lăng Thiệu xuất hiện một mảnh lạnh lẽo.

Lô Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng rũ mắt, “Lăng Thiệu, thật ra thì cũng không có gì Em biết rõ, bàn về gia thế, bàn về diện mạo, hoặc là bàn về rất nhiều những thứ khác, em đều không xứng với anh; nhưng. Trên mặt tình cảm, em giàu có hơn!” Nói tới chỗ này thì cô có chút tự hào, “Ai cũng yêu anh kém hơn em!”

“Anh biết rõ, nếu không anh sẽ không chọn Nguyệt Nguyệt !” Lăng Thiệu hôn cô một cái, nụ cười tràn đầy, anh không thích những người phụ nữ khác, đặc biệt là người gọi là “Hạ Dung Dung”! Ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cả người đều làm anh gay mũi, nhưng anh không có chút nào thích, “Nguyệt Nguyệt, hương vị của em rất dễ chịu, rất thơm, anh thật thích.”

“Ừm.” Lô Nguyệt Nguyệt bối rối một phen, động tác trên tay chậm hơn một chút; môi Lăng Thiệu dán lên môi của cô, hôn thật sâu, Nguyệt Nguyệt của anh. Là một bảo bối! Anh phải yêu thương cô thật tốt.

“A! Cháy, cháy!” Chờ Lô Nguyệt Nguyệt bị hôn đến chóng mặt, đột nhiên thét lên.

Lăng Thiệu đứng ở một bên, che môi của mình, cúi đầu cười.

Qua vài ngày, Lô Nguyệt Nguyệt thấy diễn đàn trong trường, lại có người hiểu rõ tình hình tiết lộ, lúc đầu Lăng Thiệu cùng Lô Nguyệt Nguyệt là thanh mai trúc mã, còn là bạn bè nhiều năm, hôm nay kết hôn, là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên); ngược lại là Hạ Dung Dung muốn nhúng tay vào, nhúng tay vào không được thì gièm pha người khác!

Sau khi tin tức này vừa truyền tới, mọi người hâm mộ Lô Nguyệt Nguyệt, ngay sau đó lại có rất nhiều tin tức gây bất lợi cho Hạ Dung Dung được truyền ra ngoài, trong đó, thậm chí còn có hình Hạ Dung Dung hôn mấy tên đàn ông trung niên (40-50t), mặc dù đều là hôn gò má, nhưng cũng đủ làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái rồi!

Khi Lô Nguyệt Nguyệt thấy những thứ này, che miệng, gương mặt không thể tin, “Lăng Thiệu, chuyện gì xảy ra?”

“Em không biết hiện tại có một phần mềm gọi là Pho-to-Shop sao?”

“Ách. Là giả?”

“Người nào quan tâm thiệt giả, mọi người không phải muốn xem náo nhiệt sao? Em xem, cô ta gièm pha chuyện của em, không phải là giả sao? Nhưng mọi người tưởng thật.”

“Ừm.” Lô Nguyệt Nguyệt vẫn cảm thấy như vậy không ổn, “Như vậy. Không tốt lắm đâu?”

“Em quản nhiều như vậy làm gì? Người ta sẽ giải quyết, chỉ cần chút thời giờ thôi, loại chuyện như vậy, em không cần quản.”

“Ừ.” Lô Nguyệt Nguyệt còn đang suy nghĩ, bỗng chốc mắt bà mới lo làm chuông.

“Còn nữa, nhà họ Hạ không muốn mất đi sự hợp tác của anh, cho nên chấp nhận điều kiện của anh, đưa Hạ Dung Dung đi bồi dưỡng ở nước ngoài vài năm.”

“Chuyện này.” Lô Nguyệt Nguyệt ngơ ngác nhìn Lăng Thiệu, có tàn nhẫn quá không?

Lăng Thiệu hừ lạnh một tiếng, mặt hờ hững nhìn về mặt kính ngọc của Lô Nguyệt Nguyệt, “Thế nào? Thấy người đàn ông của em rất đặc biệt?”

Lô Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy có cảm thấy anh rất đẹp trai?” Lăng Thiệu muốn tranh công, dùng lỗ mũi cọ lỗ mũi xinh xắn của cô, tay cũng không thành thật.

“Ừm. Em cảm thấy, anh thật âm hiểm nha!” Lô Nguyệt Nguyệt không sợ Lăng Thiệu nữa rồi, gần đây anh vì muốn tâm tình cô vui vẻ, luôn làm ra chuyện kỳ kỳ quái quái, nhưng mỗi chuyện hầu như không làm được, mỗi lần cô có thể giễu cợt anh!

“Hừ, còn không phải là vì em!” Lăng Thiệu lườm cô một cái, sau đó bắt đầu cởi quần áo của cô, “Gần đây sợ em mất hứng, cố gắng lấy lòng em....em lại dám ghét bỏ anh.”

“Em em em.” Lô Nguyệt Nguyệt che quần áo của mình, như con thỏ nhỏ co rúm lại thành một đoàn, “Lăng Thiệu, anh.....anh không thể làm loạn đó!”

“Hôm nay còn muốn cho anh bỏ qua cho em? Nghĩ thật tốt!” Tròng mắt Lăng Thiệu thâm thúy, động tác dùng sức hơn một chút, tháo cái quần lót cuối cùng trên người cô ra, sau đó ấn cô ngã xuống giường, ác ý cười nói: “Nguyệt Nguyệt. Trốn chỗ nào?”

36. Chương 36: Hồi Cuối

Ba năm sau.

Lô Nguyệt Nguyệt coi như là người hết sức khiêm tốn ở trong trường học, nhưng cũng là một nhân vật quan trọng trong trường học, thành tích của cô thì không phản đối, cho dù gả vào nhà họ Lăng giàu có, nhưng vẫn hòa thuận với mọi người, không có nửa phần kiêu ngạo; mà công ty Lăng thị, trong ba năm đã phát triển tốt hơn, còn thu mua rất nhiều công ty, trở thành xí nghiệp lớn số một số hai ở Đài Loan!

Nhưng cho dù là như thế, bản thân Lăng Thiệu vẫn là một người bí ẩn như cũ, anh không xuất hiện trước phóng viên, cũng không xuất hiện ở bất kỳ tiệc rượu, tiệc tối hay từ thiện nào, báo chí truyền thông cũng không có bất kỳ thông tin cá nhân nào của anh, ngay cả tấm hình cũng không có.

Hôm nay là buổi lễ tốt nghiệp của đại học S, cùng với Lô Nguyệt Nguyệt, hầu như toàn trường đều đứng ở cổng trường học, ngẩng đầu mong đợi Lăng đại thiếu gia, suy đoán rằng hôm nay anh sẽ tới trường học một chuyến hay không, bởi vì trong truyền thuyết, Lăng thiếu gia yêu Lô Nguyệt Nguyệt đến tận xương tủy, nhưng phương pháp yêu thương cụ thể như thế nào, ai cũng không rõ ràng.

Sự thật chứng minh, mọi người nghĩ thấy bất quá, đều hết sức bén nhạy! (3T: Chỗ bất quá là hóng chuyện ấy, taz k biết xử lý làm s cả, thỉnh thông cảm *lau mồ hôi-ing*)

Thời gian vừa đến, một chiếc màu đen xe nổi tiếng chậm rãi dừng lại ở cổng đại học S, cửa xe mở ra, một đôi giày da bóng loáng xuất hiện trước tầm mắt của mọi người, tiếp đó, một người đàn ông tuấn tú xuất hiện, anh đeo mắt kính màu đậm, lại không che lấp được khí thế trên người cùng với ngũ quan khéo léo của anh.

Có người suy đoán, đây chính là Đại Thiếu Gia nhà họ Lăng, nhưng lại có người phản bác, Đại Thiếu Gia nhà họ Lăng không phải là người què sao? Sao có thể đi được?

Trong tay Lăng Thiệu ôm một em bé tuyệt đẹp, hành động như vậy nhưng không phá hư hình tượng anh tuấn của anh, anh đi từng bước từng bước tới trước mặt Lô Nguyệt Nguyệt, đưa đứa bé trong tay cho cô, cúi đầu hôn gương mặt của cô, “Em dị ứng với mùi thơm quá nồng, cho nên đành phải đưa em bé cho em.” (3T: Chỗ này taz k hiểu >>.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-em-den-nghien>